

NEW ADULT

COSMOPOLIS

OSUDOVÉ POUTO

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve
Martinus.sk

Meno a priezvisko kupujúceho: **Michaela Bodova**

E-mail: **michaelkabodova@gmail.com**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese eknihy@martinus.sk

OSUDOVÉ POUTO

VLCI ZVĚROKRUHU

ELIZABETH BRIGGS

1. KAPITOLA

KDYŽ JSEM BYLA MALÁ, řekl mi otec, že jsem se narodila pod prokletými hvězdami. Teď jsem seděla ve svém novém vězení a bála se, že měl pravdu.

Pokaždé, když jsem zavřela oči, modlila jsem se, abych je otevřela a zjistila, že jsem se ocitla někde jinde. Chtěla jsem, aby to všechno byl jen sen, aby se to, co se přihodilo za posledních pár dní, vůbec nestalo, ale i se zavřenými víčky jsem viděla stěny své cely. Když jsem oči znovu otevřela, mříže byly pořád na svém místě a připomínaly mi, že jsem opravdu uvězněná, v další kleci. Jenže tentokrát mě v ní držel můj největší nepřítel.

Jordan mě před několika hodinami nechal o samotě a já tu dobu trávila zkoumáním okolí a vymyšlením způsobu, jak utéct. Veškerá moje snaha zatím vycházela naprázdno. Přeměnila jsem se do vlčí podoby ve snaze navázat spojení se svou smečkou, ale byla moc daleko. Na svém tvrdém lůžku jsem našla nějaké obyčejné oblečení a oblékla si ho, pak jsem hledala nějakou slabinu v železných mřížích, za kterými mě drželi, nebo nějakou skulinu v zabezpečení cely, kterou bych mohla využít, ale nepoštětilo se

mi. Tahle cela, na rozdíl od té u Hadonošů, neměla žádná okna a vzduch tu byl zatuchlý, takže jsem usoudila, že budu někde v podzemí. Aspoň tu nebyly žádné viditelné kamery ani mikrofony a žádný tichý elektrický šum, který by naznačoval, že mě někdo sleduje. Před mou celou stáli dva mužští strážci, byli to měnlivci, a ani se neobtěžovali věnovat mi jediný pohled. Když jsem se soustředila, slyšela jsem tlukot jejich srdcí, pomalý a pravidelný. Moje přítomnost je evidentně ani trochu nevzrušovala. Byla jsem pro ně jen malá vlčice uvězněná v kleci, a oni ve mně neviděli žádnou hrozbu.

Netušili, jak moc se mýlí.

Kaden mě naučil bojovat a Stella mě naučila být vlkem. A během toho všeho jsem si také osvojila, jak používat svůj dar od Měsíční bohyně. Chtěla jsem se dostat pryč a vrátit se ke své pravé smečce, tak či onak. Jen jsem musela počkat, až nastane správná chvíle.

Při pomyšlení na Kadena mnou projel záchvěv smutku a stesku, tak intenzivní, že jsem ho sotva rozdýchala. Překvapilo mě, jak moc mi chybí, a cítila jsem se ještě hůř, protože jsem věděla, že mě teď musí nenávidět. Výraz v Kadenově tváři, když jsem odjížděla s Jordanem, se mi vryl do paměti, naprosto jasně čitelný. Věřil, že jsem odjela dobrovolně, že jsem nedokázala odolat partnerskému poutu, které mě stále pojilo k Jordanovi, že jsem dala přednost muži ze smečky Lva před ním. Zoufale jsem si přála vysvětlit mu, že jsem odešla jen proto, abych zachránila smečku Hadonoše před Lvy a jejich spojenkyněmi, Slunečními čarodějkami. Kdybych se byla s Jordanem nedohodla, celý les by shořel na popel a moje

smečka s ním. Bolelo mě, že jsem je opustila, obzvlášť když jsem věděla, čemu věří: že jsem zrádce. Ale aspoň byli naživu.

Promnula jsem si symbol smečky Hadonoše na paži a znovu doufala, že moje oběť nebyla zbytečná. Viděla jsem totiž, jak Sluneční čarodějky odcházejí, a Jordan přísahal, že mé smečce už neublíží. I když jsem svému druhovi nevěřila, nezbývalo mi nic jiného než doufat, že slib dodrží. Ale na jak dlouho? A jaký další krok měl Jordan v záloze? Říkal, že se mnou má velké plány, ale odešel dřív, než mi prozradil jaké. Mohla jsem akorát čekat, až se vrátí.

Jako by ho moje myšlenky přivolaly, partnerské pouto se probíralo k životu tak rychle a náhle, až jsem zalapala po dechu. Když jsem zaslechla šoupavé kroky za dveřmi, zaplavila mě ohromná touha, a když jsem čekala, až Jordan vejde, tajil se mi dech. Dveře se otevřely a mě stálo veškeré síly, abych nevyskočila a k novému alfovi ze smečky Lva se nerozběhla.

Jordan, svalnatý a krásný, nenuceně postával ve dveřích. Byl k vlastní škodě zatraceně sexy a tvářil se nafoukaně jako někdo, kdo to o sobě ví. Zoufale jsem toužila zajet prsty do jeho větrem rozcuchaných blondatých vlasů, přejíždět rty po sluncem políbené kůži a nechat se při tom objímat jeho svalnatými pažemi a...

Ne! Zavrtěla jsem hlavou, abych si z ní tu myšlenku vyhnala, zatímco Jordan gestem naznačil strážným, aby nás nechali o samotě. Jakmile osaměl, vykročil ke mně se sebejistotou skutečného alfa samce a já zatnula ruce v pěsti a snažila se udržet v klidu, třebaže se mi tělo z té námahy třásllo. *Ten, koho chceš, je Kaden, ne Jordan. Kaden, Kaden, Kaden...*

Když se Jordan zastavil před mřížemi mé cely, všimla jsem si, že drží talíř s jídlem a láhev s vodou. Skoro okamžitě mě do nosu praštila vůně pokrmu, začaly se mi v puse tvořit sliny a zakručelo mi v břiše. Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy naposledy jsem jedla. Jediná věc horší než pocit hladu byla žízeň.

„Říkal jsem si, že by ti nějaké občerstvení mohlo přijít vhod,“ řekl Jordan naoko velkoryse, jako by mě nenechal hodiny a hodiny samotnou a bez jídla i pití.

Nejdřív prostrčil mřížemi láhev s vodou a já se váhavě postavila na nohy, abych si ji z jeho ruky vzala. Dávala jsem si pozor, abych se ho nedotkla, protože jsem věděla, že by to jen zintenzivnilo přitažlivost, kterou jsem k němu cítila. Evidentně po mně něco chtěl a já si před ním musela zachovat chladnou hlavu.

„Nic jsem s tím nedělal,“ řekl, protože špatně odhadl důvod mého váhání.

Zvedla jsem obočí, a když jsem láhev s vodou otvírala, uslyšela jsem, jak víčko cvaklo, což znamenalo, že ho přede mnou nikdo neodšrouboval. Pila jsem chladivou tekutinu, zoufale jsem se snažila utišit žízeň, ale po několika pořádných doušcích jsem se donutila přestat, aby se mi neudělalo špatně.

Pak mi Jordan podal jídlo. Nemohla jsem si pomoci a zírala jsem na omeletu se slaninou a sýrem s párky a toasty úhledně naaranžovanými na plastovém talířku. Musela jsem se přimět, abych si ji do pusy nezačala cpát rovnou. Místo toho jsem se zhluboka nadechla a pomocí svých vlčích smyslů zkontrolovala, jestli v ní či v pečivu není něco nezvyklého. Koření, maso, sýr, vejce a obyčejný chleba. Nic jiného.

„Ani jídlo jsem neotrávil, jestli se snažíš zjistit tohle,“ řekl Jordan a hlas mu zněl skoro pobaveně. „Neublížím ti, Aylo.“

„Ne? Předtím jsi s tím neměl problém.“ Šla jsem si s jídlem sednout zpátky na lůžko. Mohla jsem jídlo využít k tomu, abych nabrala sílu. Jordan mlčky pozoroval, jak nožem a vidličkou – plastovou, stejně jako talíř – krájím omeletu a ukusuju. Chutnala výborně, i když v tuhle chvíli by bylo výborné cokoli. Přinutila jsem se kousat pomalu, místo toho, abych ji zhltila.

Jordan se opřel o mříže a sledoval, jak jím. „Zvážila jsi mou nabídku stát se mou alfa královnou?“

Žvýkala jsem sousto a zírala na něj, aniž bych přerušila oční kontakt, a v mých pocitech zápasila nenávist s touhou. „Zabil jsi mi bratra a ukradl jsi mě mé nové smečce. Nikdy se nestanu tvou družkou, natož *královnou*.“

„Ty už jsi moje družka.“ To, jak arogantně to řekl, se mi nelíbilo, přestože měl pravdu. „Hvězdy o tom rozhodly, a teď, když je můj otec mrtvý a já jsem alfa, bude všechno jinak.“ Znovu se zamračil.

„Nezní to, jako by tě ta ztráta nějak extra mrzela,“ zamumlala jsem s toustem v puse.

„O zabití tvé rodiny rozhodl můj otec, ne já,“ pokračoval. „Nechci už žádné další krveprolití.“

Pronikavě jsem se zasmála. „Před pár hodinami jsi vyhrožoval, že zabiješ děti, a teď ti mám věřit, že jsi svatoušek?“

Jordan zatnul čelist. „Sluneční čarodějky mi slíbily, že mi pomůžou dostat všechny ostatní smečky pod nadvládu Lvů. S tebou po boku můžu se Lvy sjednotit to, co zbylo ze smečky Raka,

a ostatní smečky se pak poddají bez boje. Budeme vládnout vlkům zvěrokruhu společně, jak si hvězdy od začátku přály.“

„Hvězdy se můžou jít bodnout,“ opáčila jsem. „A ty ostatně taky.“

Jordan zakroutil hlavou a zdálo se, že je překvapený, jako by snad čekal, že se mu zkrátka podvolím. *To ani náhodou.* Sice jsem pořád cítila nesmírnou přitažlivost našeho pouta, ale nehodlala jsem se jen tak snadno vzdát a stát se jeho družkou. Souhlasila jsem, že s ním půjdu, abych Slunečním čarodějkám zabránila vyvraždit smečku Hadonoše, nic víc v tom nebylo.

„Je nám to souzené osudem,“ řekl. „Já to vím. Ty to víš. Čím dřív se tomu podvolíš, tím to bude snazší.“

„Nikdy,“ zavrčela jsem.

Jordan přistoupil ke dveřím mé cely a já si najednou byla až moc dobře vědoma toho, jak se mu ve světle pohybují svaly, že má knoflíky na bílé košili rozepnuté od pasu až ke krku a jak voní. Jako slunce a pouštní vzduch. Srdce mi tlouklo rychleji, jak mě tělo pobízelo, abych si stoupla a šla mu naproti, a než jsem si to uvědomila, přistihla jsem se, že jdu kupředu. Prsty se mi ovinuly kolem železných mříží, jako by je dokázaly roztrhnout, aby mi pomohly dostat se k němu. Bez ohledu na to, co jsem říkala nebo jak moc jsem se bránila, nemohla jsem popřít základní, bytostnou touhu pouta. Dokonce i můj vlčí hlad a jídlo teprve napůl snědené se oproti Jordanovu vábení zdály nepodstatné.

Zavřela jsem oči a doufala, že díky tomu kouzlo přetrhnu, ale nepomohlo to. Čím déle jsem se s tím snažila bojovat, tím naléhavěji jsem *potřebovala* s Jordanem být. K jeho dobru jsem ovšem

musela přičíst, že to je velmi pohledný muž, zjevně silný a zdravý, zkrátka že má všechno, co by si žena mohla u partnera přát. Teda aspoň navenek. Jeho osobnost však rozhodně spoustu přitažlivých vlastností postrádala. Zklamaně jsem si odfrkla a otevřela oči.

Když jsem to udělala, uviděla jsem, jak na mě Jordan zírá s touhou. Takový výraz už jsem zahlédla v Kadenových očích a přesně jsem věděla, co znamená. Ale u Jordana to bylo jiné. Hluboko pod nutkáním vydat se za ním jsem cítila niterný pocit, že je to špatné, a z něho se mi v žaludku obracelo všechno, co jsem snědla.

„Vím, že mě chceš,“ řekl Jordan s chladným, sebevědomým úsměvem na rtech. „Partnerské pouto se definitivně zpečetí až po sexu. Proto máš pocit, že z toho, jak moc mě chceš, vyskočíš z kůže. Neboj se, při příštím úplňku uspořádáme velký obřad a staneme se skutečnými partnery. Tehdy se taky oficiálně připojíš ke smečce Lva.“

Stálo mě veškeré sebeovládání, abych skryla, že jsem jen krůček od toho vrhnout se na mříže a dostat se k němu, i když mě z jeho slov polévala hrůza. „To se nestane.“ Natáhla jsem ruku, abych mu ukázala hadí tetování. „Smečku už mám, vzpomínáš? A co se týče obřadu páření, ten si taky nechám ujít, děkuju pěkně.“

„Stane se to,“ řekl Jordan a znělo to spíš jako výhrůžka než slib. „O to se postarám.“

Jordan se odstrčil od mříží a vyšel z místnosti, a když odcházel, ucítila jsem prudké škubnutí partnerského pouta, které mě pobízelo, ať jdu za ním. *Ale to nemůžu, protože mě drží v téhle zatracené cele*, pomyslela jsem si. Ačkoli část mého já byla za tohle

vězení vděčná – nebyla jsem si jistá, co by se stalo, kdybychom zůstali s Jordanem spolu sami déle než pár minut.

Zjistila jsem, že jakmile je mezi námi víc prostoru, dokážu se znovu soustředit. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla, pak jsem se vrátila k posteli a k jídlu. Ať by se stalo cokoli, nemohla jsem se stát Jordanovou družkou. Navzdory tomu, co mi říkalo partnerské pouto nebo jak neodolatelný mi alfa Lvů připadal, kdykoli byl poblíž, já chtěla *Kadena*, ne Jordana.

Když jsem dojedla, živě se mi vybavily vzpomínky na Konvergenci. Ta hanba, když mě Jordan odmítl jako svou družku, a pak násilí a ryzí teror, které následovaly, stejně jako zděšení a smutek nad ztrátou smečky a bratra – všechno jsem to cítila, jako by se to stalo teprve včera. To, že mě lovil samec, který měl být mým druhem, bylo hrozné, skoro stejně strašné jako vidět padnout svého bratra. Všichni, které jsem nazývala svou rodinou, té noci zemřeli, a všechno se to stalo kvůli smečce Lva.

V mém nitru vřel vztek, známý pocit, který jsem se rozhodla přijmout. Hodlala jsem je donutit, aby zaplatili za to, co způsobili. Rodiče se ke mně sice chovali příšerně, zvláště otec, ale pořád to byla rodina. A Wesley? Bratra jsem milovala víc než kohokoli jiného v životě, a on byl kvůli Lvům a jejich spojencům mrtvý. Jasně, Jordan smrtící ránu nezasadil, ale i tak byl spoluvíníkem jejich smrti. Zaplatí za to stejně jako ostatní.

O to se postarám.

2. KAPITOLA

UBĚHLY HODINY. Snažila jsem se usnout, ale až moc dobře jsem si uvědomovala, že jsem na nepřátelském území a jen pár metrů ode mě stojí neustále dva strážní. Navíc jsem netušila, jak dlouho jsem byla mimo potom, co mi Jordan píchl tu injekci. Možná několik dní. Dost dlouho na to, aby mě z území smečky Hadonoše v Kanadě převezli na území Lvů v Arizoně. Dotkla jsem se místa vpichu a přemýšlela, čím mě odrovnal. Moje krev měnlivce by měla většinu drog odolat, ale Jordan zřejmě přišel na způsob, jak mě na několik hodin uspat.

Poté, co jsem se nějakou dobu převalovala na tvrdém lůžku, jsem v těle pocítila neklid a vstala jsem. Byla jsem zvyklá trávit většinu dne bojem a tréninkem, ne uvězněná jako zvíře. Začala jsem se protahovat, abych si ukrátila čas, a procházela si jednotlivé pozice, dokud se mi nevrátila mrštnost a všechna vytrvalá bolest těla nezmizela. Pak jsem si začala opakovat postoje, které mě Kaden tak dlouho učil. Bylo to jiné, cvičit bez něj, ale pomohlo mi to odvést myšlenky od různých věcí. Třeba od obřadu páření, o kterém se zmínil Jordan.

Moje tělo dělalo ladné pohyby a uhýbat, převalovat se a kopat se opět stalo mou druhou přirozeností. Náhle se mi vybavily vzpomínky na první dny tréninku, jak jsem byla neohrabaná a vůbec jsem se nedokázala udržet na nohou, ale zároveň zarputilá, tvrdohlavá a houževnatá... A jak jsem teď trénovala dál, projelo mnou jakési pochmurné uspokojení. Díky Kadenově vytrvalosti a jeho víře ve mě jsem se dostala hodně daleko. Sotva jsem byla tou samou osobou, kterou se Jordan pokusil zabít na Konvergenci.

Když jsem začala být zadýchaná a tekl ze mě pot, přestala jsem, abych si odpočinula. Nebylo by dobré, abych se moc vyčerpala, kdyby se Jordan náhodou náhle vrátil. Posadila jsem se na postel a v duchu si procházela známá fakta. Smečka Lva žila v Arizoně poblíž Phoenixu, ale o jejím území jsem nic dalšího nevěděla. Momentálně bylo zrovna období Lva, takže bude silnější než ostatní smečky, dokud nenastane období Panny. Což pro mě představovalo obrovskou nevýhodu. Útěk se zdál být nemožný, a když jsem přemýšlela, jestli se odsud vůbec někdy dostanu, na krátkou chvíli jsem podlehla zoufalství. Představovala jsem si, jak tu budu uvězněná celé roky a budu chřadnout, dokud se nakonec nepoddám partnerskému poutu a nedovolím Jordanovi, aby si mě nárokoval jako svou alfa samici.

Ne, řekla jsem si. Nějak se z toho dostaneš. Musíš.

Jenže roky času jsem teda vážně neměla. Do příštího úplňku zbývaly tak dva týdny a to bylo všechno. Kdybych se dostala ven v noci, mohla bych k útěku využít měsíční svit. Do té doby budu muset vyčkávat. Nepřipadalo v úvahu, že bych se vzdala. Najdu si cestu zpátky ke Kadenovi. Jakkoli.

Jeden ze strážných mi přinesl další vodu, ale jinak se mnou nikdo nemluvil. Nevěděla jsem, kolik je hodin, a trochu mě štválo, že se neorientuju, jestli je den, nebo noc. Zavřela jsem oči a ponořila se do svých smyslů. Usoudila jsem, že je den, i když jsem nemohla nijak zjistit, jestli se nemýlím. Čekala jsem, bála se a zároveň doufala, že se Jordan vrátí, zatímco čas se neskutečně vlekl, jako by zamrzl.

Konečně jsem zase uslyšela, jak někdo kráčí chodbou, a narovnála jsem se. Podle pocitu v břiše jsem poznala, že je to Jordan, ještě než jsem ho spatřila. Obrnila jsem se proti jeho přítomnosti a říkala si, že nemůže udělat nic, čím by mě přiměl mu ty jeho řečičky zbaštit. A protože se zdálo, že vzdálenost mi pomáhá udržet si jasnou hlavu, couvla jsem ke zdi, co nejdál od dveří.

Zamračila jsem se, když Jordan dveře otevřel, ale nepřipadalo mi, že by ho můj otrávený výraz nějak vyváděl z míry. Vlastně se jen okouzlujícím způsobem usmál a mávl rukou. Na jeho pokyn vešli dovnitř další tři měnlivci, kteří nesli jídlo, židle a rozkládací stolek. Byla to největší skupina měnlivců, jakou jsem od probuzení viděla. Zamrkala jsem a přemýšlela, co má Jordan za lubem teď. Ať to bylo cokoli, nekoukalo z toho nic dobrého.

„Doufal jsem, že s tebou dneska budu moct povečeřet,“ řekl Jordan.

„A já doufala, že se vrátím za svou smečkou, ale vždycky holt nedostaneme to, co chceme,“ odvětila jsem.

Naneštěstí si můj žaludek vybral právě tuhle chvíli, aby hlasitě zaprotestoval. Od posledního jídla, které mi Jordan přinesl, uplynulo už dost hodin a já jsem energii z něj kvůli bojovému

tréninku už dávno spálila. *Zrádce*, pomyslela jsem si a podívala se na břicho.

Jordan se při tom zvuku, který očividně slyšel, usmál ještě víc. Zatracené vlčí smysly. „Oba víme, že potřebuješ jíst. Mění na tom snad něco, když se najím s tebou?“

„Fajn,“ řekla jsem, ale snažila jsem se tím jediným slovem vyjádřit, jak moc se mi to nelíbí.

Pokud Jordan můj kousavý tón postřehl, nedal to na sobě znát. Usmíval se na mě, zatímco tři měnlivci za ním byli zaměstnání svou činností: připravili stůl a dvě židle a pak dali na místa talíře a příbory. V žaludku mi při pohledu na jídlo zase zakručelo, i když tišeji, a z té vůně se mi znovu začaly sbíhat sliny. Jedinou výhodou bylo, že hlad mi dovolil zapomenout na přitažlivost partnerského pouta natolik, že se skoro dalo snést.

Jordan kývl na jednoho ze strážných. Měnlivec přistoupil ke dveřím se svazkem klíčů, které cinkaly, když hledal ten správný. Zapamatovala jsem si, který klíč použil. Byl o něco větší a světlejší než ostatní, jako by v cele nedávno vyměnili zámky. Když mě pustil ven, všimla jsem si, že druhý strážný stojí v pozoru, a cítila jsem, jak se mi očima zavrtává do zad.

Střelila jsem po něm pohledem. „Neboj se, nejsem tak hloupá, abych teď zkoušela utéct.“

„Kdybych si myslel, že utečeš, nepustil bych tě ven,“ řekl Jordan, když mi přidržel židli; choval se jako dokonalý gentleman. „Ale oba víme, že to neuděláš.“

Posadila jsem se a podívala se na svůj talíř. Ležel na něm tlustý steak zalitý tmavou omáčkou, pečené brambory a zelené fazolky

s česnekem. Pustila jsem se do jídla a snědla pár soust, pak jsem vzhledla a uviděla, že mě Jordan sleduje s až příliš velkým uspokojením. Nalil každému z nás sklenku červeného vína, skoro jako by to bylo rande. Pro něj možná ano.

Nejistě jsem se napila vína, věděla jsem, že metabolismus měnlivce zabrání tomu, aby na mě alkohol jakkoli působil. „To se všemi ženami, o které se ucházíš, zacházíš jako s vězeňkyněmi, nebo mám jen štěstí?“

„Nechci tě věznit,“ řekl Jordan a hlas měl vyrovnaný a tichý. Vážně to je tentýž měnlivec, který na mě prskal a vrčel, který mě pronásledoval a zbil na Konvergenci? Tomuhle novému sympatickému Jordanovi jsem sice ani za mák nevěřila, ale taky jsem z něj nedokázala spustit oči. Dnes večer vypadal vážně dobře, knoflíky na bílé košili (k večeri si vzal jinou) měl rozepnuté jen natolik, aby byla jeho vypracovaná hrud' vidět jen letmo, a rukávy si vyhrnul tak, aby odhalil svá sexy mužná předloktí. Sevřela jsem stehna pod návalem náhlého chtíče a strčila si do pusy další sousto dřív, než bych udělala něco, čeho bych litovala.

„Mám v plánu tě z té cely pustit, jakmile se oprostíš od toho, jak ti hadi vymyli mozek,“ pokračoval Jordan.

„Nemám vymytý mozek,“ řekla jsem. „Jestli něco, tak konečně vidím věci jasně. Čas, který jsem strávila se smečkou Hadonoše, mi naopak otevřel oči: skvěle rozeznávám, co všechno je na vlčích zvěrokruhu špatně.“

Jordan povytáhl obočí a zatočil skleničkou s vínem. „Nech mě hádat. Řekli ti, že jsi výjimečná. Že jedině oni ti můžou pomoci, abys naplno rozvinula svůj potenciál. Nabídli ti možnost pomstít se

lidem, kteří vám ublížili. Pak ti vyprávěli dojemnou historku o tom, jak je nespravedlivě vyhnali a jak jsou Sluneční čarodějky zlé. Zní ti to povědomě?“

Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela a snažila se vymyslet nějakou dobrou odpověď. Žádná mě nenapadla. Všechno, co říkal, byla pravda, a tak jsem se jen znepokojeně dívala dolů do talíře.

Jordan si odfrkl. „Stručně řečeno, řekli ti všechno, co jsi chtěla slyšet, aby tě využili, Aylo. Byla jsi návnada, a teď, když už jim nejsi užitečná, se tě zbavili. Oba víme, že si pro tebe nikdo z nich nepřijde.“

Au. Pravda v jeho slovech mě zevnitř spalovala. „Sluneční čarodějky jsou zlé,“ řekla jsem nakonec. „To, co nám dělají, není přirozené. Členové smečky Hadonošů získávají své vlky jako batolata a partnery si hledají sami. Měsíční kletba na ně nemá vůbec žádný vliv.“

„Taky používají temnou magii Měsíčních čarodějek. Napadlo tě někdy, že je to možná ten důvod, proč se jim podařilo uniknout Měsíční kletbě?“ Naklonil se dopředu a podíval se mi do očí. „Můžeš popřít, že smečka Hadonoše plánuje vést válku s vlky zvěrokruhu, aby nás donutila buď se podřídít, nebo zemřít?“

„Nedělají Lvi totéž? Připadá mi, že si vzpomínám, jak ještě nedávno všude okolo mě členové mojí smečky naříkali a umírali.“

Jordan sevřel čelist. „Jak už jsem ti říkal, já to nemám na svědomí a nechci, aby se to opakovalo. Můžeš říct totéž o alfovi smečky Hadonoše?“

Při pomýšlení na Kadenu se mi sevřelo srdce. „Není to taková zrůda, jak si myslíš. Nikdo z nich není.“

Jordan přimhouřil oči a hlas měl ledově chladný. „To s ním jsi šukala při úplňku?“

Ztuhla jsem a po zádech mi přeběhl mráz. Jak to může vědět? „O čem to mluvíš?“

Jordan sevřel vidličku v prstech a já se bála, že s ní někoho bodne. Třeba mě. „Cítil jsem, když jsi tu noc šla do říje – a cítil jsem, jak jsi celé hodiny šukala s někým jiným. Byla to *muka*. Nikdy v životě jsem neprožíval pocit takové zrady a zoufalství. Málem jsem vyskočil z kůže.“

Otevřela jsem pusu. On to *cítil*? Do háje. Nikdy jsem ani nepomyslela na to, čím může Jordan během mé říje procházet a jak ho to ovlivňuje. Když jsem teď věděla, čím si musel projít, na vteřinu jsem pocítila malý záchvěv viny, ale pak jsem ho zahnala. Podívala jsem se mu do očí a řekla: „Fajn. Teď už víš, jak mi bylo, když jsi mě odmítl.“

Na zlomek vteřiny mu přes tvář přeběhl náznak bolesti. „Asi si to zasloužím.“

Jeho slova mě překvapila, i ten výraz ve tváři, a než jsem odpověděla, pořádně jsem se napila vína. „Jo, tu noc jsem spala s Kadenem. Díky němu jsem nepřišla o rozum a nerozdala si to každým chlapem, na kterého bych narazila, protože jsem se nemohla dostat k tobě. Ale šlo jen o sex. O nic víc. A po té noci jsme to už nikdy nedělali.“

Jordan naklonil hlavu. „Takže ti na něm nezáleží?“

„Ne,“ zalhala jsem. Všechno ostatní, co jsem řekla, byla pravda, ale nechtěla jsem, aby věděl, jak moc mi ve skutečnosti na Kadenovi záleží. Připadalo mi, že by to mohl použít proti mně,

a nechtěla jsem mu nad sebou dávat další moc. „A jemu rozhodně nezáleží na mně.“

„Dobře.“ Jordan se narovnal a uvolnil ramena. „To jsem si ani nemyslel, ale musel jsem se ujistit. Na rozdíl od tebe jsem ti byl celou tu dobu věrný. Jediná žena, se kterou se spáším, jsi ty. A ty odteď už nebudeš spát s nikým jiným než se mnou.“

Při jeho majetnických slovech jsem se zachvěla a zkroutila se na židli směsicí touhy a odporu. „Nemám zájem, díky.“

„Nemůžeš popřít, co ke mně cítíš,“ řekl Jordan. „Z tvého pohledu je jasné, že tě dělí jen vteřina od toho, abys přeskočila stůl a vlezla mi do klína. Věř mi, já tobě taky. A když už jsme si ujasnili, že pro tebe žádný jiný muž nepříjde, proč se bránit nevyhnutelnému?“

Byla to dobrá připomínka a vzdát se by prostě bylo mnohem snazší, zvláště když jsem věděla, že mě Kaden nezachrání. Ale kdesi hluboko pod přitažlivostí partnerského pouta mi něco našeptávalo, že je to špatně. Zavrtěla jsem hlavou. „Možná je to nevyhnutelné, ale já s tím budu bojovat, dokud to půjde.“

K mému překvapení se tomu Jordan zasmál. „O to sladší nakonec bude moje vítězství.“

Sklopila jsem oči, dojedla a dávala si pozor, abych se na něj nepodívala, což mi pomohlo odolat touze jít k němu. I on dojedl a pak poklepával prsty na sklenici s vínem, zatímco se na mě díval. Cítila jsem jeho oči po celém těle, sunuly se mi po kůži jako pohazení a najednou se mi začalo hůř dýchat.

Jordan dopil víno jediným douškem. „Prozraď mi, jak jsi mi unikla na Konvergenci?“

Z té náhlé změny tématu se mi zrychlil tep. „Utekla jsem. Asi jsi jen byl moc pomalý.“

„Nelži mi. Víím, že se dělo něco neobvyklého. V jednu chvíli jsi byla na jednom místě a další někde jinde. Že by nějaká magie?“

„Nevím.“

Jordan bouchl pěstí do stolu tak silně, až jsem nadskočila. „Viděl jsem tě zmizet, Aylo. Řekni mi, jak jsi to udělala.“

Ach ano, tohle byl Jordan, kterého jsem znala, ten, který mě zbíl a pronásledoval po lese. Na chvíli jsem měla strach, že si snad vypěstoval svědomí a že má srdce, takže jsem vlastně byla ráda, že se zase chová jako úplný zmetek. Tohohle Jordana bylo totiž mnohem snazší poslat do háje.

Odstrčila jsem talíř, s tímhle rande jsem oficiálně skončila. „Nic ti neřeknu.“

„Jsi moje družka!“ zařval Jordan, vyskočil, nahnul se a hroživě se nade mnou tyčil s těmi svými širokými rameny a svalnatou postavou. Nepoužíval svou lví sílu, ale i tak to bylo působivé. „Musíš mě poslouchat.“

To mě rozesmálo. „*Musím?* Já nemusím nic. Jsi tak zvyklý dostávat to, co chceš, že jsi zapomněl, jak zní slůvko ‚ne‘. Dovol mi, abych ti to připomněla.“ Pomalu jsem zvedla prostředníček. „*Ne.*“

Zablýsklo se mu v očích a já si pomyslela, že mi jednu vrazí, ale pak se výraz v jeho tváři zase strašidelně zklidnil. Z té náhlé změny mě zamrazilo. „Brzy to zjistím. Za pár dní budeš mou opravdovou družkou a pak už mi nedokážeš odepřít *nic*.“ Na tváři se mu objevil zlý úsměv. „Nebudeš ani chtít.“

Kývl na jednoho ze strážných a ten mě chytil za paži dřív, než mě vůbec napadlo pokusit se odporovat. Strážný mě strčil zpátky do cely, a jakmile jsem se vpotácela dovnitř, zamkl dveře. Do místnosti vpadli další tři měnlivci a začali mlčky uklízet. Jordan beze slova odešel.

Když jsem seděla na posteli a opírala se zády o stěnu, zavřela jsem oči, abych zahнала smršť emocí, která se ve mně proháněla. *Jak se z téhle bryndy dostanu?*

3. KAPITOLA

NAKONEC JSEM USNULA. Neochotně jsem se smířila s tím, že mě během spánku nikdo nepřijde zavraždit, a konečně jsem se uvolnila natolik, že mě vyčerpání přemohlo. Sny jsem měla neklidné, běžela jsem lesem, za mnou se řítíl lev a já volala o pomoc, ale nikdo nepřicházel. Nemusela jsem být odborníkem na sny, abych chápala, co to znamená.

Ze spánku mě probudil zvuk otevíraných dveří. Okamžitě jsem byla ve střehu a připravená se bránit, kdyby bylo třeba. Posadila jsem se a narovnala, chtěla jsem Jordanovi říct, kam může jít, ale k mému překvapení mě přišla navštívit nějaká žena. Vypadala tak na čtyřicet, měla dlouhé kudrnaté vlasy barvy slunečního svitlu a tvář, na které se zastavovaly pohledy a za kterou se jistě otáčely hlavy. Byla vysoká a ve velice dobré fyzické kondici, působila autoritativně a důležitě, a já si vybavila královnu vikingských válečníků.

Zastavila se před mou celou a oba strážní kývli hlavou. Chvilí na mě jen zírala bystrýma hnědýma očima tak, že mne přinutila uvědomovat si, jak vypadám a jak na své okolí působím. A to, jak

nepatrně zkroutila rty, mi prozradilo, že jí připadám nevyhovující. Došlo mi, že mám na sobě zvalené, několik dní nevyměněné oblečení a že kartáč na vlasy jsem neviděla ještě déle. Nechtěla jsem ani pomyslet na to, jak asi musím smrdět. Ale stejně jsem se jí dívala do očí, aniž bych ucukla, protože lidmi z téhle smečky jsem se odmítala nechat zastrašit.

Zvedla bradu. „Chtěla jsem vidět dívku, která je zodpovědná za smrt mého manžela. Musím ale říci, že jsem čekala víc.“

Polkla jsem a snažila se přijít na to, čího manžela jsem měla zabít. Pak mi to došlo. Její sebevědomé vystupování, to, že vypadá jako starší ženská verze Jordana... ano, byla to jeho matka, alfa samice smečky Lva.

„Já ho nezabila,“ řekla jsem a neuhnula pohledem.

Odfrkla si a pohrdavě mě přelétla očima. „Ovšemže ne. Pochybuju, že bys dokázala zabít kohokoli z nás, natož alfu. Přesto je to tvoje vina.“

Pokrčila jsem jedním ramenem. „Se smrtí alfy nemám nic společného, i když toho kreténa bych zabila s radostí, kdybych dostala možnost, a nad jeho ztrátou rozhodně netruchlím. Berte to jako dopad spravedlnosti. Jako odplatu za to, co udělal mému otci.“

Ženě po tváři přelétl hněv a překvapivě silně se chytila mříží. Kov pod jejíma rukama zasténal a já na chvíli zpanikařila, když mě napadlo, jestli se jí skutečně nepodaří vytrhnout mříže z betonové základny.

„S mým synem se *nikdy* nespáříš,“ zavrčela.

„Věřte mi,“ řekla jsem a dutě se zasmála. „Na tomhle se, madam, shodneme.“

Přimhouřila oči, ale pak se otočila na patě a vzosně odcházela, pohazujíc přitom blondatou hřívou. Krásně tím navázala na tradici lvích dramatických odchodů. Přemýšlela jsem, co ji urazilo víc – jestli to, že jsem původně Rak, můj míšenecký původ nebo můj podíl na smrti jejího druha. Ať už to bylo to či ono, bylo příjemné vědět, že ohledně toho, zda se mám stát jednou z nich, panují mezi Lvý jisté spory. S trochou štěstí to dokážu využít ve svůj prospěch.

UPLYNUL DALŠÍ DEN.

Probudila jsem se s pocitem, že jsem *odporná*, lepší výraz mě nenapadl. V takové situaci už jsem byla, zavřená celé dny bez možnosti se vysprchovat, a zapomněla jsem, jak je to hrozné. Prohrábla jsem si zacuchané vlasy rukou a otřásla se, když jsem mezi prsty ucítila mastné prameny.

„Hodláte mi v nejbližší době dopřát sprchu?“ zeptala jsem se svých všudypřítomných strážných. Za tu dobu, co jsem je pozorovala, jsem pochopila rytmus jejich činnosti: chodili na osmihodinové směny, takže se třikrát denně střídali. Byl to dobrý způsob, jak mít nějaký pojem o čase, byli tady mými jedinými hodinami. Ve vězení smečky Hadonoše jsem měla aspoň okno.

Strážní neodpověděli a já se na ty dvě postavy nevesele usmála. Netušila jsem, jestli jim Jordan nařídil, ať se mnou nemluví, nebo jestli to je z jejich vlastní vůle, ale zatím jsem od žádného strážného neslyšela ani slovo.

Čas jsem si krátila tréninkem a snažila se udržet si tělo v co nejlepší kondici, abych byla ve správnou chvíli připravená na útěk

nebo k boji. A taky proto, že to bylo to jediné, co jsem v tak malé cele mohla bez jakékoli společnosti nebo možnosti rozptýlení dělat. Mohli mi dát aspoň jednu nebo dvě knihy. Snaží se mě snad Jordan zlomit pomocí ukrutné nudy?

Když jsem uslyšela, jak ke mně někdo kráčí, přestala jsem cvičit a snažila se, aby to vypadalo, že jsem celou dobu seděla na posteli. Ale jakmile postavy vstoupily do místnosti, tuhle taktiku jsem zamítla a přešla do režimu zvýšené ostražitosti. Přede mnou stály tři Sluneční čarodějky, oblečené v hábitech teplých barev, všechny krásné a děsivé. Několikrát jsem zamrkala a zapřemýšlela, jestli jsem tak znuděná, že jsem si Sluneční čarodějky rovnou vybájila, ale pak jedna z nich pokynula strážnému, aby tím svým cinkajícím kroužkem s klíči znovu odemkl dveře. Udělal to, všechny tři Sluneční čarodějky vstoupily do mé cely – a on je v ní se mnou bezpečně zamkl.

Tohle není dobré, pomyslela jsem si a narovнала jsem si v sedu záda.

Prostřední Sluneční čarodějka mi byla povědomá. Oči měla tak bledé, že vypadaly jako bezbarvé, a na ramena jí spadaly platinové blond vlasy. Oblečena byla v roucho ohnivě oranžové barvy, kolem výstřihu a zápěstí protkané zlatými obrázky slunce. Matně jsem si vybavovala, jak mi na Konvergenci dávala deku. Zdálo se, že ostatní dvě čarodějky v hábitech barvy dijonské hořčice se jí podřizují jako své vůdkyni, přestože byla mladší než ony.

„Jmenuju se Roxandra,“ řekla. „Jsem dcera Evanory.“

To mnohé vysvětlovalo. Evanora byla velekněžka Slunečních čarodějek Je tu taky? Doufala jsem, že ne. „Řekla bych, jak moc mě těší, že tě poznávám, ale okolnosti nejsou zrovna ideální.“

Roxandra se rozhlédla po cele, a zatímco mluvila, pomalu si ji prohlížela. „Jsme tu, abychom se dozvěděly o tvých schopnostech.“

„Schopnostech? O jakých schopnostech?“ Sevřela jsem ruce v klíně a doufala, že se mi neroztřesou. Lhát Jordanovi byla jedna věc, ale třebaže jsem už věděla, že Sluneční čarodějky nejsou zrovna vzory dokonalosti, za které jsem je považovala, když jsem vyrůstala, pořád byly nadmíru mocné a já nevěděla, jestli dokážu oklamat i je.

„Máš schopnosti Měsíční čarodějky.“ Upřela na mě ty zvláštní oči, které mě vyzývaly, ať lžu. „Pověz nám o nich.“

„Nevím, co tím myslíš.“ Bylo překvapivě snadné ze sebe tu lež vykřesat.

Roxandra vykročila vpřed a oči jí zaplnilo jasné světlo. „Nelži mi.“

Rozpráhla jsem ruce a snažila se tvářit nevinně a klidně, i když se mi rozbušilo srdce. „Jestli ti Jordan řekl, že ovládám magii, pak se mýlí. Jen nedokáže uvěřit, že by mu holka jako já mohla utéct v lese, ale já jsem z nepříjemných situací utíkala celý život. To dělám a v tom jsem dobrá.“

A z tohohle taky uteču, dodala jsem v duchu.

Roxandra přimhouřila své zářící oči. „Kdo je tvoje matka?“

„Nemám tušení.“ Bylo mi příjemné, že aspoň o tomhle lhát nemusím.

„Alfa smečky Raka ti o ní musel něco říci.“

„Řekl mi, že je člověk a že mě opustila, když jsem byla malá. To je všechno. Věř mi, přála bych si o ní vědět víc.“

Roxandra našpulila rty a pohlédla na další dvě čarodějky po svém boku. Pak své sluncem prozářené oči obrátila zpátky na mě. „Kdybys s námi spolupracovala, mohla bych ti to hodně usnadnit.“

Zatnula jsem čelist a přemýšlela, co se to vlastně děje, ale než jsem se stačila zeptat, začaly všechny tři zpívat. Svítily jim oči, takže se místnost rozzářila, jako bychom spolu byly někde venku v poledne za dne bez jediného mraku. Zastínila jsem si obličej před tím náhlým jasem, ostře kontrastujícím s temnotou mé cely, a v tu chvíli jsem ucítila, jak mě ovládlo nějaké kouzlo. Působilo jako svěrací kazajka. Tlačilo mě a mačkalo, jako by se ze mě snažilo něco vymámit. Otevřela jsem pusku, abych vykřikla, a vtom ze mě vystřelilo stříbřité světlo, přímo z hrudi. *Co to...*

Jako by něco vybuchlo. Když jsem zase zřetelně viděla, všechny tři Sluneční čarodějky ležely na zemi. Roxandra vstala a vypadala otřeseně, vykřikla slovo v nějakém cizím jazyce, který jsem nepoznávala. Zbylé dvě Sluneční čarodějky se vyškrábaly na nohy a blížily se ke mně. Zvedla jsem ruce, příliš zmatená a dezorientovaná, než abych se bránila, a ony mě popadly za paže. Než jsem stačila zareagovat, strhly mě z lůžka a shodily na zem.

„Co to bylo?“ ozval se Jordanův hlas.

Z toho vzplanutí síly jsem upadla do takového šoku, že jsem ani neslyšela, jak se Jordan blíží, ale když jsem vzhlédla, stál přede dveřmi cely a upíral oči na Roxandru.

„Naše podezření bylo správné,“ řekla Roxandra, uhladila si oběma štíhlýma rukama roucho, upravila se a teprve pak se znovu napřímila. „Je zčásti Měsíční čarodějka. A taky je silná. Ať už byla její matka kdokoli, byla mocná.“

Otevřela jsem pusu. Kaden říkal, že moje matka byla pravděpodobně Měsíční čarodějka, ale neměl pro to žádný důkaz, a protože byl můj otec mrtvý, neměla jsem se ani koho zeptat. Teď už jsem nepochybovala, že měl Kaden pravdu. Na věci to ale nic neměnilo. Pořád jsem netušila, kdo to je, kde teď je a proč mě opusťla. Tohle poznání mi přineslo akorát ještě víc otázek týkajících se mé vlastní minulosti.

„Co způsobilo, že se její schopnosti probudily?“ zeptal se Jordan.

„Musely se probudit, když získala svého vlka,“ řekla Roxandra.

To dávalo smysl. Můj vlk byl prvních dvaadvacet let mého života v ústraní a nikdy dřív se u mě taková magie neprojevila. Měsíc mě přitahoval, ale myslela jsem si, že to tak má každý měnilivec ze smečky Raka. Teprve v noc konání Konvergence jsem poprvé použila svou moc.

Roxandra se na mě podívala, mírně se zamračila a v jejích očích jsem zahlédla strach. *Bála* se mě, nebo se přinejmenším bála mých schopností. „Je třeba ji ovládnout nebo zabít, než její síly vzrostou.“

Zabít? Rozrušeně jsem pohlédla na Jordana. Poslechně v tomhle Sluneční čarodějky?

„Zabít ji nepřipadá v úvahu,“ zavrčel Jordan. „Je to moje družka.“

„Je nebezpečnější, než si myslíš,“ zasyčela Roxandra.

„Je – to – moje – družka.“ Měl v hlase takovou zuřivost, že i Roxandra od něho ustoupila. „Mám to pod kontrolou.“

„Když to říkáš,“ rezignovala Roxandra, přestože se nezdálo, že by z Jordanova prohlášení měla radost.

„Po úplňkovém obřadu ke mně bude plně připoutána,“ řekl Jordan. „Pak její magii budeme využívat ve svůj prospěch. Mohla by představovat cennou výhodu.“

„Dobrá tedy. Důrazně tě žádám, abys ji do té doby držel pod zámkem.“ Naposledy se na mě podívala, znechuceně ohrnula rty a kývla na zbylé dvě čarodějky. Obě jako by měly pocit, že mě nedokážou pustit dostatečně rychle – skoro mě od sebe odhodily. Myslely si snad, že jim můžu ublížit? *To určitě*: já jediná proti třem plně vycvičeným Slunečním čarodějkám. Sama jsem své schopnosti sotva chápala, natož abych věděla, jak je použít proti ostatním.

Tři Sluneční čarodějky odešly, aniž by se ohlédly. Jordan se zdržel a pozoroval, jak sedím na podlaze a snažím se vzpamatoval, abych se mohla vrátit na postel. Kouzlo, které na mě použily, mi tím nečekaným výbuchem magie vzalo veškerou energii a já se sotva hýbala.

Jordan mě vzal za ruku, zvedl mě a pomohl mi na lůžko. Při jeho doteku se ve mně rozvířila touha a já se o něj chtěla opřít a dovolit mu, aby se o mě postaral. *Vzdej se, zašeptalo partnerské pouto, proč se tomu bránit?*

„Nedovolím jim, aby ti ublížily,“ řekl Jordan, když mě posadil na postel. Pak se zlehka dotkl mých vlasů a téměř něžně je pohladil. Partnerské pouto ve mně zavrňelo a přálo si víc.

„Ne, jen mě chceš využít.“ Z posledních sil jsem ucukla a on se zamračil a pustil mi ruku.

„V téhle hře je každý pěšákem,“ řekl chladně. „Dokonce i já. Ale společně bychom mohli být králem a královnou.“

Odešel, aniž by řekl cokoli dalšího, a když zmizel, oddechla jsem si. Přemýšlelo se mi velice těžko, když byl poblíž. Partnerské pouto mi zatemňovalo mysl, nutilo mě pochybovat o mých instinktech a zamotávalo mi emoce.

Opřela jsem se zády o zeď. Už jsem to nemohla dál popírat: jsem částečně Měsíční čarodějka, což znamená, že moje matka nebyla člověk a Kadenova teorie byla správná. To mi ale neposkytlo žádné odpovědi a táta nežil, abych mu mohla klást otázky. Stejně by mi na ně nejspíš neodpověděl. Věděl vůbec, že moje matka byla Měsíční čarodějka? Uvědomila jsem si, že se to nemám jak dozvědět.

Nezáleželo na tom, že jsem se probudila teprve před hodinou, cítila jsem silné nutkání zdřímnout si. Ten záblesk energie, který zasáhl Sluneční čarodějky, mi sebral většinu sil. Zhroutila jsem se na postel a ani jsem se neobtěžovala přetáhnout přes sebe tenkou deku. Jen jsem se schoulila do klubíčka a zavřela oči.

Přála jsem si, tak intenzivně, až mě to zaskočilo, abych mohla mluvit s Kadenem a Stellou. Oba mají krev Měsíční čarodějky a mohli by mi pomoci pochopit, co se děje. Dokážou také tvořit takové stříbrné světlo? Nebyla jsem si jistá. Věděla jsem, že se oba umějí zneviditelnit a Kaden nějakým způsobem vytvořil magické strážce, aby ochránil území smečky, ale to bylo všechno. Pokud šlo o cokoli, co se týkalo Měsíčních čarodějek nebo jejich magie, měla jsem žalostné nedostatky ve znalostech a zoufale jsem potřebovala vědět víc.

Roztěkaně jsem si třela znamení smečky Hadonoše, skoro jako bych cítila, jak mi v něm soucitně mravenčí. Byla jsem odhodlaná

najít cestu zpátky ke své smečce. Měli odpovědi, které jsem potřebovala, a chtěla jsem z tohoto místa se Lvy a Slunečními čarodějkami pryč. Tohle nebyli moji lidé, nebyl to můj domov a Jordan rozhodně nebyl muž, se kterým jsem chtěla strávit život, bez ohledu na to, co mě partnerské pouto nutilo cítit.

4. KAPITOLA

PROBUDILA JSEM SE a pocítila ohromné zklamání. Zdál se mi ten nejkrásnější sen. O tom, jak běhám po lese, členy své smečky po boku. Probouzet se ve vězení mezi těmito čtyřmi stěnami bylo každým dnem horší. Nepřipadalo mi to skutečné, ale pořád jsem se budila tady, místo toho, abych procítala ve své posteli v Kadenově domě.

Od mého setkání se Slunečními čarodějkami uběhlo už několik dní a já začala být šílená nudou. Mohla jsem akorát spát, jíst, trénovat a plánovat, a to se opakovalo pořád dokola. Nikdo mě nepřicházel navštívit a já si začínala myslet, že mě v tomhle vězení nechají až do úplňkového obřadu. Příležitost k útěku se zdála být každým dnem menší, zatímco moje zoufalství a beznaděj jen narůstaly. V těchto chvílích jsem už ani nepřemýšlela o tom, jak mi páchne podpaží.

Zaskočil mě zvuk kroků na chodbě a já se posadila a cítila, jak ve mně škublo partnerské pouto. Sundala jsem si příkrývku z nohou, chodidla položila na zem a snažila se rychle setřást poslední zbytky spánku, abych mohla Jordanovi čelit s jasnou hlavou.

Před mou celou se opravdu objevil Jordan a jeho otravně dokonalejší obličej. „Dobré ráno, Aylo.“

Zkřížila jsem si ruce na prsou. „Aha, takže už sis vzpomněl, že existuju. Co chceš?“

Jordan kývl na strážného s klíči. Měnlivec bez otázek odemkl. Čekala jsem, že Jordan vstoupí dovnitř, ale místo toho natáhl ruku, jako by mi gestem naznačoval, abych šla za ním. „Pojďme se projít.“

I když jsem zoufale toužila dostat se z téhle klece, byť jen na minutu, tohle zavánělo léčkou. „Sluneční čarodějky tě přesvědčily, že jsem hrozba? Máš v plánu odvést mě ven a zabít?“

„Nevím, kolikrát ti to mám opakovat, ale to už není na pořadu dne,“ opáčil Jordan.

„Hele,“ řekla jsem, ale zároveň jsem vstala, „když jsme se potkali poprvé, naháněl jsi mě po lese jako kořist a zlomil jsi mi v těle několik kostí. A teď ti mám věřit, že mi nechceš ublížit? Obzvláště když se zdá, že Sluneční čarodějky jsou víc než odhodlané mě připravit o život?“

Jordan naklonil hlavu ke straně. „Viděla jsi, že bych na Konvergenci někoho zabil?“

Zarazila jsem se, probírala se vzpomínkami a zjistila, že má pravdu, ale stejně jsem se na něj zamračila. „Že jsem to neviděla, ještě neznamená, že nemáš na rukou krev. Kromě toho, mě jsi zabít chtěl.“

„Jednal jsem na příkaz svého otce, alfy. Donutil mě, abych tě odmítl, a přinutil, abych se tě pokusil zabít. Když je teď mrtvý, může být mezi námi všechno jinak.“

„On... cože?“ Padla jsem na lůžko, byla jsem tak šokovaná, že se mi podlomila kolena. Pátrala jsem v Jordanových očích a hledala jakýkoli náznak lži. Je to snad pravda? To by vysvětlovalo, jak se Jordan dokázal vzpříčit přitažlivosti partnerského pouta a dokázal mě odmítnout a ublížit mi. Dixon byl mocný alfa a jeho rozkaz by přehlušil cokoli jiného. Díky vlastnímu otci jsem z první ruky věděla, jak nemožné je příkazu alfy vzdorovat. Jediný případ, kdy jsem se dokázala vzepřít, byl, když ho na mě zkusil použít Kaden – ale to musela být náhoda.

„Vím, že jsem se k tobě choval jako idiot, když jsme se seznámili. Ale nikdy jsem ti nechtěl ublížit.“ Ustoupil a udělal mi místo, abych mohla vyjít z cely. „Pojď. Promluvíme si venku. Vsadím se, že trocha čerstvého vzduchu by ti přišla vhod.“

To jsem nemohla popřít. Neochotně jsem ho následovala a pořád čekala, až se ten Damoklův meč, co mi visí nad hlavou, utrhne. Když jsem opouštěla celu, sledovala jsem oba strážné, ale ani jeden z nich se nepohnul. Nespustil se ani žádný poplach.

Jordan mě vyvedl z místnosti, ve které jsem byla uvězněná už několik dní, a já si uvědomila, že moje cela není jediná. V řadě za sebou tu bylo snad tucet stejných místností; se světly, která vysávají duši, a bez oken. Všechny ostatní cely se zdály být prázdné, což dávalo smysl. Během svého pobytu tady jsem nikoho jiného neslyšela.

Jordan mě vedl po tmavém schodišti a pak jsme míjeli další strážné, někteří seděli u stolů a vyřizovali papíry, jiní si povíдали u chladičích boxů s vodou. Tady nahoře bylo aspoň pár oken a těmi dovnitř proudilo sluneční světlo. Když jsme procházeli

kolem, připadalo mi, že se každý člověk v budově zastavil a zírá na mě, ale nikdo neřekl ani slovo.

Jordan strčil do dveří a prošli jsme ven. Po tolika dnech strávených v temné cele, ve které kontrolovali teplotu tak, aby v ní bylo stále trochu chladno, to byl šok. Udeřil do mě horký, suchý vzduch pouště a slunce pražilo obzvlášť intenzivně, jako by se mi snažilo zatlouct do lebky hřebíky bolesti. Zamžourala jsem a snažila se potlačit nutkání zakrýt si oči.

Když si moje oči konečně přivykly, rozhlédla jsem se kolem. Byli jsme na okraji vesnice smečky Lva a za ní už se rozprostírala jen nevlídná poušť s horami, seschlým křovím a pořádnými kaktusy trčícími ze země. Rozhodně už jsem nebyla v Kanadě. Vesnice Lvů přiléhala přímo k poušti. Tvořila ji řada téměř identických patrových domů, které všechny vypadaly dost nově, každý natřený jedním ze tří odstínů barvy písku a se střechou z hliněných tašek.

Než jsem první vjemy stihla vstřebat, Jordan se vydal k zelené ploše před námi. Zaváhala jsem a ohlédla se na věžeňskou budovu, ale strážní zůstali na místě. Jordan mě chce do vesnice odvést sám, bez zálohy? To si je tak jistý?

Spěchala jsem za ním. „Nebojíš se, že se tě pokusím napadnout nebo že uteču?“

„Ani ne.“ Pokrčil ležérně rameny a na tváři se mu rozlil namyšlený úsměv. Když se na mě podíval, vlasy mu vlály ve větru a slunce mu líbalo opálenou kůži, měla jsem silný dojem, že na tohle suché a horké místo patří. „Snažím se k tobě chovat jako ke své družce. Jestli se pokusíš utéct, daleko se nedostaneš. A jestli

mě napadneš,“ řekl klidně, ale škodolibě se usmál, „moc rád tě přišpendlím k zemi. Myslím, že oba víme, co by se stalo pak.“

Po jeho slovech ve mně vzplál chtíč, který jsem se tak usilovně snažila ignorovat. Nedokázala jsem ho potlačit a představovala si, jak se tady v pouštním horku válíme a snažíme se jeden s druhým bojovat, až nakonec podlehneme touze, kterou oba cítíme. Ne, nepřicházelo v úvahu, abych na něj zaútočila. Rozhodně ne, když jsem nemohla věřit, že mě vlastní tělo poslechne. Mou jedinou možností bylo utéct. Nejspíš ne teď, ale později.

„Chci, abys za mnou o úplňku přišla z vlastní vůle,“ pokračoval Jordan. „Proto si s tebou chci popovídat.“

„Tak si promluvme,“ řekla jsem, udělala krok směrem k němu a nechala touhu, aby mě zahalila jako teplá deka. V hlavě se mi zformoval nový plán. Pokud Jordan chce, abych k němu přišla, abych byla jeho dokonalou družkou, můžu to udělat. Kdybych ho přesvědčila, že mu věřím a přijímám ho, nebo ještě lépe, že ho chci, mohl by přestat být ostražitý natolik, abych získala šanci na útěk. Když mě z cely pustil jednou, pravděpodobně by to udělal znovu, pokud se budu chovat „slušně“, tedy tak, jak očekává. Ale bylo to ošemetné. Vyžadovalo by to mazanost a já si nebyla tak docela jistá, že jí oplývám, a co je nejhorší, vyžadovalo by to, abych přestala používat svůj ostrý jazyk a předstírala, že jsem z Jordana pař.

Pohlédla jsem se na něj zpod řas a pořádně si ho prohlédla. Sakra, byl nádherný. Moje tělo po něm bolestně toužilo, stehna se mi svírala potřebou. Dobře, předstírat, že jsem z něj celá pryč, bude díky partnerskému poutu snadné. Možná *příliš* snadné. Můžu tuhle holku ovládnout, než mě dostane do problémů.

„Pojď,“ řekl. „Chci ti ukázat svou oblíbenou část města.“

Dotkl se zlehka mého lokte a vedl mě k altánku na kraji města, obklopenému bujnou zahradou. Byl to tu úplný opak okolní drsné krajiny a já se divila, jak taková oáza může v takovém horku přežít. Jordan otevřel malou branku, vstoupili jsme dovnitř a okamžitě se ochladilo. Dlouze a zhluboka jsem se nadechla a ucítila ve vzduchu vůni desítek různých rostlin a květin. Dařilo se jim tu, přestože některé z nich byly evidentně doma v chladnějším podnebí.

Jordan se vydal po cestě k altánku před námi. „Tu zahradu nám darovaly Sluneční čarodějky. Teplota v ní zůstává pořád příjemná, ať je počasí jakékoli.“

Páni, pomyslela jsem si, *Sluneční čarodějky vážně upřednostňují Lvy*. Věděl o tom táta? Věděly to i ostatní smečky? Jestli Sluneční čarodějky Lvům pomáhají a dávají jim pozeňání, opravdu by Lvi nakonec mohli ovládnout ostatní smečky. To taky vysvětlovalo, proč Sluneční čarodějky nehnuly ani prstem, aby pomohly smečce Raka, když nás Lvi vyvražďovali, navzdory všem těm řečem o tom, jak se na Konvergenci nebojuje. Podělaní pokrytci.

Když jsem si vzpomněla, jak Kaden říkal, že chce zničit smečku Lva i všechny ostatní, projela mnou vlna obav. Co by asi tak zmohl proti síle Slunečních čarodějek v kombinaci s obrovskou početní převahou smečky Lva? A kdyby se Lvům podařilo podrobit si zbytek ostatních vlků zvěrokruhu... Při té představě jsem ztěžka polkla. Začínala jsem si uvědomovat, že i kdybych odsud utekla, nemusím před nimi nikdy být v bezpečí.

Vešli jsme do altánu, Jordan mě nasměroval k lavičce a pak si sedl hned vedle mě. Partnerské pouto mě vybízelo, abych se k němu přiblížila, prosilo mě, abych se Jordana dotkla, ale ta část mého já, které záleželo na Kadenovi, nesouhlasně vyla. Odehrávala se ve mně tichá válka, která mě trhala vejpůl, táhla mě dvěma různými směry, až se mi chtělo křičet. Chtěla jsem jen utéct zpátky do cely a schovat se, ale věděla jsem, že tohle je možná moje nejlepší šance, jak si Jordana získat.

„O čem jsi se mnou chtěl mluvit?“ zeptala jsem se a zastrčila si za ucho pramínek mastných vlasů. Po tak dlouhém pobytu ve vězeňské cele jsem musela vypadat přímo odpudivě a nepochybovala jsem, že smrdím ještě hůř, ale Jordan to zřejmě nevnímal. A pokud ano, bylo mu to jedno.

Podíval se na oblohu a tvářil se zamyšleně. „Můj otec vládl smečce Lva pomocí strachu. Fyzicky týral členy, aby je udržel na uzdě, a nikdo z nás nebyl výjimka. Ani já, jeho prvorozený syn.“

Trochu jsem se v sedu narovnala, už jsem nemusela zájem předstírat. Můj táta taky vládl strachem a hrubou silou. A já to věděla nejlíp ze všech. „Můj otec byl stejný.“

Jordan na mě pohlédl a sevřel rty do pochmurné linky. „Možná je dobře, že jsou oba mrtví.“

Při jeho slovech jsem zvedla obočí. „Proč?“

„Protože můžeme dělat věci jinak. Můj otec chtěl vyhladit nebo ovládnout všechny ostatní smečky, aby se všichni stali členy smečky Lva, jejímž králem by byl on. Tohle já nechci. Nikdy jsem to nechtěl. Mám v plánu nechat smečkám jejich individualitu,

pokud se podřídí mně jako svému skutečnému alfovi. S naší smečkou, která povede vlky zvěrokruhu, můžeme vykročit vstříc lepší budoucnosti pro nás všechny.“

A všechny nás budou ovládat Sluneční čarodějky, dodala jsem v duchu. Bylo těžké nevyslovit to nahlas, ale místo toho jsem pomalu přikývla, jako bych souhlasila se vším, co řekl. „Možná bude těžké přesvědčit ostatní smečky, aby tě přijaly za vůdce. Dokonce i když za tebou stojí Sluneční čarodějky.“

„Proto potřebuju tvou pomoc.“ Natáhl se ke mně, vzal mě za ruku a mně se rozproudila krev v žilách. „Když ostatní vlci zvěrokruhu uvidí, že jsme spolu a že jsme nechali předchozí rivalitu našich smeček za sebou, uvědomí si, že je to tak nejlepší. Mezi vlky zvěrokruhu se bojuje a intrikuje už moc dlouho. Je načase, abychom se sjednotili v míru.“

Znělo to až moc dobře, než aby to byla pravda, a já si musela připomínat, že je to celé jen lest, jak mě přesvědčit, abych se k němu přidala. Chtěl mě využít, stejně jako všechny ostatní. Obzvlášť teď, když věděl, že ovládám magii Měsíční čarodějky. „Vážně myslíš, že to bude fungovat?“

„Když tě budu mít po mém boku, budeme nezastavitelní.“ Otočil se ke mně, kolenem se dotkl mého a mnou projela vlna spalující touhy. „Jsme si souzeni, Aylo. Hvězdy to předurčily. Copak to necítíš?“

„Cítím,“ zašeptala jsem. Trochu jsem lhala a přemýšlela, jestli to vůbec je lež. Když byl Jordan takhle blízko, bylo pro mě těžké myslet na něco jiného než na to, jak moc ho chci. Partnerské pouto nás k sobě přitahovalo, nedalo se mu odolat a já toužila naklonit

se dopředu, být tou, která překoná vzdálenost mezi námi. Ale Jordan se pohnul první.

Přisál se svými rty na moje a já jsem tiše vydechla, jak se ve mně náhle probudil chtíč. Pak mi položil ruce na bradu, do vlasů, a jak mě líbal, přitáhl si mě blíž. Oplácela jsem mu polibky se stejnou intenzitou, nedokázala jsem se zastavit, dotýkala jsem se jeho hrudi, ramen, čelisti. Když jsem se konečně podvolila nevyhnutelnému, ten uzel, který mi svíral útroby od chvíle, kdy jsme se poprvé stali partnery, se uvolnil, mé tělo opustilo veškeré napětí. Jordan byl můj a já byla jeho.

Ne! křičelo něco hluboko ve mně. Do mysli se mi vtíraly myšlenky na Kadenovy rty přitisknuté na mých a přebíjely pocit z prvního polibku s mým druhem. Ale bylo tu ještě něco jiného, a jak jsme se s Jordanem líbali dál, ten pocit sílil. Něco bylo špatně, v nepořádku, nenáležitě, jako bych vešla do svého domova a našla ho úplně jinak uspořádaný. Ten pocit, že je to celé špatně, sílil každou vteřinu, kdy mě Jordan líbal, a naplňoval mě zmatkem... a hrůzou.

Se záúpením jsem Jordana odstrčila a konečně se dokázala pohnout. Jordan měl oči zakalené chtíčem, když se na mě zmateně díval, a já si snažila uspořádat myšlenky. *Zatraceně, břitký jazyku, kde jsi teď?*

„Já... já potřebuju čas,“ řekla jsem a zadrhla se. Kvůli tomu, jak mi Jordan zatínal prsty do ramen, jsem se bála, že mě neposlechne, a hlavou mi vířila slova: *moc rád tě přišpendlím k zemi*. Nebyla jsem si jistá, jestli bych mu dokázala odolat, kdyby mě znovu políbil – už tentokrát se mi to sotva podařilo ukončit.

Všechno se mi v hlavě motalo, byla to smršť chtíče, odporu, nenávisti a touhy. Věděla jsem akorát to, že chci Jordana mít někde daleko od sebe.

„Čas?“ zeptal se, ale naštěstí mě pustil.

Dívala jsem se na něj prosebnýma očima, projednou jsem polevila v ostražitosti a ukázala mu svou zranitelnost. „Prosím, zkus pochopit, jak je to pro mě těžké. Na Konvergenci jsi mě odmítl a moji smečku vyvraždili. Pak jsem se probudila u smečky Hado-noše, aniž bych měla čas to vstřebat nebo truchlit, a zrovna když jsem měla pocit, že se tam zabydluju, přivedl jsi mě sem, zavřel jsi mě a pověděl mi, že všechno, co mi říkali, byla lež. A zrovna jsem se dozvěděla, že jsem taky zčásti čarodějka.“ Strojeně jsem se zasmála. „Je toho na mě moc.“

Jordan svraštil čelo, ale pomalu přikývl. „Chápu.“

To bylo to poslední, co jsem od něj čekala. Všechno, co jsem o něm věděla, prozrazovalo, že je to sobecký kretén, kterému nezáleží na pocitech druhých, ale z nějakého důvodu se tak nechoval a naslouchal mi.

Technicky vzato, nic z toho, co jsem dosud řekla, nebyla lež, ale musela jsem ho o tom opravdu přesvědčit. „Chci být tvoje družka, opravdu. Ale ocenila bych, kdybys mi nejdřív dal trochu času, abych si na všechno zvykla.“

„Samozřejmě.“ Na jeho pohledné tváři se objevil úsměv a mě málem odzbrojilo, jak byl krásný. „Mám nápad, který ti s tím pomůže.“

„Nápad?“ zeptala jsem se, náhle celá znepokojená.

„Vlastně spíš dárek,“ řekl Jordan. Mě to ale moc neuklidnilo. Tenhle nový Jordan byl až příliš vyrovnaný a vlídný a já mu ani

trochu nevěřila. Přála jsem si, aby se vrátil ten chlap, co se mě pokusil zabít – tomu jsem aspoň rozuměla.

„Co je to?“ zeptala jsem se a snažila se, aby to neznělo podezřívavě.

Jordan se pořád usmíval, vstal a natáhl ke mně ruku. „Uvidíš.“

5. KAPITOLA

VYŠLI JSME ZE ZAHRADY a zamířili do vesnice, která vypadala jako typické předměstí plné velkých SUV, dokonale posekaných trávníků a basketbalových košů na příjezdových cestách. Nic nenasvědčovalo tomu, že je to místo plné měnlivců, žádný náznak toho, že by tu bylo něco neobvyklého, dokud jsem nezahlédla vlka, jak se belhá kolem, nebo ženu v hábitu ohnivě oranžové barvy, jak nás pozoruje. Zachvěla jsem se a spěchala za Jordanem.

Zastavili jsme před patrovým domem pískové barvy, který vypadal stejně jako všechny ostatní, až na to, že byl obklopen strážnými. Rozzněly se ve mně všechny varovné signály a já se na Jordana ostražitě podívala. Kam mě to bere?

Jordan se na mě jen tajemně usmál a otevřel vchodové dveře. „Pojď. Překvapení na tebe čeká uvnitř.“

Když mi pokynul, ať vejdu, můj nos zachytil pach někoho známého. Zastavila jsem se na místě, nevěřila jsem vlastním smyslům, ale pak jsem vyrazila vpřed. Musela jsem se přesvědčit. Když moje oči po pobytu na oslnivém slunci přivykly šeru chladného

interiéru, zamrkala jsem a známá postava s dlouhými tmavými vlasy se otočila.

„Miro?“ zvolala jsem se a srdce mi vyskočilo až do krku.

„Aylo!“ Vrhla se ke mně a já se přistihla, že jí běžím naproti, abych se s ní setkala na půli cesty. Neviděla jsem ji od Konvergence; tehdy Mira odešla se smečkou Ryb. Její nový druh ji prakticky odvěkl hned poté, co mi alfa smečky Ryb odmítl pomoci ze strachu, že se mu Lvi pomstí. Připadalo mi, že od doby, kdy jsme se my dvě viděly naposledy, uběhla celá věčnost.

Pevně jsem Miru objala a skoro jsem vzlykala úlevou, že ji vidím nezraněnou a mám ji před sebou, zvláště po tom, čím jsem si prošla během posledních dnů. Tak dlouho jsem byla obklopena nepřáteli a nemohla nikomu věřit, až jsem byla opravdu vyčerpaná. Dokonce i ve smečce Hadonoše jsem se tak trochu cítila, i když nebyli tak nepřátelští. Všichni však žili pohromadě už léta, nebo lépe řečeno od narození, a já jsem byla vetřelec. Dokonce i po přijetí do smečky bych si důvěru jejích členů musela budovat roky, než by mě opravdu přijali. Ale s Mirou to tak nebylo. Celý život to byla má jediná opravdová kamarádka. Zнала jsem ji strašně dlouho a nepamatovala jsem si jediný okamžik, jedinou situaci, kdy bych jí nedůvěřovala.

„Měla jsem takový strach,“ řekla Mira, když jsme se od sebe odtrhly. Při pohledu na mě – nebo možná, když mě ucítila – nakrčila nos, ale oči měla plné vřelosti. „Potom, co jsme opustili Konvergenci, jsem netušila, jestli jsi mrtvá, nebo žiješ, nebo co se s tebou stalo. Jsem tak šťastná, že jsi v pořádku.“

„Omlouvám se, odpusť mi. Chtěla jsem ti poslat zprávu, abys věděla, že jsem naživu, ale nemohla jsem.“ Když jsem byla ve

smečce Hadonoše, řekli mi, že nesmím mít telefon ani žádný kontakt s vnějším světem, dokud se nestanu členkou smečky. Nedovolili by, abych riskovala, že prozradím polohu smečky jednou jedinou zprávou poslanou kamarádce. Když jsem se pak konečně stala členkou smečky, to všechno se Lvy se seběhlo tak rychle, že jsem ani neměla šanci nějakou zprávu jí poslat.

Jordan přešel ke mně a kouzelně se na mě usmál. „Říkal jsem si, že by se ti hodilo mít tady přátelskou tvář. A jako projev své dobré vůle vám oběma dovolím zůstat spolu v tomhle domě, místo toho, abych tě poslal zpátky do vězení.“

„Opravdu?“ Byla jsem tak nadšená, že vidím Miru a že se nevrátím do vězeňské cely, až jsem ho málem objala. Něco takového jsem nečekala, zvlášť poté, co mu Sluneční čarodějky přikázaly, ať mě drží pod zámkem. Možná jejich moc nad Jordanem není tak velká, jak jsem si myslela.

Přikývl. „Ber to jako zkoušku. Zatím budeš muset zůstat uvnitř domu, ale pokud se o nic nepokusíš, dostaneš další privilegia.“

Jordanův hlas zněl laskavě, ale okamžitě mi došlo, že se pod slovy skrývá hrozba. Přestože jsem měla radost, že vidím Miru, její přítomnost tady poskytla Jordanovi možnost, aby mi ublížil. Kdybych vybočila z řady, mohl by být v nebezpečí její život, protože věděl, že udělám cokoli, abych ji udržela naživu. Jeho takzvaný dar byl ve skutečnosti jen další způsob, jak mě ovládat.

Přinutila jsem se k úsměvu a zamumlala: „Děkuju.“

„Dám vám dvěma trochu času, abyste dohnavy, co jste zameškaly,“ řekl a natáhl ruku, aby se dotkl mé tváře. Strnula jsem, nevěděla jsem, co čekat, ale pak mě políbil na čelo. Při jeho doteku

mnou projela touha, donutila mě vzdychnout a on se na mě usmál, jako by věděl, jak se cítím. Pak odešel a zavřel za sebou dveře. Skoro jsem čekala, že uslyším cvaknout zámek, ale nic se neozvalo. Nebyly jsme uvnitř zamčené, ale nemohly jsme ani odejít. Bez ohledu na to, jak velkoryse se ke mně Jordan choval, jsem si nemohla dovolit zapomenout, že tenhle dům je pořád jen vězení obklopené strážnými – i když je určitě lepší být v pěkném stavení s Mirou než sama v temné cele, kde je jenom postel.

Podívala jsem se na Miru a zahнала obavy. Chtěla jsem jí toho tolik říct, věci, kterým by nikdy neuvěřila. Ale nejdřív jsem musela udělat něco jiného. „Nemůžu se dočkat, až si sednu a všechno ti povyprávím, ale zoufale potřebuju sprchu.“

„Dobrý nápad. Smrdíš.“ Zasmála se. „Běž, stejně si musím vybalit.“

Gestem mi naznačila, ať mažu nahoru, a já se na ni usmála. Stoupala jsem do patra a dívala se, jak pěkný je to dům. Můj první dojem obstarala béžová barva: ano, veškerý interiér byl laděn do jejích odstínů. Vše tu bylo nové, čisté, moderní a já za okamžik zjistila, že tu jsou čtyři ložnice. Zdálo se však, že tu nikdo nebydlí. Nebyly tu žádné osobní drobnosti, nic, co by naznačovalo, že by tu byl někč domov, než nás sem s Mirou přivedli. Připomínalo mi to tady jeden z domů, které si smečka Raka nechávala pro důležité návštěvy, jako byli ostatní alfové smečky a jejich rodiny. Nepřekvapilo mě, že něco podobného má i smečka Lva.

Vybrala jsem si jednu z prázdných ložnic a uvědomila si, že nemám vůbec nic, čím by se z toho pokoje stal *můj* pokoj. Žádné oblečení, žádné osobní či upomínkové předměty, nic. Zase jsem se

ocitla na místě bez jakéhokoli svého majetku. Začínalo se to až absurdně opakovat. Při té myšlence jsem si vzpomněla na dobu, kdy k tomu došlo posledně, a zaplavil mě smutek. Žila jsem v domě u Kadena a Stelly jen chvíli, ale najednou mě přepadl velmi silný pocit stesku po domově. Jejich domov byl plný života a oni mi dovolili, abych se stala jeho součástí, jako bych i já byla jejich rodina. Tohle místo bylo ve srovnání s tamtím bez duše.

V přilehlé koupelně byly aspoň věci na mytí. Rychle jsem si svlékla své několik dní staré oblečení a skočila do sprchy. Bylo úžasné smýt z těla a vlasů zeminu, zažranou špínu a pot, takže jsem se ve sprše zdržela déle, než bylo nutné. Byla jsem vděčná za horkou vodu, která mi bušila do kůže.

Ozvalo se zaklepání na dveře a já okamžitě zpozorněla.

„Právě mi došlo, že asi nemáš žádné oblečení,“ řekla Mira a její hlas tlumily dveře.

Uvolnila jsem se. „Ne, to nemám.“

Dveře se skřípavě otevřely. „Nechám ti něco na skříňce.“

„Moc děkuju,“ odpověděla jsem, neskonale vděčná za Miru a její uvažování. Vždycky myslela na ostatní a já byla tak ráda, že je tu se mnou, když všichni kolem mě jsou nepřátelé. Jen jsem si přála, aby se kvůli tomu nedostala do nebezpečí i ona.

Dospřchovala jsem se a pomyšlení na to, kde jsem, mi trochu pokazilo náladu. Pod horkou vodou jsem se od myšlenek dokázala na chvíli odpoutat, ale teď jsem se vrátila do reality.

Osušila jsem se jedním z připravených ručníků a oblékla se do Miřiných šatů. Byly jsme zhruba stejně velké a už mnohokrát jsme se o oblečení dělily. Když se táta neobtěžoval s tím, aby mi

koupil nové oblečení do školy, Mira mi vždycky dala nějaké svoje. Teď mi nechala pár kousků prádla, šedé tričko a džíny, které nebyly zrovna nejpohodlnější, ale vystačím si s nimi, dokud nepřijdu na to, kde sehnat vlastní věci. Přesto mi nesesděly tak dobře, jak jsem si pamatovala, a pak jsem si uvědomila, že od doby, kdy jsem Miru viděla naposledy, jsem se změnila. Nabrala jsem svaly a shodila poslední kousky dětského tuku, který se mi držel na těle. Podívala jsem se na sebe do zrcadla. Žena, která na mě hleděla, měla neústupně zvednutou bradu a tvrdost v očích, se kterou bych si sama sebe dřív nespojovala, aspoň co si pamatuju.

Cítila jsem se mnohem lépe. Vylezla jsem z koupelny a vyšla ven z pokoje. Vydala jsem se za zvuky, které vydávala Mira, a našla ji v ložnici na konci chodby, obklopenou spoustou otevřených zavazadel. Zdálo se, že si sbalila spoustu věcí, jako by očekávala, že tu zůstane dlouho.

„To vypadá, jako by ses sem stěhovala,“ řekla jsem. „A co tvůj druh? Je tu taky?“

„Aiden se vrátil ke zbytku smečky Ryb.“ V jejím hlase bylo slyšet napětí. Rozhlížela se kolem, jako by se bála, že ji někdo poslouchá. Když znovu promluvila, skoro šeptala. „Drží ho jako rukojmí, aby se ujistili, že nic neudělám, třeba že tě nebudu přesvědčovat, abys se mnou utekla.“

Sevřelo se mi srdce, ačkoli mě taková informace neměla překvapovat. Věděla jsem, že Jordanův dar je příliš velkorysý na to, aby byl zamýšlen skutečně čistě, bez skrytého úmyslu. Tohle bylo víc podobné smečce Lva, kterou jsem si pamatovala. „Mrzí mě to. Je to moje chyba, že jsi v téhle šlamastice.“

Mira zavrtěla hlavou. „Ne, není. Smečka Ryb se zcela podvolila požadavkům Lvů. Náš alfa se bojí jít proti Jordanovi, abychom nedopadli jako Raci.“

Bylo to přesně tak, jak jsem se obávala. Smečka Ryb kdysi bývala největším spojencem Raka. A teď otočila, jen tak, jako mávnutím kouzelného proutku. Ne že bych čekala něco jiného, potom co se jejich alfa bál pomoci nám na Konvergenci a mě tam opustili, když jsem je nejvíc potřebovala.

„A co ostatní smečky?“

Mira vytáhla ze zavazadla několik košil a uložila je do šuplíku komody. „Ostatní smečky jsou stejně vyděšené. Buď se se Lvy rovnou spojují, nebo se snaží držet v ústraní. Některé vyčkávají, jak to dopadne, zvlášť teď když je starý alfa Lvů mrtvý.“

Zavrtěla jsem hlavou. *Zbabělci*. „Není možné držet se mimo dění. Jordan má v plánu převzít s pomocí Slunečních čarodějek vládu nade všemi, a jakkoli předstírá, že je lepší než jeho otec, mám pocit, že až bude každá smečka pod nadvládou Lvů, nebude to nakonec o moc lepší. Postaví se jim alespoň některá ze smeček na odpor, teda podle toho, co víš?“

Mira zvedla jakési lehké, vzdušné šaty. „Nevím. Když jsem se vrátila k Rybám, z některých smeček se nám ozvali, aby zjistili, co podnikneme, ale jakmile pochopili, že proti Lvům aktivně nepůjdeme, jejich smečky se stáhly. Nevím, které smečky to byly, drželo se to v tajnosti. Především přede mnou.“

„Slyšela jsi něco o zbývajících Racích?“ zeptala jsem se. Ne každý odjel na Konvergenci, co se stalo s těmi, kteří zůstali? Poslal Dixon nějaké své Lvy, aby je také vyvraždili?

„Zaslechla jsem, že se ukryli, ale nikdo neví kde. A pokud to vědí, mně to neřekli.“ Zadívala se na šaty, které držela v ruce, a bezmyšlenkovitě mnula průsvitnou látku mezi prsty. „Všichni kolem mě, coby osiřelé přeživší ze smečky Raka, chodili po špičkách. Samozřejmě byli zdvořilí a velmi se mnou soucítili, když jsem truchlila nad smrtí svých rodičů a ztrátou smečky, ale někteří se mi spíš vyhýbali.“

„To vypadá, žes byla dost osamělá.“ Dokázala jsem se do Miry vcítit – věděla jsem, jaké to je, když vás bez varování vrhnou do prostředí neznámé smečky.

„Byla, ale aspoň jsem měla druha,“ řekla posmutněle. „Aiden byl to jediné, díky čemu se to dalo snést.“

„Jaký je?“

Mira se nepřítomně podívala do dále a na tváři se jí objevil zasněný úsměv. „Aiden? Je... skvělý. Zábavný, chytrý, milý a miluje vodu stejně jako já. Nic víc si nemůžu přát.“

Alespoň jedna z nás může být s tím, s kým být chce, pomyslela jsem si a snažila se, abych svou zahořklost na Miru nepřenesla. Nemohla za to, že k ní její druh bez problémů přišel a že utvořili dokonalý pár – tak by to koneckonců mělo být. Byla jsem za ni opravdu šťastná, jakkoli to štěstí bylo zakaleno mým vlastním smutkem. Uvázla jsem s partnerem, kterého nechci, a chtěla jsem muže, který nechce mě. Kdyby to tak nebolelo, zasmála bych se tomu.

„Musí se ti po něm hodně stýskat,“ vypravila jsem ze sebe. I když jsem na Miru trochu žárlila, stejně mi vadilo, že Lvi Aiden a zneužívají na její úkor. A ji vlastně na jeho.

„To jo.“ Konečně strčila šaty do skříně. „Ale dost o mně – pověz mi, co se s tebou dělo po Konvergenci. Byla jsi celou tu dobu se Lvy?“

„Ne, k tomu došlo teprve nedávno.“ Posadila jsem se na okraj postele. Měly jsme toho opravdu hodně co dohánět. „Potom, co tě Aiden odtáhl pryč a smečka Ryb mě nechala napospas smrti, mě unesla smečka Hadonoše. Zachránili mě před jistou smrtí, a přestože mi zpočátku nevěřili, vycvičili mě.“

Mira zamrkala a tvářila se nevěřicně. „Smečka Hadonoše – to myslíš ty měnlivce, co se zničehonic objevili na Konvergenci? Před tou nocí jsem ani netušila, že existuje.“

„Rozhodně jsou skuteční. Celou tu dobu se skrývali, ale už roky plánovali, že se proti vlkům zvěrokruhu ozvou. Smečka Hadonoše je možná jediná, která má odvalu a sílu postavit se Lvům.“

„No né.“ Mira si sedla vedle mě a vytřeštila oči. „Všechno mi pověz. Jací byli?“

„Byli...“ Nadechla jsem se, když mě zaplavila další vlna stesku po domově. „Vůbec neby... nejsou takoví, jaké jsem je čekala. Jsou odhodlaní, houževnatí, záhadní, vášniví... ale taky tolerantní. Za ta léta přijali spoustu vyděděnců z řad vlků zvěrokruhu, a jakmile jsem se osvědčila, dovolili i mně, abych se stala součástí jejich smečky.“

Vyhrnula jsem si rukáv trochu výš, abych Miře ukázala tetování smečky. Natáhla ruku a dotkla se ho, jako by nemohla uvěřit, že je skutečné.

„A jejich alfa?“ Mira zvedla obočí. „Viděla jsem ho na Konvergenci. Vypadal silný... a sexy.“

„Kaden,“ řekla jsem, a když jsem vyslovila jeho jméno, nedokázala jsem v hlase potlačit emoce. „Chce se Lvům pomstít za to, že mu zabili rodiče, a vycvičil mě k boji. Je...“ Sevřelo se mi hrdlo. „Je to ten nejlepší alfa, jakého jsem kdy poznala.“

Mira se opřela a zkoumala mě. „Říkáš jeho jméno skoro se zbožnou úctou. Co se stalo, zamilovala ses do něj?“

Sakra, je to tak okaté? „Ne, je to... komplikované. Něco k němu cítím, ale nemůžeme být spolu, protože nejsme partneři.“

„Jo, ale Jordan tě na Konvergenci odmítl,“ podotkla. „I když teď se zdá, že změnil názor.“

Vyhrkla jsem. „Věř mi, jsem z té změny názoru stejně zmatená jako ty.“

„Jak ses sem dostala?“

Sklopila jsem pohled a zadívala se na ruce, zatímco jsem znovu prožívala tu příšernou vzpomínku. „Na smečku Hadonoše zaútočili Lvi a Sluneční čarodějky. Kadenovi se podařilo porazit alfu Lvů, ale smečka byla pořád v ohrožení. Souhlasila jsem, že půjdu s Jordanem, abych ji zachránila. Od té doby mě tu drží jako svého vězně.“

„A teď sem přivedl mě, aby ti ukázal, jak dobrý je chlap,“ řekla Mira a vykulila oči.

„Přesně tak. Nechci s ním být, ale odolat poutu je každým dnem těžší.“

Mira se naklonila dopředu a podívala se mi do očí. „Vím, že to zní šíleně, ale poslouvej mě. Jsi si jistá, že bys tomu měla odolávat? I když bylo všechno hrozné, partnerské pouto bylo to jediné, co dávalo smysl a poskytovalo mi oporu.“

„Nemůžu být s Jordanem. Nesnáším ho.“ Při těch slovech jsem se zamračila. Vážně ho pořád nesnáším? Už jsem nemohla věřit vlastním pocitům. „A i kdyby ne, na našem partnerském poutu je něco *špatně*. Nedokážu to vysvětlit, ale musíš mi věřit.“ Posaдила jsem se rovněji a natáhla k Miře ruce. Vzala mě za ně, i když se tvářila trochu zmateně. „Potřebuju jenom utéct a vrátit se do smečky Hadonoše. Pak to můžu vyřešit.“

Mira mi stiskla ruce. „Pomůžu ti, jak jen to půjde.“

„Ne.“ I když by bylo hezké, kdyby mě Mira podpořila, nemohla jsem to riskovat. „Ohrozilo by to tebe i Aideny. To po tobě nemůžu chtít.“

Odfrkla si. „Ať už se s Aidenem stane cokoli, ty jsi moje sestra. Známe se od narození a vždycky jsem tu pro tebe byla. Nehodlám s tím teď přestat jen proto, že je to trochu děsivé.“

Projela mnou vlna vděčnosti. Samozřejmě mi nedovolí, abych do toho šla sama. Nikdy předtím to nedovolila. „Možná znám způsob, jak to zařídit. Nedávno jsem se dozvěděla, že mám po mámě magii Měsíční čarodějky. To jediné mě při Konvergenci zachránilo. Dokážu se přemisťovat v měsíčním světle a té schopnosti jsem využila, abych se dostala od Jordana. Možná by nám pomohla utéct.“

Mira přikývla a vůbec o mně nepochybovala. „Vím, že na něco přijdeš. Jakmile se rozhodneš, že chceš jít, máš mě přímo tady.“

Znovu jsem jí pevně stiskla ruce a vyslala tichou modlitbu k Měsíční bohyni Seléné nebo ke komukoli, kdo mě vyslyší. *Prosím, umožni nám utéci z tohoto místa. Dřív, než bude pozdě.*

6. KAPITOLA

DALŠÍ HODINU JSEM STRÁVILA hledáním kamer nebo mikrofonů v domě – chtěla jsem se ujistit, že Jordan nemůže odposlouchávat naše rozhovory ani mě sledovat ve sprše jako nějaký úchyl. Nic jsem nenašla, což mě trochu uklidnilo, přestože jsem pokaždé, když jsem se podívala z okna, zahlédla na hlídce jednoho z všudypřítomných strážných. To mi připomnělo, že jsem pořád ve vězení, třebaže tohle je mnohem příjemnější.

Téhož odpoledne přišla nějaká žena s nejrůznějším oblečením v mé velikosti, s botami, spodním prádlem, podprsenkami, nočními košílkami, a dokonce i s několika klobouky. Když jsem se zeptala, odkud to je, jen se usmála a řekla, že je to dárek od Jordana. Asi patnáct minut nato se objevila další žena a naplnila nám ledničku a spíž všemožnými potravinami, které by mě vůbec mohly napadnout, od mražené pizzy přes meloun až po značkové víno. Řekla nám, že kdybychom ještě něco potřebovaly, ať dáme vědět jednomu ze strážných, a ona nám to co nejdříve donese. Mira byla nadšená – milovala pečení a okamžitě začala sepisovat seznam věcí, které chtěla.

Večer jsme snědly jednu z mražených pizz, protože jsme byly obě moc unavené na vaření, a uvelebily se s popcornem na gauči, abychom se podívaly na nějaký film. Na velké televizi v obývacím pokoji byl díky Jordanovi Netflix, Disney+ a všechny ostatní streamovací služby, které jsem znala. Musela jsem uznat, že si tím ten chlap získal nějaké plusové body, obzvlášť kvůli mému dlouhému abstinování od těchto požitků – nic z toho mi smečka Hadonoše nedopřála. Kaden mi během mého pobytu zakázal používat cokoli, co se týkalo internetu, jako by snad čekal, že budu přes Hulu posílat naše souřadnice nebo co.

Našla jsem film od Marvelu, který vyšel hned po Konvergenci, a pustila jsem ho. Dívaly jsme se na něj s Mirou, chroupaly popcorn a mně to připadalo skoro... normální. Na pár minut jsem zapomněla, kde jsem, i na všechno ostatní, a jen si užívala, že jsem se svou kamarádkou a můžu zabloudit do příběhu někoho jiného.

„Pauzni to,“ řekla Mira, když jsme byly asi v polovině. „Potřebuju víc vína.“

Uchechtla jsem se, zmáčkla pauzu a taky jsem vstala. „Dobrý nápad. Představa, že vypijeme všechno Jordanovo víno a donutíme ho, aby koupil další, se mi zamlouvá. Stejně potřebuju čurat.“ Zamířila jsem ke koupelně, ale Mira překvapeně vyjekla. Otočila jsem se a uviděla výraz v její tváři. „Co se děje?“

„Ach, Aylo. Tvoje kalhoty.“ Mávla na mě rukou, já se podívala na své světlé džíny a mezi stehny jsem zahlédla krev.

„Do háje.“ Jak jsem se dívala dolů, zaplavila mě panika. „Proč krvácím?“

Mira se zatvářila zúčastněně. „Máš menstruaci. To je všechno.“

„Já... jak to?“ Myslela jsem, že menstruaci mají jen lidé. Pokud mi bylo známo, žila jsem celý život bez ní, stejně jako Mira.

„Byla jsi při posledním úplňku v říji?“

Při té vzpomínce mi zrudly tváře. „Jo, to jsem byla.“

„Teď, když máš druha, dostaneš menstruaci po každé říji, pokud během ní neotěhotníš.“ Naklonila hlavu a v očích se jí zračil soucit. „Copak ti o tom tvoje nevlastní máma neřekla?“

„Ne, takový vztah jsme zrovna neměly,“ zamumlala jsem a hlavou mi vířilo nové poznání – něco, co jsem měla vědět od začátku, jak se zdá. Nikdy mě nenapadlo, že bych ze všeho toho sexu s Kadenem mohla opravdu otěhotnět, ale když jsem teď s jistotou věděla, že nemůžu, hluboko v srdci jsem cítila porážku.

Mira vstala a přišla ke mně, vycítila, že jsem zmatená. „Jsi v pořádku? Přijde mi, že tě rozrušilo spíš něco jiného než trocha krve.“

„Měla jsem při úplňku sex s Kadenem. *Hodně* sexu. A jedna moje část asi doufala, že jsem těhotná a že v sobě pořád nosím kousek z něj.“ Zavrtěla jsem hlavou a zamrkala, abych zahнала slzy. „Je to hloupost, já vím. Není můj druh.“

Mira mě objala kolem ramen. „Ach, Aylo. To mě mrzí. Ale i kdyby byl tvým druhem, je i tak u žen-měnlivců vzácné, aby počaly, když jsou v říji.“

Popotáhla jsem a opřela se o ni. Většina měnlivců měla jen jedno dítě, nebo pokud měli opravdu štěstí, byli obdařeni dvěma. Jedinou výjimku samozřejmě představovala smečka Blíženců, protože těm se vždycky rodila dvojčata. „Takhle je to vážně lepší. Jsem ještě moc mladá, abych byla matkou, a být těhotná tady mezi Lvy by byla noční můra. Umíš si to představit?“

Mira mě pohladila po zádech. „Jednou to přijde, až na to budeš připravená. Pojď, umyjeme tě. Mám tu nějaké vložky, které můžeš použít.“

Chytila jsem ji za ruku a napadla mě nová, hrozná myšlenka. „Miro, já nechci mít Jordanovo dítě.“

„Ani nebudeš,“ řekla. „Než na podzim přijde na Lvy říše, budeme dávno pryč.“

Polkla jsem a doufala, že má pravdu. Ale léto utíkalo a moje možnost utéct se každou minutou zkracovala.

NĚKOLIK NÁSLEDUJÍCÍCH DNÍ proběhlo ve srovnání s těmi předchozími v relativní blaženosti. Nebudila jsem se v cele, nepřišly žádné Sluneční čarodějky, aby ze mě dostaly magii, a nejlepší na tom všem bylo, že jsem v životě zase měla Miru. Dokonce mi ani nevadilo, že nesmíme vycházet z domu, protože jsme celé dny trávil vyprávěním historek o tom, co probíhalo během našeho odloučení.

Vyprávěla jsem Miře o smečce Hadonoše, o Kadenovi a Stelle, o vlčatech a o tom, že jsou možné homosexuální partnerské svazky. Vyprávěla jsem jí, jak mě trénovali na boj, o procvičování mých schopností měsíční magie i o tom, jak jsem se na Kadenově střeše učila o hvězdách.

Mira se zase podělila o příběhy ze smečky Ryb. O to, jak se podobají smečce Raka, že žijí na pobřeží Aljašky v rybářské vesnici a že je Aiden rozhodnutý dopřát jí všechno, co může. Pořád mě bolelo, když mluvila o tom, jak se k sobě dokonale hodí, ale

dokázala jsem se usmívat. Vlastně jsem jí její štěstí přála. Konec-konců si ho zasloužila. Vždycky se ke mně chovala tak laskavě, tak vstřícně a kdykoli byla ochotná mě podpořit. *Samozřejmě* že si zaslouží dokonalého partnera. Ale já snad ne?

Jak jsem trávila čas v domě, začala jsem se cítit jako skutečný člověk, a ne jako vězeň. A taky jsem si dokázala ujasnit některé věci – a toho jsem od chvíle, kdy jsem se probudila v cele smečky Lva, nebyla schopna. Byl srpen, což znamenalo, že období Lva je stále v plném proudu, a taky se blížil úplněk.

Začala jsem sprádat plán, ale neměla jsem toho moc, s čím bych mohla pracovat. Stále jsme nesměly ven, ale pozorovala jsem okolí z každého okna v patře a snažila se zapamatovat si rozložení města. Bohužel jsem netušila, kde přesně jsme, jen to, že někde poblíž Phoenixu. Ale jak moc blízko? Dost na to, abych tam zvládla doběhnout, nebo budu muset ukrást auto? Proklínala jsem se za to, že jsem od otce nevyzvěděla víc o ostatních smečkách, ačkoli ani on informace nikdy zrovna rád nesdílel.

Zdalo se, že mně Mira chce s útekem pomoci, za což jsem jí byla vděčná, ale to znamenalo, že se budu muset postarat o nás obě. Nikdy jsem svůj dar měsíční magie nepoužila na nikoho jiného a nevěděla jsem jistě, jestli to jde, ale musela jsem to zkusit. Jedině tak to zvládneme. Byly jsme obklíčeny nepřáteli a ti nikdy nedovolili, abych na to zapoměla. Skoro každý, s kým jsem se tu dosud potkala, se na mě díval podezřívavě a nepřátelsky. Nebylo to zrovna vřelé přijetí, v jaké jsem doufala, ale na to jsem ostatně zvyklá. Většinu života jsem vyrůstala ve smečce, která se ke mně chovala podobně.

Když jsem se ocitla ve smečce Lva, ještě víc se mi stýskalo po smečce Hadonoše. I když mi nikdo nedůvěřoval a Kaden se postaral o to, abych měla za zadkem vždycky dva strážce, pořád se ke mně chovali s určitým respektem. Nikdo na mě nezíral ani mě nečastoval jízlivými poznámkami, které by s rukou před pusou sděloval svým přátelům právě ve chvíli, kdy bych procházela kolem, vědom si moc dobře toho, že je okamžitě zachytím svým vlčím sluchem. Byli mým domovem, mou rodinou, a já doufala, že se k nim budu moci brzy vrátit. I s Mirou v patách.

Každý večer se mnou Jordan večerel na malém dvorku za domem. Byly to naše společné chvíle pod hvězdami a svitem měsíce. Snažila jsem se nasávat z měsíce energii, ale zdálo se, že on se mi jen vysmívá, protože se každou noc zvětšoval a zakulacoval. Nejhorší na tom bylo, že každou noc, kterou jsem s Jordanem trávila, hrozilo větší nebezpečí, že ztratím hlavu. Bylo čím dál těžší odolávat partnerskému poutu a za některých nocí jsem si říkala, jestli nedělám chybu, když s tím dál bojuju. A když Jordan odešel, vracela jsem se do svého pokoje a hroutila se do postele, svíjela se touhou a nedokázala se úplně uspokojit, protože jsem věděla, že on nejspíš dělá totéž.

Upřímně mě překvapilo, že se mě Jordan nepokusil znovu políbit. Viděla jsem, jak dlouho se dívá na mé rty, krk a obliny prsou. Když mě takhle sledoval, cítila jsem z jeho pohledu majetnickou touhu, ale od té doby, co mě pozoroval na zahradě, neudělal nic víc, než že mi přejel rty po tváři. Díky bohům.

„Dneska jsi nějaká roztěkaná, Aylo,“ řekl Jordan a já odtrhla pohled od svého talíře. Ani jsem neměla chuť k jídlu. Byla noc

před úplňkem a já byla jako na jehlách. Jestli mám utéct, musí to být dnes v noci. Měla bych sníst všechno, co mám na talíři, abych si udržela sílu, ale můj žaludek se vzpouzel každému soustu.

„Jsem unavená,“ řekla jsem a usmála se na něj. „S Mirou jsme zůstaly dlouho vzhůru a dívaly se na ten korejský seriál na Netflixu, který jsi mi doporučil. Nemohly jsme přestat.“

„Věděl jsem, že se ti bude líbit.“ Jordan se na mě usmál a napil se vína. „Je tvoje jídlo v pořádku? Sotva ses ho dotkla.“

Podívala jsem se na gurmánský pokrm z lososa před sebou a snažila se vymyslet dobrou výmluvu. Dávali mi tu tak dobré jídlo, i když jsem byla ve vězení. Bylo lepší než cokoli, co jsem kdy měla doma ve smečce Raka. Příčilo se mi to, a ještě víc jsem Jordana nenáviděla za to, jak si myslí, že si mě získá dobrým jídlem, novým oblečením a hezkými slůvky. Nejvíc jsem nesnášela, jak se té části mého já, která reagovala na partnerské pouto, jeho dary líbily a chtěla tu zůstat.

Je to dobrý druh, šeptala mi. Postará se o tebe.

Jasně, dokud se nerozhodne, že mě už nepotřebuje, pomyslela jsem si cynicky.

„Asi dneska nemám moc hlad. Vlastně, vadilo by ti, kdybych šla dovnitř? Chci se na zítřek pořádně vyspat.“ Než odpověděl, vstala jsem.

„Samozřejmě.“ Jordan se taky postavil a odložil skleničku. Udělal dva dlouhé kroky, aby se dostal ke mně, a natáhl ruku, aby se dotkl mé tváře. Po doteku jeho ruky, kterou mi sjížděl po krku, dost zlehka na to, aby to lechtalo, mi naskočila husí kůže. Nedokázala jsem zabránit záchvěvu ochromující touhy, která mnou

při jeho doteku projela, ani jsem se nedokázala přimět, abych se k němu nenaklonila.

Zdálo se, že to Jordana povzbudilo. Sjel mi rukou po paži, aby mě vzal za ruku, jak jsem si myslela. Ale místo toho sjížděl prsty k mému boku a majetnický mě chytil. Když mi bok lehce stiskl, zalapala jsem po dechu a snažila se udržet v klidu, abych ho neodstrčila – nebo si ho nepřitáhla blíž. Nebyla jsem si jistá, co by v tu chvíli bylo horší.

„Je v pořádku, že jsi nervózní,“ zašeptal Jordan a jeho dech mi přelétl po kůži. „Ale po zítřejší noci bude všechno lepší. Uvidíš.“

„Jasně,“ vyhrkla jsem místo toho, abych řekla *Pust' mě*. Znovu jsem se zachvěla a zavřela jsem oči, přála jsem si cítit něco jiného než směs rozkoše a nepatřičnosti.

Takovou odpověď chtěl Jordan nejspíš slyšet, protože mě pustil, a když jsem se otočila a znovu se na něj podívala, spokojeně se usmíval. „Běž si odpočinout, Aylo. Zítra tě čeká velká noc. Nás oba.“

Znělo to jako příslib, ale mně to připadalo jako hrozba. Podařilo se mi nejistě se usmát, naprosto mě vyvedlo z míry, jak moc jsem po něm zatoužila a jak těžké bylo odolat nutkání s ním zůstat. Celé dny si ode mě držel odstup, choval se jako dokonalý gentleman a dopřával mi prostor, ale teď moje tělo žadonilo, ať tu propast mezi námi překonám. Už jsem to nehodlala snášet ani chvílku.

Dneska v noci uteču – nebo při pokusu o útěk umřu.

7. KAPITOLA

OTOČILA JSEM SE TROCHU MOC RYCHLE a pak jsem zpomalila krok, aby to nevypadalo, jako že před Jordanem utíkám. Nepochybně slyšel, jak mi buší srdce, a cítil touhu, která se mi usadila mezi stehny. Myslím, že si v onu chvíli to očekávání užíval, protože věděl, že od dalšího dne budeme jednou provždy partneři.

Otevřela jsem zadní dveře, spouště strážných kolem domu jsem nevěnovala jediný pohled, a když se za mnou pevně zavřely, zhroutila jsem se na ně. Praštila jsem do nich hlavou, jak nejsilněji jsem se odvážila, a ve dveřích kuchyně se objevila Mira.

„Zase večere s Jordanem?“ zeptala se.

„Nenávidím ho,“ řekla jsem, ačkoli to nebyla tak úplně pravda. *Chtěla* jsem ho, a ještě víc jsem se nenáviděla za to, že jsem si přála, aby se mě víc dotýkal, aby mě líbal, aby mě považoval za svou. Zachvěla jsem se, pořád jsem cítila otisk jeho prstů na svých bocích, když mě chytil způsobem, jakým to předtím udělal jen jediný člověk. „Dneska večer musíme vypadnout. Je to naše poslední šance.“

„Jsem připravená,“ řekla Mira a v očích jí zablýsklo odhodlání.

Podívala jsem se ven na měsíc, který osvětloval nebe nad dvorem. Byla noc před úplňkem, takže moje schopnosti by měly být silnější. Vzhledem k tomu, že jsem je pořád ještě neuměla tak docela používat, to bylo důležité.

„Počkáme dvě hodiny a pak vyrazíme, aby si mysleli, že spíme,“ řekla jsem. „Máš sbaleno?“

„Většinu věcí. Půjdu si dobalit.“

Zamířila pryč z kuchyně a já se odstrčila ode dveří a vyrazila za ní po schodech nahoru. Mira si naštěstí ze smečky Ryb přinesla dva batohy, takže jsem si do jednoho mohla strčit malou sadu toaletních potřeb z koupelny a taky nějaké jídlo a oblečení. Tak akorát na pár dní. Doufala jsem, že víc nebudeme potřebovat.

Srdce mi pořád bušilo, když jsem zvedla batoh, do kterého jsem začala skládat to nejnnutnější už ráno, protože jsem věděla, že ho dnes večer využiju. Zatáhla jsem žaluzie ve svém pokoji a dobalila si věci, pak jsem se převlékla. Na večeři s Jordanem jsem měla černé pouzdrové šaty, ale na útěk jsem si oblékla džíny a tričko. Pak jsem zhasla a čekala. Seděla jsem ve tmě, stokrát si v duchu procházela plánovanou trasu útěku, přála jsem si mít víc informací, abych vymyslela lepší plán, přála jsem si, aby mě Kaden jednoduše přišel zachránit, přála jsem si, abych se do téhle situace vůbec nedostala. Zavřela jsem oči a vytrhla se z pochmurných myšlenek. Tenhle úděl jsem si v životě vylosovala a jediný, kdo mě mohl zachránit, jsem byla já sama.

Když nastal čas, popadla jsem batoh a zaklepala na dveře Miriny ložnice. V jejím pokoji byl balkon, který jsme se chystaly využít, abychom se dostaly na střechem, protože útek po zemi nepřipadal v úvahu, když tam hlídkovali všichni ti strážníci. I tak by samozřejmě mohli vidět, jak lezeme nahoru, ale modlila jsem se, aby štěstí dnes večer stálo na naší straně.

„Jsi si tím jistá?“ zašeptala jsem. „Máš poslední šanci tu zůstat.“

Mira sevřela batoh pevněji. „V žádném případě. Bez tebe tu nezůstanu. Tohle není moje smečka a tohle nejsou moji lidé. Ty jsi můj člověk, Aylo.“

„A co Aiden?“ zeptala jsem se.

Zaváhala, ale pak pokrčila rameny. „Chtěl by, abych to udělala. A pochybuju, že by alfa Ryb dovolil, aby mu někdo ublížil – Aiden je jeho synovec.“

Krátce jsem Miru objala, dojatá její oddaností ke mně. Mira byla stálicí v mém životě a já byla nesmírně ráda, že dnes večer půjde se mnou. „Děkuju,“ zašeptala jsem. „Jakmile se vrátíme ke smečce Hadonoše, dostaneme Aideny pryč a oni vás oba ochrání. A teď jdeme. Čím dřív se dostaneme odtud, tím víc času získáme, než nás někdo začne hledat.“

Kdyby to vyšlo, nikoho nenapadne začít po nás pátrat dřív než zítra, až by si všimli, že je dům prázdný. Prozatím si budou myslet, že spíme, protože v domě je klid a tma. Nebo jsem v to aspoň doufala.

Mira přikývla a otevřela posuvné dveře na balkon. Vyhlédla ven a sykla. „Krucí. Jsou ve vlčí podobě.“

To bylo nezvyklé. Obvykle hlídkovali jako lidi, ale možná byli dnes večer obzvlášť bdělí, protože se zítra koná slavnost. Sakra. Stejně to ale musíme zkusit. Je to naše jediná šance.

Mira vyklouzla na balkon jako první a pozorně se rozhlížela. Čekala jsem uvnitř, nervózní a plná energie. Konečně se zdálo, že si vlci, kteří přecházeli dole pod námi a obcházeli celý dům, dali přestávku. Mira se příkrčila a vyskočila, chytila se střechy nad sebou a využila sílu měnlivce, aby se vyhoupla nahoru. Sledovala jsem, jak se snaží vytáhnout, a vyšla jsem ven, abych ji podepřela. Svalila se na střechu a nadělala přitom mnohem víc hluku, než jsem doufala, a okamžitě se příkrčila, aby byla z dohledu.

Když jeden z vlků škubl ušima směrem k nám, zaplula jsem zpátky do stínů. Vlk po chvíli zavrtěl hlavou, skoro jako by to byl udělal, kdyby byl v lidské podobě, a vrátil se k obchůzce. Když byl zase čistý vzduch, přišla řada na mě. Sebrala jsem síly a vyskočila. Mira ustoupila a udělala mi místo, abych se mohla vyhoupnout nahoru. Málem jsem skočila moc vysoko, čekala jsem, že to pro mě bude stejně namáhavé jako pro Miru, ale zapomněla jsem, že jsem mnohem lépe vytrénovaná než ona. Když jsem se jedním velkým švihem vyhoupla na střechu a pak se stulila do kotoulu, aniž bych nadělala rámus, zůstala na mě zírat.

„Kde ses to naučila?“ zašeptala tak tiše, že jsem ji sotva slyšela.

„Naučil mě to Kaden,“ zašeptala jsem.

Mira zavrtěla hlavou a na tváři se jí objevil nepatrný úsměv. Vyprávěla jsem jí o trénování s Kadenem a taky mě párkrát sledovala při rozcvičce a procvičování několika základních postojů. Každý den jsem trénovala sestavy pozic přesně tak, jak mi řekl

Kaden. Přestože tu nebyl, aby mě naučil víc, pořád mi to připadalo *správné*. Jako slib. *Vrátím se k tobě*.

Jakmile jsme se dostaly doprostřed střechy, kde nás Jordanova stráž nemohla vidět, ani kdyby se podívala nahoru, otočila jsem se a vstala. Nastavila jsem tvář měsíčnímu svitu a zavřela oči, aby mnou prostoupilo slabé stříbřité světlo. Náhle mnou projel příval síly, který každou buňku mého těla zaplnil magií.

Prudce jsem otevřela oči a natáhla se k Miře, abych ji chytila za ruku. Netušila jsem, jestli to zabere, protože jsem se ještě nikdy nepokoušela někoho teleportovat s sebou, a od doby, kdy jsem použila svou magii naposledy, uplynulo několik dnů – nebo snad týdnů? –, ale musela jsem to zkusit. Shromáždila jsem sílu a *přemístila se*.

Když jsem mrkla, byly jsme u dalšího domu. Sotva jsem poznala rozdíl, nebýt polohy stromů a oblohy. Tahle střecha byla úplně stejná jako střecha domu, ve kterém jsme žily, a za ní se táhla řada dalších domů, které byly taky stejné a tvořily mi cestu. Jako nášlapné kameny.

Mira mi stiskla ruku tak silně, až mě zabořily prsty. Volnou rukou si zakryla pusu a zírala na mě doširoka rozevřenýma očima. Vypadalo to, že se snad pozvrací, ale zabralo to.

„Díky, že nekřičíš,“ zašeptala jsem.

Mira pomalu povolila ruku a usmála se na mě. „To bylo... no ty bláho.“

„Můžeme skočit znovu?“ zeptala jsem se. Přikývla, já jsem vypustila další dávku magie a už jsme byly na střeše dalšího domu. Znovu a znovu jsem v měsíčním světle přeskakovala a tančila po

střechách domů nic netušících měnlivců, zatímco jsme utíkaly jako nějaké půlnoční víly.

Nakonec nám od okraje města zbývaly jen dva domy, a nikdo si nás ještě nevšiml. Zastavila jsem se a zadívala se na poslední dům. Za ním už nebylo nic, jen nekonečný pás pouště, která v měsíčním světle vypadala jaksi ještě nelítostněji než za slunečního svitu. Tady začal být můj plán trochu nejasný. Mira se domnívala, že Phoenix je jihozápadně od nás, ale nebyla si tím jistá. A ani jedna z nás nevěděla, jak dlouho nám bude trvat, než se dostaneme do nějakého jiného města, kde bychom mohly sehnat pomoc.

Na ulici pod námi jsem zahlédla zaparkované auto. Byl to nejrychlejší způsob, jak se odsud dostat; navíc bychom po sobě zanechaly menší pachovou stopou. „Umíš nastartovat auto přes dráty?“

Mira se na mě zamračila. „Proč bych měla umět startovat auto přes dráty?“

„To je pravda.“ Zadívala jsem se na drsnou krajinu před námi. „Tak tedy ve vlčí podobě.“

„To je mizerný nápad.“ I ona se dívala na poušť a ve tváři měla zřetelné obavy.

Pevně jsem jí stiskla ruku. „Zvládneme to. Musíme.“

Nervózně se na mě usmála. „Dobře.“

Udělala jsem poslední skok na další střechu a pak jsme se obě začaly mlčky svlékat a společně jsme strkaly oblečení do batohů. Zavřela jsem oči a přeměnila se. Přišlo mi, jako by uběhly roky, co jsem to dělala naposledy, ačkoli to bylo jen pár týdnů. Snadno

jsem se usadila ve svém vlčím těle a čenichem jsem šťouchla do Mířina tmavě hnědého vlka. Protože jsme nepatřily do stejné smečky, nemohly jsme spolu komunikovat telepaticky, ale znaly jsme se tak dobře, že to snad nebude vadit.

Obě jsme vzaly batohy do tesáků a připravily se ke skoku ze střechy. Chvilí jsem měla pocit, že letím. Plachtila jsem vzduchem a přemýšlela, jestli vůbec dopadnu na zem. Ta mě pak dost tvrdě přivítala a já se překulila, abych zmírnila nejhorší náraz. Mira přistála mnohem méně ladně pár metrů za mnou. Ohlédla jsem se na ni a sledovala, jak vstává a oklepává se. Byla v pořádku.

Pak jsem si ale něčeho všimla a zamrazilo mě. Před posledním domem, ze kterého jsme právě seskočily, stála žena a já ji okamžitě poznala.

Jordanova matka.

Do hajzlu.

Stála tam s rukama zkříženýma na prsou a pozorovala nás. Jordan mi řekl, že se jmenuje Debra a že byla dcerou alfy, který smečku vedl před Dixonem. Naznačil, že je urputná a nebezpečná a jako správná lvice velice chrání své syny.

Zavrčela jsem a vycenila zuby, připravená bojovat, i když jsem nemohla vědět, jestli proti ní máme šanci. Přede mnou měla Debra ve výcviku náskok celé dlouhé roky, zatímco Mira se v naší smečce nedostala dál než k základům.

„Utíkáš,“ řekla Debra. Nebyla to otázka. Nic jiného naši přítomnost na okraji vesnice Lva uprostřed noci zcela evidentně nevysvětlovalo. „Možná nejsi tak hloupá ani slabá, jak jsem si myslela.“

Mira a já jsme ztuhly, vyměnily si ostražitě pohledy a švihly ocasy ze strany na stranu. Proč Debra nespochybná spustit poplach? Nebo nás nesrazí k zemi?

Mávla směrem k poušti. „Tak běžte. Nebudu vám bránit.“

Tiše a obezřetně jsem zavrčela. Je to snad nějaká past? Mira ke mně naklonila hlavu a trhla ušima. Ani ona to nevěděla. Pak jsem si vzpomněla, co mi Debra řekla, když mě navštívila ve vězení – ať už pro to měla jakýkoli důvod, nepřála si, abych se stala Jordánovou družkou, o nic víc než já.

Krátce jsem na Jordánovu matku kývla hlavou na znamení díky a pak jsem štouchla čumákem do Miry, abych jí naznačila, že budeme pokračovat. Přeskočily jsme nízkou zídku, přistály přímo v poušti a pak jsme se rozeběhly.

Řítily jsme se drsným terénem, nevědouce jistě, jestli míříme správným směrem. Mira se mnou dokonale držela tempo, krok za krokem. Pak jsem z města za námi zaslechla zavytí a zježily se mi chlupy. Chladný noční vzduch prořízlo další zavytí a pak jsem slyšela zřetelné vrčení startujících motorů. Podívala jsem se na Miru a snažila se ji pobídnout, aby běžela rychleji, zatímco jsem sama nabírala tempo, až mi tuhly svaly. Nemohly jsme zpomalit ani se zastavit, teď ne. *Musely* jsme to stihnout.

Avšak ani ve vlčí podobě jsme nedokázaly utéct autům a netrvalo dlouho, než jsem v útrokách ucítila pnutí, který znamenalo, že se blíží Jordan. *Do háje*. Táhl to silněji a silněji, až jsem skoro ztratila půdu pod nohama. Zvuk aut v dálce zesílil. Zachvátila mě panika a pak se na nás najednou upřela přední světla aut a ozářila nás jako reflektory. Pokusila jsem se uskočit stranou, přejít

do obranného manévru, který mě naučila Stella. Nepovedlo se mi to. SUV klouzala kolem nás a s chirurgickou přesností se otáčela, aby nás sevřela mezi sebou. *Sakra*, pomyslela jsem si a snažila se najít únikovou cestu. Žádná nebyla.

Ocitly jsme se v pasti.

8. KAPITOLA

KDYŽ JSEM SE ÚPLNĚ ZASTAVILA, třásly se mi nohy a ztěžka jsem dýchala. Byla jsem si jistá, že to Jordan slyší. Mira vedle mě na tom nebyla o moc lépe, pysky měla ohrnuté a snížila se do obranného dřepu. Ale nad hlavou mi svítil dorůstající měsíc a já jsem si ještě pořád nechávala tělem prostupovat jeho magickou sílu. Přitiskla jsem se k Miřině boku a teleportovala nás pryč od aut, na vzdálenější místo v poušti. Pak jsem to udělala znovu a mezi námi a auty jsem tím vytvořila mezeru.

Než jsem stačila přeskočit potřetí, vzduch kolem mě jako by se rozzářil a do boku mě zasáhl oheň. Hlasitě jsem vykřikla v ryzí agónii, když mě ten záblesk srazil k zemi. Další paprsek jasného slunečního světla pak letěl k Miře, ale těsně se mu vyhnula. Ze země jsem sledovala obrys blesku až k Roxandře, která seděla na předním sedadle jednoho z terénních vozů.

Když jsem se snažila postavit na nohy, auta nás znovu obklíčila. Otevřely se jedny dveře a já za tím zvukem trhla hlavou. Vystoupil Jordan, zvedl ruku a na jeho tichý pokyn se z aut vynořili

další měnlivci a obklopili nás. Tři Sluneční čarodějky se přesunuly, aby se postavily vedle Jordana, a Roxandře se rozzářila ruka, jak z ní směrem k Miře vystřelil další záblesk světla. Tentokrát ji zasáhl přímo do hrudi.

Mira vykřikla, padla na bok a už se nepohnula. Kdybych byla v lidské podobě, zalapala bych po dechu a vykřikla, ale takhle mi z hrdla uniklo akorát zakňučení. Podívala jsem se na ni a snažila se zjistit, jestli je vůbec ještě naživu, ale měnlivci se rychle blížili. Zavřela jsem oči a zvažovala své možnosti. Na rozhodnutí jsem měla jen pár vteřin, a pokud bych se rozhodla špatně, mohlo by to skončit tím, že obě umřeme.

Neexistovala možnost, že bych Miru opustila, i kdybych se dokázala teleportovat, a neviděla jsem žádný způsob, jak nést měnlivce v bezvědomí a probojovat si odsud cestu. A kdyby mě Sluneční čarodějky zasáhly tím, čím Miru? To bych byla v háji. Při představě, že by na mě znovu zapůsobila jejich magie, jsem sebou škubla. Už nikdy jsem s ní nechtěla přijít do styku.

„Zklamala jsi mě, Aylo,“ povzdechl si Jordan a postavil se přede mě. „Myslel jsem, že jsi konečně ochotná přijmout mě za svého druha.“

Nikdy, pomyslela jsem si a upřela na něj své vlčí oči.

„Říkala jsem ti, ať ji držíš pod zámek,“ pověděla Roxandra.

„Kdybych to udělal, neviděly byste dnes večer její sílu,“ opáčil Jordan. „Říkal jsem ti, že ji použije, jakmile k tomu dostane příležitost.“

„To je pravda.“ Roxandra se na mě krutě usmála. „Zajímalo nás, co přesně umíš. Teď už to víme.“

„Nikdy jsi neměla šanci utéct,“ řekl Jordan a věnoval mi povýšený pohled. „Jakmile jsi použila svou schopnost, Sluneční čarodějky to cítily. Nechali jsme tě chvíli utíkat, aby tě mohly studovat. Pak už bylo snadné tě vystopovat.“

Při jeho slovech se mi sevřelo srdce. Nikdy jsme neměly naději na úspěch a teď budu navždy uvězněná se smečkou Lva. Chtěla jsem samým zoufalstvím zaklonit hlavu a zavýt na měsíc, ale místo toho jsem na svého druha zavrčela. Veškerá touha, kterou jsem k němu kdy cítila, byla pryč a nahradila ji jen čirá nenávist.

Sklonil se a pohladil mě po hlavě a já jsem mu chňapla zuby po prstech. „Zítra nás čeká obřad páření. Ať tě ani nenapadne znovu utíkat. Jestli se o to pokusíš, zabijeme Miru i jejího druha.“ Podle výhrůžného úsměvu na tváři to myslel naprosto vážně. „K čertu, možná vybiju i celou smečku Ryb, jednoduše proto, že můžu. Takže jim všem prokaž laskavost a ani se o to nepokoušej.“

Při jeho slovech jsem se zarazila a veškerá bojovnost mě opustila. Přece by kvůli mně nepovraždil celou smečku? Nechtěla jsem to riskovat. Ani trochu jsem nevěřila, že je duševně vyrovnaný. Neměla jsem jak utéct, a i kdybych našla kousek měsíční záře, která by zrovna nebyla přebitá světly aut, nemohla bych opustit Miru.

Sklonila jsem hlavu, vrátila se do lidské podoby a stála před nimi nahá. „Neuteču.“ Natáhla jsem ruce před sebe, jako bych říkala *nestřílejte*. „Slibuju.“

Jordan se ušklíbl a ani mi nedopřál čas, abych se zakryla. Popadl mě za zápěstí a odtáhl k jednomu z aut. Začala jsem zuby, abych zahнала odpor, který se mi rodil v hlavě, a nechala se bez větších cavyků hodit dovnitř. Další měnlivec zvedl Miru, která

byla pořád ve vlčí podobě, a odnesl ji do jiného auta. Snažila jsem se zjistit, jestli je v pořádku, ale nestihla jsem to, Jordan mi strčil hlavu do auta.

„Ať mi zmizí z očí,“ zavrčel, než zabouchl dveře. K mému překvapení se mnou do auta nenastoupil on.

Byly to Sluneční čarodějky.

Roxandra seděla vpředu vedle statného řidiče, zatímco ostatní dvě čarodějky mě přimáčkly mezi sebe na zadním sedadle. Muž zařadil, a než jsem se nadála, jeli jsme zpátky do města. Chvilí jsem uvažovala, že se pokusím otevřít dveře a vrhnu se ven, ale ta myšlenka se zrodila ze zoufalství, ne z logiky. Tři Sluneční čarodějky by mě snadno zkrotily, kdybych se o něco pokusila.

Jedna z nich mi podala batoh, a zatímco jsem se oblékala – tak rychle, jak jen to ve stísněném prostoru šlo –, přepadla mě neblahá předtucha. Když jsme projížděli členitým terénem, zaplnilo auto napjaté ticho. Ani jedna z žen neřekla jediné slovo, dokud auto nezastavilo.

Jakmile jsem vykoukla ven, zatajil se mi dech. Nezastavili jsme před domem, kde jsme s Mirou bydlely, ale před vězením. Zavřela jsem pevně oči, protože jsem věděla, co mě čeká.

Ostatní vystoupili z auta a na zlomek vteřiny jsem vzadu zůstala jen já. Napadla mě bláznivá myšlenka, že skočím na místo řidiče a přejeďu co nejvíc měnlivců a Slunečních čarodějek. Jenže to byla akorát planá představa. Nemohla jsem dělat nic, dokud je Mira v zajetí.

Jeden z mužů, které jsem vídala hlídkovat před domem, sáhl do auta. Ucouvla jsem před ním a vzpomněla si, jak mě Jordan

pevně chytil za zápěstí. Muž mi z rukou vytrhl batoh, hodil ho na zem a pak mě celou silou svého těla vytáhl z auta.

„Vy mě tam chcete vrátit?“ zeptala jsem se a vzpírala se mu.

„Je to jen na jednu noc,“ řekla Roxandra, která se na mě úkosem dívala ze svého sedadla. „Od zítřka budeš bydlet v Jordanově domě.“

A spát v jeho posteli, dodala jsem v duchu a zabolet mě při té představě žaludek.

Další měnlivec otevřel dveře do vězeňské budovy a ten mohutný muž mě táhl dovnitř. Celou cestu jsem se vzpouzela a kopalala nohama, ale byl natolik silný, že mě jen klidně zvedl a nesl mě dál dřív, než jsem se stačila pořádně rozkoukat. Všechny tři Sluneční čarodějky nás sledovaly a dávaly pozor, abych se o nic nepokusila. Než jsem se nadála, už mě zase šoupli do cely a definitivně za mnou zamkli dveře. Zavřela jsem oči a zadržovala slzy. Na chvíli jsem zakusila svobodu, po které jsem tak dlouho toužila, a vzápětí mi ji někdo vzal.

Zahnala jsem ty myšlenky dřív, než se mi stačily dostat pod kůži. Nemohla jsem si teď dovolit projevit slabost. Pokud mám přežít, musím zůstat silná a všechno si logicky promyslet. Obzvlášť když se do místnosti necpaly Sluneční čarodějky a strážé zaujaly svá místa přede dveřmi mé cely.

„Kde je Mira?“ zeptala jsem se Slunečních čarodějek. Někdy v průběhu večera si na hlavy daly kapuce a já jim v tom podivném vězeňském osvětlení sotva viděla do tváří. Neodpověděly mi, tak jsem jen frustrovaně zavrčela a přecházela po cele sem a tam. Stále ve mně koloval adrenalin, a jelikož jsem byla uvězněná v téhle malé kobce, neměla jsem ho jak vybit.

Zvuk kroků mě přiměl zastavit se na místě a partnerské pouto ve mně se probralo k životu. Objevil se Jordanův obličej, stejně rozzuřený, jako když mě táhl k autu. Kývl na měnlivce, který držel klíče, a když vstoupil do cely, přitiskla jsem se ke zdi co nej-dál od něj a přemýšlela, co sakra chce.

„Tak a dost,“ řekl. „Dávám ti poslední šanci, aby ses dobro-volně stala mou družkou.“

„A když odmítnu?“

Zatnul čelist. „Neodmítneš. Víím, že cítíš totéž, co já.“

Nevesele jsem se zasmála. „Necítím k tobě nic.“

„Lžeš.“ Zdálo se, že tomu naprosto věří.

Chraň mě před arogancí alfa samců, pomyslela jsem si. Samo-zřejmě, že se nedokázal smířit s tím, že ho nechci, dokonce ani po tom všem, co udělal mně a mé rodině. Smečce Hadonoše.

„Nebo ti možná Hadi ze smečky Hadonoše vážně otrávilí mysl. Především jejich alfa.“ Jordan mě pozorně sledoval a našel v mém výrazu něco, co mu jeho slova potvrdilo. „Nepopírej to. Něco k němu *cítíš*. Ale na tom nezáleží, protože až se z nás stanou sku-teční druhové, budu ten jediný, na koho budeš myslet.“

Než jsem stačila ucuknout, byl Jordan u mě a přitiskl mě ke zdi. Otevřela jsem pusu, abych mu řekla *Táhni do hajzlu*, ale než jsem to stihla, už mi tiskl rty na rty. Majetnický mě chytil za ramena, tak silně, až to skoro bolelo. Zalapala jsem po dechu, neboť ve mně ne-čekaně vzplála touha, a on si proklestil jazykem cestu do mé pusy. Na pár vteřin jsem se polibku poddala, zatahala ho za košili, abych si ho přitáhla blíž, a pak mě znovu přepadl pocit, že je to nepatřičné.

Ne, říkal mi můj instinkt. *Tohle není správné!*

Bojovat s partnerským poutem bylo těžké, ale během svého pobytu tady jsem měla spoustu praxe. S vypětím všech sil jsem od sebe Jordana odstrčila, až přeletěl celu. Vypadal překvapeně, jako by si myslel, že toho nejsem schopna.

„Jako svého druhu tě odmítám!“ křičela jsem a zopakovala slova, která mi řekl na Konvergenci. *Ted' už víš, jaké to je*, pomyslela si jedna moje část. *Bolí to, co?*

Jordanovi se v očích mihl hněv a oba jsme na sebe zavrčeli, jako bychom si chtěli navzájem roztrhnout hrdla. Nemohli jsme jeden druhého zabít, to ale neznamenal, že bychom se o to nemohli pokusit. Než však kdokoli z nás stačil cokoli udělat, vystřelilo Roxandře z rukou jasné světlo, zasáhlo mě do hrudi a přimáčklo mě zpátky ke zdi. Projela mnou spalující bolest, vykřikla jsem, a ještě než bolest přešla, sesunula jsem se na zem.

Když jsem vstala, jedna ze Slunečních čarodějek položila Jordanovi ruku na rameno. Sklonil hlavu a ona mu něco zašeptala do ucha, ale ani svým vlčím sluchem jsem nerozuměla, co říká. Přikývl a otočil se ke mně s takovou zlostí v očích, jakou jsem vídala jen u svého otce. Instinktivně jsem ucukla, ale nebyla jsem dost rychlá a v cele nebylo dost místa, abych mohla pořádně uhnout. Viděla jsem jen, jak mi do tváře letí Jordanova pěst.

Překvapilo mě, jakou má sílu. Znovu jsem se sesunula k zemi, celou levou stranou obličeje mi pulzovala pronikavá bolest. Zvedla jsem ruku, abych se tváře dotkla, a trhla jsem sebou nad druhou vlnou bolesti, kterou ve mně ten dotek vyvolal.

„Mlať si mě, jak chceš,“ řekla jsem a pohlédla na něj s nenávistí, která mě uvnitř spalovala. „Tvou družkou nikdy nebudu.“

Zítřka mě budeš muset donutit silou, a i když ze mě svou družku uděláš, budu s tebou na každém kroku bojovat.“

„Fajn,“ odsekl Jordan. „Jestli to tak má být, tak ať. Snažil jsem se ti to ulehčit, ale nedalas mi jinou možnost.“

Sotva jsem svého druha poznávala. Už jsem se skoro podvolila, tak moc jsem si zvykla na Jordana, který mě rozmazloval jídlem, dával mi dárky a přestal se mě dotýkat, protože jsem potřebovala čas. Ale celou tu dobu se pod povrchem skrýval tenhle Jordan a jen čekal na příležitost, aby se mohl znovu vynořit.

Když se odvrátil, řekla jsem něco, o čem jsem věděla, že ho zraní víc než cokoli jiného. „Nejsi o nic lepší než tvůj otec.“

„Nejsem jako on!“ Otočil se a kopl mě silně do boku.

Prudce jsem se nadechla, nebo jsem se o to aspoň pokusila, a když vycházel ze dveří, ještě pořád jsem lapala po dechu.

„Podejte si ji, chlapi,“ řekl Jordan s tak krutým tónem v hlase, že jsem k němu ještě jednou vzhledla, abych viděla, jestli pod tou zrůdou skrytou v jeho kůži zahlédnu něco lidského. „Jen se ujistěte, že bude živá, až skončíte. Potřebuju, aby se se mnou zítra spáčila.“

Usmál se na mě přes mříže, zavřel dveře a nechal se mnou uvnitř dva strážné. Blížili se ke mně, zatímco Sluneční čarodějky stály před celou a sledovaly představení.

Zatnula jsem zuby a přemýšlela, že se pokusím bránit, ale k čemu by to bylo? Byla jsem uvězněná na nepřátelském území, obklíčena měnlivci a čarodějkami, a Miru drželi jako rukojmí. Zkrátka byla jsem v hajzlu.

Místo toho, abych bojovala, jsem se jen položila na záda a zvedla ruce, abych si chránila hlavu. Strážní ke mně přistoupili

a s neskrývanou radostí ve tváři mě začali mlátit pěstmi a kopat do mě. Sluneční čarodějky na mne zároveň seslaly jakési kouzlo, i když tentokrát to nebolelo. Nebyla jsem si jistá, jestli mi něco udělaly, dokud jsem si neuvědomila, že se moje tělo nesnaží uzdravit samo. Nějak mi deaktivovaly samoléčebnou schopnost měnlivců. *Krucinál*. Jordan si je vážně omotal kolem prstu, byly připraveny splnit každý jeho rozmar.

Ještě pár chvil jsem kvůli partnerskému poutu cítila Jordanuovu přítomnost, pořád se snažil přitáhnout si mě k sobě, třebaže tohle všechno měl na svědomí on. *Nenávidím tě*, pomyslela jsem si a pak ten pocit, který mě škubal v útrobách, zmizel a já věděla, že Jordan odešel.

Netrvalo dlouho a bolest začala být nesnesitelná. Jak mě bili dál a dál, upadla jsem s povděkem do bezvědomí.

Jedna moje část doufala, že se vůbec neprobudím.

9. KAPITOLA

PROBUDILA JSEM SE, když mě jeden ze strážných, který se bavil tím, že mě kopal do žeber, praštil do tváře. Napřímila jsem se do sedu – nebo jsem se o to aspoň pokusila. Každý kousek těla mě bolel, jako by mě přejel nákladní vlak. Zasténala jsem a snažila se co nejvíc schoulit, abych ze sebe udělala menší terč. Jak dlouho bude tohle bití trvat? Ale místo toho, aby mě strážný udeřil, strčil mi do rukou nějakou průsvitnou látku.

Podívala jsem se na něj. „Co to sakra je?“

Strážný zabouchl dveře celý a zamkl je, pak se na mě podíval přes mříže a v jeho potemnělých očích se zlomyslně zablýsklo. „Tvoje šaty na obřad, *princezno*. Alfa řekl, že se máš svléknout. Úplně. Pak si obleč tohle.“

Spočinul očima na mém těle a já se objala rukama. Už jsem si zvykla být nahá, ale nedokázala jsem nebýt citlivá na to, když na mě někdo takhle zíral.

„Pospěš si,“ dodal a otočil se, jako bych ho najednou přestala zajímat. Zarazilo mě to, ale aspoň už se na mě nedíval. „Za pár minut tě mám vyvést ven.“

Do háje. Nejenže jsem byla několik hodin v bezvědomí, ale probudila jsem se jen pár minut před obřadem. Nelíbilo se mi pomýšlení, že mě vytahují z cely, když jsem ještě napůl oslabená a různě rozbolavělá z toho, co mi dělali.

Každý pohyb pro mě byl utrpením, a kdybych byla při smyslech, asi bych se kvůli těm šatům rozčílila. Když jsem si je oblékla, všimla jsem si, že toho extrémně moc ukazují: vpředu byly hluboce vykrojené a záda byla skoro celá odhalená. Když jsem se pohnula, vyklouzly mi z nich nohy, a to až natolik, že mi byla vidět celá stehna až k místu, kde přecházela v boky. Samotná látka byla téměř průhledná, tak průsvitná, že kdyby se na mě někdo podíval v tom správném světle, viděl by všechno. Prosvítaly jí modřiny a podlitiny, tmavé skvrny na mé světlé kůži. Na přední straně šatů, které mi obtahovaly břicho, byl symbol smečky Lva, obrovský a křiklavý. *V podstatě mě označili*, pomyslela jsem si. Podívala jsem se na emblém smečky Hadonoše na své paži a přemýšlela, jestli je to jedna z posledních příležitostí, kdy ho vidím.

Tak, a je to, pomyslela jsem si, když jsem si uvědomila, co ty šaty znamenají. O páření s Jordanem jsem samozřejmě přemýšlela už dřív. Partnerské pouto mi nedovolilo na to nemyslet, ale myšlenka na sex s ním neměla takový význam jako teď. Věděla jsem, že dnes v noci tomu neuniknu.

Strážný otevřel dveře a dovnitř vstoupili dva měnlivci. Neucukla jsem, ale otočila jsem hlavu od nich a vyzývala je, aby mě znovu zbili. Oba strážní mě ale jen popadli za ruce a prakticky mé tělo zvedli do vzduchu, aby mě mohli vytáhnout z cely.

Doprovodili mě až na zahradu. Stál v ní osvětlený altán a čekaly tam *stovky* měnlivců a nejméně tucet Slunečních čarodějek. Zahrada byla měnlivci přeplněná, mačkali se na sebe tak těsně, že jsem skoro neviděla na zem. Uprostřed altánu umístili dlouhý kamenný oltář. Na jednom jeho konci stál Jordan, na sobě měl jen černé kalhoty a jeho svalnatá hrud se v měsíčním světle leskla. Cítila jsem, jak mnou projela vlna touhy a odporu, v obou případech stejně silná.

Než mě odtáhli pod altán, naposled jsem se podívala na noční oblohu a upřela oči na měsíc v úplňku. *Aspoň nejsem bez smečky*, pomyslela jsem si ve snaze najít na té situaci cokoli pozitivního. *Kdyby to tak bylo, byla bych už dávno šlela po páření.*

Ta myšlenka mi nepřinesla takovou útěchu, v jakou jsem doufala. Místo toho mě přiměla myslet na Kadenu, na to, že bych dnes večer měla být s ním a ne se svým kreténským druhem. Ale osud ke mně nikdy nebyl přívětivý a teď s tím nehodlal začít.

Když se Sluneční čarodějky rozestoupily, uvědomila jsem si, že kamenný oltář má velikost na lidské tělo, a to, jak nad ním Jordan stál, znamenalo, že se se mnou hodlá pářit *přímo tady* přede všemi. Při té představě jsem se málem pozvracela, ale pod mým znechucením se ozvaly i všudypřítomné plamínky touhy. Snažila jsem se je potlačit, moje primární zvířecí reakce mě tak vyděsila, že jsem se sotva držela, ale nedokázala jsem ji zahnat. Nenáviděla jsem, jak bezmocná je moje mysl i tělo vůči tomu zpropadenému partnerskému poutu.

Nepomáhalo ani to, že tam Jordan stál a vystavoval na odiv své dokonalé tělo. Přistihla jsem se, že si prohlížím obrysy jeho

svalů, a jakmile jsem se mu podívala do tváře, usmál se, jako by věděl, na co myslím, a pokynul strážným, aby mě přivedli k oltáři.

Sluneční čarodějky se taky přesunuly blíž – jevily se jako záplava teplých barev v bledém měsíčním světle. Bránila jsem se, když mě nesli dopředu, ale pořád jsem byla celá rozbolavělá, a jak jsem se zuřivě rozhlížela kolem, spatřila jsem napůl bdělou Miru, jak se krčí mezi dvěma dalšími strážnými. Byla zpátky ve své lidské podobě, ale nezdálo se, že by jí to nějak pomáhalo. Bledá a apatická, sotva dokázala udržet otevřené oči. Ať už jí Sluneční čarodějky udělaly cokoli, kouzlo se jí pořád drželo a mě napadlo, jestli na ni nepoužily to samé jako na mě, aby se jí nehojily rány. Kdybych se bránila, Jordan ji zabije. Dnes v noci už neuniknu.

Strážní mě přinutili sednout si na oltář a já se zhroutila, nedokázala jsem najít vůli bojovat, když proti mně stála taková přesila. Nepomohla jsem jim, když mě na oltář strkali, a když mi jeden z nich sáhl na kotník, nadskočila jsem. Snažila jsem se vykroutit z jeho sevření, ale měnlivec mě držel pevně a trhl mi nohou na stranu.

Projel mnou stud, když jsem si uvědomila, že mě k oltáři přivazují s roztaženýma nohama jako nějakou podělanou oběť a já tomu nemůžu nijak zabránit.

Jordan se nade mnou vztyčil a chtíč v jeho očích mu zostřil rysy ve tváři. Pak mi strážní svázali ruce a ustoupili, nechali mě tam obnaženou celému světu na odiv. A v těch sporých šatíčkách bylo vidět *všechno*.

„Je čas, aby smečka Lva získala novou alfa samici,“ ozval se Jordanův hlas.

Sluneční čarodějky se semkly a začaly zpívat, nejdřív tiše, ale s každým veršem stále hlasitěji, v jazyce, který jsem neznala. Jakmile ostatní měnlivci zaslechli zpěv, začali pískat a křičet, ti ve vlčí podobě vyli. Byla to kakofonie, ze které se mi svíraly útroby a která způsobila, že moje nervozita i touha vzplály stejnou měrou.

„Prosím,“ řekla jsem a prosila Jordana očima, zatímco jsem tahala za pouta. „Jestli ke mně něco cítíš, nedělej to.“

Jordan si mých slov nevšímal a k mému zděšení si začal rozepínat kalhoty. Dívala jsem se na to, ta jedna moje hrozná část vyla spolu se zbytkem smečky Lva a křičela *Konečně!* Polkla jsem a snažila se potlačit chtíč, ale při úplňku to bylo těžší. I když jsem nebyla v říji, platilo, že všichni měnlivci jsou při úplňku rozvážnění, jako by nám v žilách stále kolovala stopa po Měsíční kletbě, které jsme se nedokázali úplně zbavit.

Roxandra přistoupila blíž a pohlédla na mě, tvář bez výrazu. „Až se s ní spáříš, změní se symbol její smečky z Hadonoše na Lva.“

„Dobře,“ řekl Jordan. „Nechci na ní žádné stopy po Hadonoších.“

„Prosím,“ řekla jsem znovu a hlasitěji. „Jordane, máš na víc než na tohle. Víím, že jo.“

Jordan se mi zadíval do tváře a na vteřinu jsem zahlédla něco jako zaváhání. Zastavil se a já zahlédla tu část, která nebyla zrůda. Pak mu Roxandra položila ruku na rameno a ve tváři se mu znovu objevila zarputilost a odhodlání. Přistoupil ke mně, ruku v kalhotách, a já pevně zavřela oči. Nedokázala jsem sledovat, co se bude dít dál.

Už jsem se neměla jak vyvlíknout. Osud si se mnou pěkně pohrává – a brzy si se mnou pohraje i Jordan. Všechno, co jsem v posledních měsících udělala, bylo k ničemu, a jestli mě Kaden ještě někdy uvidí, bude věřit, že jsem dovolila, aby mě spářili s alfou smečky Lva. Že jsem to *chtěla*.

Zpěv a vytí náhle přerušil nějaký hluk a já jsem otevřela oči. Davem se prodírala Jordanova máma, a když se dostala k altánu, odstrčila jednu Sluneční čarodějku, jako by jí bylo jedno, kdo to je. Musela jsem uznat, že ta žena je zatraceně urputná.

„Přestaň!“ vykřikla Debra a její hlas se nesl nad ostatním hlukem. „To nemůžeš!“

Jordan na ni zavrčel, to vyrušení ho evidentně našťvalo. „Tohle je náš osud. Hvězdy mi Aylu vybraly za družku. Je mi jedno, jestli je napůl čarodějka nebo je ze smečky Raka. Je *moje*.“ Podíval se na mě s takovou majetnickou touhou, že se mi stehna sevřela vzrušením, zatímco hruď se mi stáhla strachem.

„Ty to nechápeš,“ řekla Debra a zněla naléhavě. „*Nemůžeš* se s ní pářit.“

„Proč ne?“ zeptal se Jordan.

„Je to tvoje sestra.“

Zastavilo se mi srdce. Stejně se zastavilo i všechno ostatní. Celá zahrada ztichla. Dokonce i Jordan strnul a jen stál na místě s otevřenou pusou.

Jeho... CO?

„O čem to kruci mluvíš?“ zeptal se Jordan matky.

Projednou jsme měli úplně stejnou myšlenku. Hruď mi zaplavovala hrůza, zatímco jsem zírala na Debru. Její slova nedávala

smysl. To přece není možné. Ledaže... Do hajzlu. „Vy jste moje matka?“

Povýšeně se na mě podívala. „Nebud' směšná.“

Díky bohyni. Ale jestli není moje matka, znamená to...

„Jak může být Ayla moje sestra?“ zeptal se Jordan. „Chceš říct, že máme stejného otce?“

Debra sklonila hlavu a ztišila hlas. „Ano. Prožila jsem románek s Harrisonem, alfou Raků.“

V davu shromážděných měnlivců se ozvalo zalapání po dechu. Podvádět svého druhu bylo nejen vzácné a neobvyklé, ale považovalo se to za rouhačství. Skutečnost, že to udělala s alfou Raků, nejhorším nepřítelem jejich smečky, budilo ještě větší pohoršení.

V hlavě mi třeslo, snažila jsem se tohle nové vyzrazení tajemství vstřebat, ale připadala jsem si jako počítač, který zamrzl a nedokáže se restartovat. Jordan je můj *bratr*. Ne. Prostě... ne. To není možné. Jak to?

JAK TO?

Nebyla jsem jediná, koho to ochromilo. Jordan zíral na mámu a já sledovala, jak mu po tváři v rychlém sledu přelétají emoce. Šok a zděšení. Vztek. Bolest. Vypadal, jako by ho někdo zradil tím nejhorším možným způsobem.

A tehdy jsem si pořádně prohlédla jeho oči. Modré, stejně jako ty moje.

Dixon měl oči hnědé. Debra měla také hnědé. Ale Jordan ne. Nebyl synem alfy Lvů. Byl synem alfy Raků.

Panebože, panebože, panebože. *Byl* to můj bratr.

Polila mě hrůza a zhnusení a měla jsem chuť vydrhnout si každý centimetr těla a vypláchnout si pusu mýdlem. *Libali jsme se.* Několikrát! Chybělo jen pár vteřin od toho, aby se se mnou vyspal! Při pomýšlení na to, co se zrovna přerušilo, mi vyschlo v krku. Kdybych za poslední hodiny něco snědla, určitě bych to vyzvracela.

Zatímco mně se zvedal žaludek, Jordan jen stál na místě, kalhoty stále rozepnuté, a vypadal, že se mu zhroutil celý svět. Podíval se na mě a otrásl se, pak se otočil na Sluneční čarodějky. „Jak se to stalo?“ zakřičel. „Jak to, že jsem se spároval s vlastní sestrou?“

Sluneční čarodějky se na sebe podívaly a Roxandra řekla: „Nejsme si úplně jisté...“

Jordan se chytil za hlavu, jako by se měl roztrhnout vedví, a zařval tak mohutně, až se zachvěla země. Pak se odpotácel od oltáře, zapnul si kalhoty a začal se prodírat shlukem Slunečních čarodějek. Smečka Lva se rozestoupila, aby mu umožnila projít, a Debra se za ním rozběhla, aniž mi věnovala jediný pohled. Nechala mě tu, abych se s tou ožehavou situací vypořádala sama.

Můj podělanej život.

Měnlivci si mezi sebou horečně šeptali, jako by nikdo nemohl uvěřit tomu, co právě zažil, a nikdo netušil, co má dělat. Já to rozhodně nevěděla. Sluneční čarodějky se choulily k sobě a nikdo se neobtěžoval vyprostit mě z pout, kterými jsem byla přivázaná k oltáři.

„Hej!“ vykřikla jsem. „Pusťte mě!“

Nikdo se nepohnul. Povzdechla jsem si a vyzkoušela, jak jsou pouta pevná. Bohužel byla pevnější, než jsem myslela. Pokusila

jsem se přemístit, protože mi nad hlavou svítil měsíc, ale ucítila jsem něco jako obrovskou zeď. Zatraceně, Sluneční čarodějky musejí nějak blokovat mou magii.

Otevřela jsem pusy, abych znovu vykřikla, zrovna když se městem rozlehlo hluboké, rozechvělé *zadunění*. Cítila jsem, jak pode mnou rozvibrovalo oltář, a slyšela, jak ve shromážděném davu zašumělo. O co jde teď?

Rozezněly se sirény a v dálce zavylo několik osamělých měnivců. „Útočí na nás!“ vykřikl někdo. Jako by to všechny vyburcovalo k pohybu, přítomní začali klopýtat a strkat do sebe, jak se snažili vyběhnout ze zahrady. Sluneční čarodějky zmizely v záblesku světla jako nějací podělaní zbabělci. Nikdo se nepokusil mě osvobodit. Zápasila jsem s pouty a bušilo mi srdce, protože jsem věděla, že když zůstanu přivázaná k tomuhle oltáři, budu bezmocná, zranitelná.

Z čirého zoufalství se mi podařilo osvobodit jedno zápěstí a vtom jsem zaslechla, jak někdo řve: „Hadonoši!“

Ztuhla jsem a přemýšlela, jestli jsem to slovo slyšela správně. Pak ho vykřikl i někdo jiný a já jsem horečně tahala za pouto na druhém zápěstí, protože mě zaplavila nová emoce: naděje.

10. KAPITOLA

NASTAL NAPROSTÝ CHAOS, lidi a vlci do sebe naráželi v zahradě i v celé vesnici. Bojovala jsem s pouty a přála si, abych se také mohla vrhnout do boje. Moje smečka byla *tady*. Kvůli mně. Nakonec přece jen přišli. Nemohla jsem tomu uvěřit.

Vedle mě se zhmotnil stín, který se zjevil ze vzduchu. Otevřela jsem pusku, abych vykřikla, ale zarazila jsem se, když jsem pocho-pila, kdo to je. Pak se mi chtělo křičet z jiných důvodů.

Kaden.

Přistoupil k oltáři, jako by vylezl ze sna, a po tmavých vlasech se mu rozléval měsíční svit. Moje zorné pole zaplnila jeho široká ramena a svalnatá postava a z každého jeho kroku vyzařovala na-prostá moc alfy. Nechal si narůst delší vousy, a když si mě prohlí-žel, v jeho ledově modrých očích něco hořelo. Projela mnou touha a chtíč, ale cítila jsem se úplně jinak, než když mě stejné emoce zasáhly v Jordanově blízkosti. S ním mi to připadalo nucené, ale tohle... tohle bylo přirozené.

„Jsi *tady*,“ zašeptala jsem a skoro se bála uvěřit tomu, co na vlastní oči vidím. Nikdy by mě nenapadlo, že si pro mě přijde,

a přesto teď natahoval ruce a škubal za pouta na mých kotnících.

Když rozvázal poslední uzel, prakticky jsem se na něj vrhla. Obtočila jsem mu ruce kolem krku, přitiskla mu tvář na rameno a skoro vzlykala úlevou. Byl skutečný, byl tady a byl můj. Potřebovala jsem vdechnout jeho známou vůni, znovu si ji připomenout, stejně jako pocit, když na svém těle cítím jeho pevné svaly a kořejší teplo, které mě obklopovalo. *Domov*.

Ale Kaden stál nehybný jako socha, ruce držel pevně podél těla. Neobjal mě. Vůbec nereagoval.

Když jsem se odtáhla, zkoumal můj obličej, kde jsem určitě měla monokl od toho, jak mě Jordan praštil. Pak mi zvedl jednu ruku, jako by si prohlížel podlitiny na ní. Ve tváři mu blýskal zuřivý hněv a tělo se mu téměř otřásalo vzteky. „Kdo ti to udělal?“

Vytrhla jsem mu ruku a snažila se modřiny schovat. „Jordan. A někteří další členové smečky Lva. Jo, a taky mě párkrát dostaly Sluneční čarodějky.“

Kaden tiše zavrčel. „Tohle ti udělal tvůj *druh*? Zabiju ho.“

Rozhlížel se kolem sebe s divokým pohledem v očích a já si představovala, že kdyby tu Jordan byl, Kaden by mu prořízl hrdlo.

Zamračila jsem se a znovu si šokovaně uvědomila, že Jordan je můj *bratr*. Dřív by mě nic nepotěšilo víc než to, kdyby Kadenovy drápy Jordana roztrhaly. Jenže teď jsem byla z té nově nalezené pravdy tak zmatená, že jsem si nedokázala jasně uvědomit, co chci. O jednoho bratra jsem už přišla a bez ohledu na to, jak moc jsem Jordana nesnášela, pořád byl moje rodina. Přinejmenším jsem si s ním chtěla promluvit, než ho Kaden roztrhá na kusy.

Kaden si musel všimnout váhání v mé tváři, protože se zamračil, ustoupil a znechuceně zavrtěl hlavou. „I když ti udělal tohle, pořád ho chceš.“

„Ne!“ To slovo jsem řekla co nejdůrazněji. „O to nejde. Nechci ho, ale...“

„Nezajímá mě to,“ vyhrkl Kaden. Objal mě svými svalnatými pažemi, zvedl mě a přehodil si mě přes rameno tak náhle, že mi z plic vyrazil všechen vzduch dřív, než jsem ze sebe stihla vysoukat slova *Je to můj bratr*. „Musíme odsud zmizet.“

Zavrtěla jsem se a vzpomněla si, jak mě takhle nesl během říje. „Pusť mě, umím chodit.“

„Ne. Jsi zraněná a kdybych tě nechal jít po vlastních nohou, spíš bys překážela, než pomáhala.“ Upravil si mě, položil mi ruku na zadek a použil ji jako páku, aby mě chytil pevněji, a pak seskočil z altánu a nesl mě zahradou.

Zatnula jsem zuby, nechtěla jsem Kadenovi říct, že důvod, proč nechci, aby mě nesl a tiskl si mě na tělo, je, že mám na sobě pořád ty titěrné šaty a pod nimi nic. Cítila jsem, jak se mi na kůži hýbou jeho svaly, a s měsícem v úplňku nad hlavou mě to úplně rozrajovalo. A co hůř, vůně, o které jsem celé týdny snila, mě teď obklopovala, dráždila mě, lákala. Sotva jsem dokázala jasně myslet, toužila jsem po něm tak moc, ale potřebovala jsem se soustředit na všechno *ostatní*. Třeba na bitvu, která se kolem mě odehrávala. Nebo na to, jak se odsud jednou provždy dostat.

Nic dalšího neřekl. Odcházel ze zahrady, mě přehozenou přes rameno jako nějakou válečnou kořist. Všude okolo nás se ozývala bojová vřava, a když jsem pootočila hlavu, abych zkusila

zahlédnout, co se děje, spatřila jsem, jak se k nám blíží tlupa vlků ze smečky Hadonoše. Poznala jsem Jacka, Harper a Danea a vlastně jsem se zasmála tomu, jak ráda je vidím. Kroužili kolem nás a bránili vlkům smečky Lva, aby se dostali ke Kadenovi, protože ten by se mnou jako s břemenem nemohl bojovat.

Také jsem ale viděla, že je to prohraná bitva. Bylo tu podstatně víc Lvů než měnlivců ze smečky Hadonoše a naším směrem se rozběhli další nepřátelé, aby se zapojili do boje. Kadenova potřeba pospíšet si teď dávala větší smysl, i když mi tím naboural vysvětlení, proč nechci, aby zabil Jordana. Řítily jsme se na okraj vesnice a já zahlédla několik aut, která na nás čekala. Pak jsem spatřila dva Lvy, jak táhnou pryč Miru a míří směrem k věznici.

„Počkej!“ Otočila jsem hlavu ke Kadenovi, který si mě před okamžikem přehodil do náruče, a snažila se ho přimět, aby se mi podíval do očí. „Kadene, prosím, musím pro svou kamarádku Miru. Drží ji v zajetí a já ji tu nemůžu nechat. Riskovala všechno, aby mi pomohla.“

„Nemůžeme se zastavovat,“ řekl Kaden. „Musím tě odsud dostat *hned*.“

Vzepřela jsem se mu silněji. „Bez ní neodejdu!“

Čelist měl pevně sevřenou a já věděla, že mě neposlechne. Nějak jsem zapomněla, jak umí být tvrdohlavý, obzvláště když se na něco soustředí. Ale já byla tvrdohlavá taky a v žádném případě jsem nehodlala svou kamarádku opustit.

Soustředila jsem se na paprsky měsíčního světla, které na mě dopadaly, a modlila se, aby kouzlo Sluneční čarodějky, které blokovalo mé schopnosti, už nepůsobilo. Fungovalo to a množství

síly, která mnou proučila, bylo díky úplňku téměř ohromující, když jsem ji vstřebávala.

Tvrdě jsem dopadla na zem, Kaden už mě nedržel, a vyškrábala jsem se na nohy. Každý bolavý kousek mého těla křičel, ať zůstanu ležet, ale nemohla jsem dopustit, aby kvůli mně mou přítelkyni odvedli do cely nebo ji popravili. Ani jsem se nemusela snažit a už jsem byla asi metr od Miry.

„Hej, kretění,“ vykřikla jsem a potácela jsem se vpřed. Pořád jsem byla slabá, ale díky měsíci, který mě naplňoval svým svitem, jsem každou vteřinou sílila.

Jeden ze Lvů na mě zavrčel, vycenil zuby a vrazil Miru do náruče druhého muže. Zaujala jsem bojový postoj a najednou jsem byla vděčná za všechny chvíle, kdy jsem trénovala, zatímco jsem tady u Lví smečky trčela ve vězení. Všechen trénink se mi samozřejmě vyplatil, a když na mě lví samec zaútočil, byla jsem připravená. Rozmachovala jsem se, vykopávala a uhýbala a zanedlouho jsem mu zasadila takovou ránu, že se svalil.

Uhnula jsem hlavou, když jsem v periferním vidění zahlédla pohyb. *Kaden*. Vypadal rozzuřeně, ale když zavrčel, nebylo to na mě. Zlikvidoval dva další Lvy, kteří na nás nabíhali, jako by o nic nešlo, a dokázal, že mi vždycky kryje záda – i když je na mě naštvaný.

Vědomí, že je Kaden po mém boku, mi dodalo sebedůvěru, a já se znovu vrhla na měnlivce před sebou. Byl to taky bojovník, ale necvičili ho ti nejlepší, a tak jsem ho snadno skolila bojovým trikem, který mě naučil Kaden. Pak jsem mu zabořila zuby do paží. Jedovaté kousnutí Hadonoše nebylo sice v lidské podobě tak účinné jako ve vlčí, i tak ho ale omráčilo.

Druhý Lev pustil Miru na zem, a když se k nám blížil, zkontrolovala jsem ji. Zdála se slabá, ale vytáhla se do sedu. Kaden vyrazil vpřed a sundal samce ještě dřív, než jsem k tomu vůbec dostala šanci já, jako by nechtěl, aby se ke mně někdo přiblížil. Jen jsem mlčky obrátila oči v sloup, i když potají jsem se radovala, že mě pořád tak chrání.

Kaden se rozkročil nad druhým mužem, pohlédl na mě a pořád cenil zuby. „Tohle už nedělej.“

„Říkala jsem ti, že Miru neopustím.“ Přidřepala jsem si k ní. Adrenalin z boje mě zbavil zbytků únavy a měsíční světlo naplnilo mé tělo silou, která mu předtím chyběla. „Jsi v pořádku?“

Přikývla a chytila mě za ruku, oči vytřeštěné. „Jo, jsem, ale co ty?“

Ne, nejsem vůbec v pořádku, protože jsem se zrovna dozvěděla, že můj druh je můj bratr, a protože mě málem přede všemi přefikl na oltáři a protože teď kolem nás zuří bitva, takže mnohem líp mi bude, až se dostaneme daleko od tohoto místa... Takže jsem řekla jen: „Ano, jsem.“

Kaden se nad námi tyčil a nezdálo se, že ho ta situace těší. „Dobře, může jít taky, ale musíme jít hned.“

„Dobře,“ zopakovala jsem po něm a pomohla jsem Míře na nohy. Opřela se o mě bokem a společně jsme začaly klopýtat za Kadenem.

Mira se ke mně otočila s mírným úsměvem na tváři. „To musí být ten alfa. Chápu, cos myslela, když jsi mi o něm vyprávěla.“

Věnovala jsem jí pohled, který říkal, ať drží klapačku. Pokud to Kaden slyšel – což bylo v podstatě jisté – nijak nereagoval. Byla jsem ráda, že je Mira dost při smyslech na to, aby se mnou

žertovala, ale vážně do mě musí rýpat kvůli Kadenovi, když on je přímo tady?

„Honem,“ vyhrkl Kaden a zrychlil tempo. Bylo těžké držet s ním krok, ale podařilo se nám s Mirou dojít za ním až na kraj vesnice, kde na nás čekalo několik dodávek. Při tom pohledu mnou projel záchvův štěstí. Vážně se to děje. Kaden mě přišel zachránit a teď se odsud konečně dostaneme. Budu pryč od Jordana a všech měnlivců, kteří mě chtěli zabít.

Kaden se zastavil u jedné z dodávek, otočil se a hlasitě zavyl. Z města se ozvalo vytí jako odpověď, a než jsem se nadála, členové smečky Hadonoše běželi ke svému alfovi. Pronásledovalo je pár vrčících Lvů, většinou ve vlčí podobě, ale někteří z vlků Hadonoše se odtrhli, aby je zadrželi.

Zemí pod mýma nohama otřásl další výbuch a já jsem vyskočila, když jsem zahlédla záblesk světla na cestě, kterou jsme sem přišli. Několik Lvů se otočilo, aby se podívali, co se děje, ale pár jich zůstalo, sevřených v boji s měnlivci ze smečky Hadonoše.

„Co to bylo?“ zeptala se Mira celá strachy bez sebe.

„Odvedení pozornosti,“ odpověděl Kaden.

Najednou se ve mně probudilo partnerské pouto a já věděla, že je nablízku Jordan. Otočila jsem se, nedokázala jsem zabránit tomu, aby mě to k němu navzdory všemu netáhlo, a spatřila jsem ho na balkoně jednoho z domů poblíž. Střetli jsme se na dálku očima, ale nepohnul se.

Nechává mě jít, uvědomila jsem si.

Členové smečky se začali hrnout do vozů a Kaden se vydal ke mně a Miře. Popadl každou z nás za paži, strčil nás do auta,

před kterým jsme stáli, a pak zabouchl dveře. Tahle dodávka byla jedna z těch, které se používají na přepravu věcí, neměla okna, takže nebylo vidět ven, a vzadu nebyla žádná sedadla. Náš prostor byl od přední části dodávky oddělený, takže jsem ani neviděla, kdo řídí. Vlastně to tu víc než cokoli jiného připomínalo vězení. *Sakra*, pomyslela jsem si. *Už zase.*

Cvaknutí zámku mé podezření potvrdilo. *Byly* jsme vězeňkyněmi, nebo možná jen kousek od toho, abychom se jimi staly. Dodávka se otřásla a já jsem se svezla na podlahu, protože ten, kdo řídil, se rozjel maximální rychlostí. Zůstala jsem ležet a přitiskla hlavu k podlaze. *Zase* jsem byla zajatec a bolelo mě to víc než kdy dřív, protože tím, kdo mě nyní hodil pod zámek, byla moje vlastní smečka. Chápala jsem, proč Kaden váhá, jestli mi má věřit, když viděl, jak ochotně s Jordanem odcházím, ale kdyby mi byl věnoval aspoň vteřinu, abychom si mohli promluvit, všechno bych mu vysvětlila.

Proč pro mne Kaden přišel, když se ke mně hodlá chovat jako k vězni?

Podívala jsem se na Miru, která se se zavřenýma očima opírala o zeď. Běh k dodávce ji připravil o zbytek sil a obě jsme potřebovaly čas na zotavení. Aspoň jsme byly spolu a dostaly jsme se pryč od Lvů a Slunečních čarodějek. Se smečkou Hadonoše nám bude lépe, i když s námi zacházejí jako s nebezpečnými zločinci. Bolelo mě vědomí, že mi nevěří, ale jakmile jim všechno vysvětlím, pustí nás. Pořád jsem přece členka jejich smečky, sakra.

Nebo nejsem?

11. KAPITOLA

HODINY UBÍHALY. Nejdřív jsem se snažila zůstat vzhůru, myslela jsem si, že ujedeme jen kousek cesty a pak přijde Kaden a promluvíme si, ale to se nestalo. Jeli jsme dál a dál a nakonec jsem usnula. Tělo jsem měla utahané, bolavé, adrenalin konečně vyprchal a mně zůstala únava, která mi drásala kosti, a tělo, které se zoufale snažilo dát dohromady.

Když jsem se probudila, kdosi zrovna otevíral dveře zadní části dodávky. Obě s Mirou jsme se v očekávání posadily a já zatajila dech, ale nebyl to Kaden. Vlastně jsem toho člena smečky Hadonoše vůbec nepoznávala. Byl mi matně povědomý, zřejmě jsem ho vídala ve městě, ale nikdy jsem s ním nemluvila.

„Vylezte,“ prikázal a v jeho hlase bylo víc nepřátelství, než jsem čekala. Vylezla jsem ven a mžourala jsem, když jsem si prohlížela okolní krajinu. Už jsme nebyli v poušti, ale nevypadalo to ani jako lesy na území smečky Hadonoše. Došlo mi, jak dlouho jsem nebyla venku.

Otočila jsem se, pomohla Miře a pak se obrátila na mužského měnlivce. Zkřížil ruce na prsou, obě si nás prohlédl a pak pokynul

k benzinové pumpě, u které jsme zastavili. „Jedna ze samic vás odvede na záchod a dostanete jídlo. Ať vás ani nenapadne utíkat.“

Zmateně jsem se na něj podívala. „Proč bych měla utíkat? Vrátila jsem se ke své smečce.“

Muži zaškubalo v čelisti. „Prostě běžte.“

Další měnlivec nás gestem vybídl, ať jdeme dopředu, byla to žena. S tou jsem už mluvila a vybavila jsem si, že je to jedna z matek mládat, která učila Stella, ale nemohla jsem si vzpomenout na jméno. Když jsme procházely benzinovou pumpou, ani se na mě nepodívala. Kde je Harper? Nebo Jack? Nebo Kaden, když už jsme u toho.

Kromě pokladního, který na nás zíral, jak jsme procházely kolem něj, na benzínce nikdo nebyl. Přemýšlela jsem, jak asi vypadáme: dvě zmlácené mladé ženy, které vede drsně vypadající starší žena. Navzdory tomu, jak na nás koukal, neřekl ani slovo.

Vystřídalý jsme se s Mirou v koupelně, a když jsem do ní vešla, můj odraz v zrcadle mě šokoval. Skoro jsem zapomněla, že mám na sobě pořád ty zatracené průsvitné šatičky. Aspoň že mi vybledly modřiny. Taky monokl byl z větší části pryč. Není divu, že na nás obsluha benzínky tak civěla, když jsme vlezly dovnitř.

Odvrátila jsem se od zrcadla, šla k umyvadlu a pocákala si obličej studenou vodou. Když jsem vyšla ven, žena-měnlivec nás mlčky odvedla zpátky k dodávce, kde na nás čekal ten muž, co nám otevřel dveře. V ruce držel sendviče, které vypadaly, jako by je koupil na té benzínce. Strčil nám je do rukou a já se do toho svého rychle zakousla. Už víc než den jsem nic nejedla a měla jsem hlad opravdu jako vlk.

Při jídle jsem se rozhlížela kolem. Zastavilo tu několik dalších aut a dodávek a kolem si v klidu povídalo přes tucet měnlivců ze smečky Hadonoše. Zoufale jsem se snažila najít nějakou známou, přátelskou tvář a zahlédla jsem Harper, jak postává s Danem a Jackem. Maličko jsem jim zamávala. Oni však po mně stříleli ostražitými pohledy a vrátili se do své dodávky. Co to sakra je?

„Zpátky do auta,“ řekl mužský měnlivec. „Čas jet.“

Vlezla jsem dovnitř a ten muž mi podal několik láhví s vodou. Chtěla jsem se ho zeptat, kde je Kaden, ale než jsem to stihla, zabouchl mi dveře před nosem a zase je zamkl. Podívala jsem se na Miru a ta jen pokrčila rameny. Usmála jsem se na ni, ale asi to nebylo moc přesvědčivé. „Omlouvám se,“ zašeptala jsem. „Netuším, co se děje.“

„Určitě se to brzy vyřeší,“ řekla Mira a poplácala mě po ruce. „Jsou jen mimořádně opatrní, protože nevědí, co ti Lvi udělali. Nebo Sluneční čarodějky, když už jsme u toho.“

Přikývla jsem a zadoufala, že má pravdu. Když se dodávka rozjela, povzdechla jsem si, opřela se o stěnu a zase jsme byli na cestě. Snažila jsem se zůstat vzhůru, abych si mohla udělat představu o tom, kolik je hodin, ale protože jsem neměla co dělat, brzy jsem zase usnula.

Když jsem se probudila, byli jsme v horách. Uprostřed ničeho, kdesi v lese, ale ne v tom, který jsem znala. Všechny stromy byly jiné a hory nevypadaly jako ty, na které jsem byla zvyklá.

„Kde to jsme?“ zeptala jsem se, když jsem vyskočila z dodávky. Tělo se mi téměř úplně uzdravilo a já se zase cítila víc sama sebou.

„U Puebla v Coloradu,“ řekl měnlivec a překvapil mě tím. „Jsme uprostřed Národního lesa San Isabel, a pokud se rozhodneš utéct, nikam se nedostaneš. Nejbližší město je přes osmdesát kilometrů daleko a je to kraj medvědů. Slyšel jsem, že jsou letos trochu hladoví, protože zima se protáhla.“ Vrazil mi do rukou stan. „Užijte si kempování.“

„Myslíš, že jsem tak hloupá, abych utíkala uprostřed lesa, který neznám? *A proč bych vůbec měla utíkat?*“ Podívala jsem se na něj. „Řekni mi, kde je Kaden. Musím s ním mluvit.“

Měnlivec zkřivil rty a zdálo se, že se chystá něco říci, ale vtom se k nám po polní cestě přiřítilo další auto a zvířilo prach. Zastavilo a vystoupil Kaden. Zvedla jsem hlavu, ale když mě spatřil, jeho rozladěný výraz se nezměnil a on okamžitě odkráčel mezi stromy.

Povzdechla jsem si a otočila se k Miře. „Pojď, postavíme stan.“

Trvalo nám to jen pár minut, protože jsme měly zkušenosti s tábořením už z dob, kdy jsme žily se smečkou Raka. Stan byl stěží dost velký pro nás obě, ale nějaký jiný měnlivec nám nechal spacáky a já jsem zjistila, že potom, co mě tak dlouho drželi pod zámkem, jsem nadšená, že můžu spát takhle venku.

Slunce zapadalo za hory a vrhalo do údolí hluboký stín, když Harper přinesla dříví, které nasbírala v okolí tábořiště. Když ho skládala, odchytila jsem si ji.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. „Proč se ke mně všichni chovají jako k nepříteli?“

Rozhlédla se, jako by si nebyla jistá, jestli se mnou smí mluvit, a pak mi gestem naznačila, abych s ní zašla za tlustý strom.

Jakmile jsme byly z dohledu, objala mě. „Jsem tak ráda, že jsi v pořádku.“

Tohle bylo uvítání, které jsem od své smečky očekávala. Pevně jsem ji stiskla, ulevilo se mi, že ke mně aspoň *někdo* necítí nenávisť. „Jsem v pořádku, díky vám všem, že jste mě zachránili. Ale proč se mnou nikdo nemluví?“

„Kaden si myslí, že ses spojila se smečkou Lva. Ani s tebou nesmíme hovořit.“

Zvedla jsem oči k nebi. „Idiotický samec. Pořád jsem Hadonoš.“

Zatvářila se soucitně. „Já vím. Až si s ním promluvíš, taky to pochopí.“

„Jo, pokud ho najdu,“ zamumlala jsem.

Dane vystrčil zpoza stromu hlavu a pokynul Harper, aby vyšla ven. Rychle mi stiskla ruku a pak zamířila zpátky do tábora. Počkala jsem pár minut a pak jsem ji následovala.

Kaden se vrátil po západu slunce, rychle obhlédl okolí tábora a já jsem spěchala za ním. Tentokrát jsem si ho nenechala utéct.

„Musím s tebou mluvit,“ řekla jsem a zastoupila mu cestu. „Proč se mnou zase jednají jako s vyvrhelem?“

Kaden se mi konečně podíval do očí a já ucítila, jak to mezi námi zajiskřilo. „Teď jsi nepřítel smečky, jako všichni Lvi.“

Ukázala jsem na symbol Hadonoše na své paži. „Nejsem Lev. Evidentně.“

„Co je teda tohle?“ Kaden klesl očima na můj trup, kde jsem měla na šatech vyrytý obrovský symbol Lva. Setrval tam pohledem o něco déle, než bylo nutné, jako by si nemohl pomoci a musel zírat na to, co z mého těla odhalovala průsvitná látka.

Založila jsem si ruce v bok a vzplál ve mně vztek. „Myslíš, že jsem měla na výběr?“

Jeho pohled ztvrdl. „Myslel jsem, že jsi jedna z nás, ale mýlil jsem se. Kdybych ti mohl z kůže smazat symbol Hadonoše, udělal bych to.“

Tohle zabořilo. Začala jsem zuby. „Proč jsi mě zachránil, když to cítíš takhle?“

„Protože i když jsi přešla na stranu Lva, pořád tě můžeme využít. Jako *návnadu*.“

„To je skvělé, zase jsem návnada,“ zamumlala jsem.

Kaden zvedl obočí. „Odjela jsi s Jordanem z vlastní vůle, proč bys měla čekat něco lepšího?“

„To, co jsem udělala, jsem udělala proto, abych ochránila smečku,“ odsekla jsem. „Sluneční čarodějky obklíčily Stellu a mláďata a k ústupu je šlo donutit jen tak, když budu souhlasit, že odjedu s Jordanem. Nedal mi na výběr. Nehodlala jsem dopustit, aby kvůli mně někoho zranili nebo zabili.“

Kaden se na mě chvíli díval, jako by se snažil odhadnout, jestli lžu, nebo ne. Nakonec řekl: „Já vím.“

Zamrkala jsem. „Ty to víš?“

„Pár dní po tvém odchodu spatřil Dane díky svému daru ve světle měsíce vizi. Dokázal mi ukázat, co se stalo. Ale chtěl jsem to slyšet i od tebe.“ Kaden naklonil hlavu. „Ber to jako test.“

Chtěla jsem frustrovaně křičet. „Další test? Copak jsem se už stokrát neosvědčila?“

Pokrčil rameny. „Musel jsem se ujistit.“

Odfrkla jsem si. „Fajn, tvým testem jsem prošla. Ale pořád mi nevěříš, že ne?“

„Ne, protože nevím, co se stalo *potom*, co jsi s Jordanem odešla,“ zavrčel Kaden. „Pokud vím, jsi teď jednou z nich. Jejich alfa samice.“

„Nikdy bych se nespojila se Lvy,“ procedila jsem skrz zuby. „Nenávidím je víc než kohokoli. Zapomněl jsi, žeš mě našel zbitou a přivázanou k obětnímu oltáři?“

Sevřel čelist a já sledovala, jak se mu napínají svaly na krku. „Nevím, jaké perverznosti tě zajímají.“

„Ale víš,“ řekla jsem ostře a jemu v očích probleskl chtíč. „Jsi *jediný*, kdo to ví.“

„Tomu se těžko věří. Jordan je tvůj druh. I kdyby ses mu zpočátku snažila odolávat, není možné, abys to dokázala po celou tu dobu, cos byla se Lvy.“

„*Odolala* jsem mu. Bylo to těžké, ale zvládla jsem to.“

„Takže jste spolu nic neměli? Ani jste se nepolíbili?“

Trhla jsem sebou, když jsem si vzpomněla, jak mě Jordan dvakrát políbil, a kvůli nové skutečnosti, že je můj bratr, to bylo ještě horší. Moje reakce musela Kadenovi na otázku odpovědět, protože jeho tvář ztvrdla jako kámen. Otočil se a začal se prodírat lesem.

„Počkej,“ zavolala jsem a spěchala za ním. „Vysvětlím ti to.“

Kaden zabručel, ale skutečně se zastavil. „Tak prosím.“

„Ano, Jordan mě políbil,“ podařilo se mi nějak ze sebe vypravit, aniž se mi zvedl žaludek.

Kaden si při těch slovech zkrřížil ruce na prsou a mračil se ještě víc.

Ušklíbla jsem se. „Dvakrát.“

Kaden zavrtěl hlavou a chtěl se znovu otočit, ale já ho chytila za paži.

„Ale on není můj druh! Teda, je, ale musí to být nějaký omyl nebo co.“

„Nejsem tu od toho, abych si tu hrál na terapeuta, zatímco ty se budeš snažit přijít na to, co cítíš ke svému drahému alfovi Lvů. Tenhle rozhovor skončil.“ Vytrhl mi ruku ze sevření a snažil se kolem mě protlačit, a tak jsem ruku znovu natáhla a vrazila mu ji přímo doprostřed těla.

„Ty to nechápeš,“ řekla jsem. „Jordan je můj *bratr*.“

Otevřel pus, ve tváři měl zřetelný šok. „Cože?“

„Jordanova matka měla poměr s alfou Raků. To je všechno, co vím.“ Přerývaně jsem se nadechla. Když teď vyšla pravda najevo, cítila jsem se slabá.

„To není možné,“ řekl Kaden. „I kdyby to snad byl tvůj bratr, což mi ovšem připadá nepravděpodobné, není možné, aby mezi vámi vzniklo pouto.“

„Nevím, jak k tomu došlo, ale je to můj bratr. Pokaždé, když jsme se políbili, jsem cítila, že je to špatné, jen jsem to až doteď nechápala.“

Kaden se mi na okamžik zadíval do očí, pak opět odvrátil zrak. „Ať je to tvůj bratr, nebo ne, pořád vás svazuje partnerské pouto. Bude vás to k sobě oba táhnout, dokud buď nezemře, nebo se pouto nestvrdí.“

Znovu se mi zvedl žaludek při vzpomínce na to, jak se nade mnou Jordan tyčí u oltáře. „Musí existovat nějaký způsob, jak to pouto zrušit. Nebudu se *pářit* se svým bratrem. Samozřejmě.“

„Jeden způsob by tu byl,“ řekl Kaden a hlas měl ledový. „Zabiju ho. A bude hotovo.“

„Já... nevím, jestli ti to můžu dovolit.“ Ztěžka jsem polkla. „I když ho nenávidím, je to jediná rodina, která mi zbyla.“

Kaden se zasmušil. „A právě proto ti pořád nemůžu věřit.“

Odešel, zatímco já jsem zůstala lapená v jeho slovech a srdce mi zběsile bušilo. Podaří se mi někdy získat zpět Kadenovu důvěru, neřkuli jeho srdce?

12. KAPITOLA

DALŠÍ RÁNO MI KADEN strčil do rukou nějaké oblečení a mě napadlo, jestli je jeho. Když jsem si ho přiložila k nosu, abych si přivoněla, těsně předtím, než jsem se do něj převlékla, nedokázala jsem rozeznat ničí vůni. Takže to bylo nové oblečení. Snažila jsem se sama sobě namluvit, že nejsem zklamaná.

Cítila jsem zvláštní uspokojení, když jsem roztrhala šaty od Lvů. A pak, těsně předtím, než ostatní naložili věci do aut a uklidili tábořiště, jsem jejich cáry hodila do ohně. Také se stavila Harper a dala mi svůj náhradní pár bot, protože jsem celou dobu byla bosa. Boty mi byly o číslo větší, ale bylo to lepší než nic.

Nastal čas vyrazit. Mira a já jsme sbalily stan a pak na nás Kaden zamával a přikázal, ať nastoupíme do jeho auta. Když se na mě podíval, zahlédla jsem v jeho očích záblesk nedůvěry, jako by snad čekal, že na něj zaútočím. Přála jsem si, abych ho dokázala nějak přesvědčit, že mi může věřit, ale nehledě na to, co bych řekla, by si stejně myslel, že uteču zpátky k Jordanovi, jakmile mě on spustí z dohledu.

Přesto to byla příjemná změna, když jsem místo v dodávce seděla v pohodlném autě. Moje slova z přechozího večera Kadena

evidentně do jisté míry zasáhla, ačkoli se ke mně pořád choval chladně. Kaden řídil, já a Mira jsme seděly na zadním sedadle a Jack vpředu. Jakmile jsme byli na cestě, Jack pustil nějakou hudbu a já ze sebe nechala spadnout část napětí.

Opustili jsme Colorado a vydali se na sever podél Skalistých hor směrem do Kanady. Během cesty se Kaden díval přímo skrz čelní sklo a ústa měl sevřená. Zdálo se, že je napjatý a že kdyby na něj někdo promluvil, vybuchne. Napadlo mě, jestli nelituje, že mě nechal jet ve stejném autě, v kterém jel sám. Ostatně Jack byl taky tichý a já hádala, že má pořád zakázáno se mnou mluvit a neodvažuje se vzepřít slovu alfy. Po několika hodinách se Kaden s Jackem vystřídal a zdříml si na předním sedadle. Všichni jsme si oddechli a trochu se uvolnili, aspoň jsem měla ten dojem.

Uběhlo dalších pár hodin a zastavili jsme, abychom si protáhli nohy a rychle se najedli. Když jsme se vraceli do auta, pojistila jsem si, abych se mohla posadit dopředu ke Kadenovi. Pořád jsme si potřebovali promluvit o některých věcech.

„Střídáte se v řízení, vid’?“ zeptala jsem se. „Mira a já se s vámi taky můžeme prostřídat, abyste si vy dva mohli víc odpočinout.“

„V žádném případě,“ řekl Kaden a nastartoval.

„Proč? Protože mi nevěříš? Protože si myslíš, že otočím auto a odvezu nás rovnou zpátky ke Lvům?“

Kaden po mně vrhl podrážděný pohled. „Protože ty i Mira po tom všem, co vám Lvi udělali, pořád vypadáte hrozně. Potřebujete víc času na zotavenou.“

„Jsme v pohodě,“ řekla jsem, přestože jsem byla pořád dost unavená. Léčivá schopnost měnlivců se postarala o moje zranění,

ale týdný v zajetí se na mně rozhodně podepsaly emocionálně i fyzicky. Když jsem zase byla v relativním bezpečí, měla jsem pocit, že prospím klidně celý týden. Přesto bych mohla chvíli řídit.

Nějakou dobu jsme jeli mlčky, a když jsem se ohlédla, Jack i Mira spali, dávali si šlofíka po obědě. Zdálo se mi, že nastala vhodná chvíle, abych si promluvila s Kadenem, protože jsme měli aspoň trochu soukromí.

„Kde je Stella?“ zeptala jsem se tiše, abych nerušila ty dva spící měnlivce.

„Nesouhlasila s mým plánem použít tě jako návnadu, tak jsem ji donutil, aby zůstala s Claytonem a zbytkem smečky.“ Znělo to dost otráveně, což mě přimělo k úsměvu.

„Aspoň někdo je na mojí straně.“ Úsměv mi pohasl, když jsem si vzpomněla, jak jsem ji viděla naposledy. Tehdy se snažila zachránit vlčata před Slunečními čarodějkami. „Byla po tom útoku v pořádku? A co Clayton? A všechna štěňata? A zbytek smečky?“

„Všichni jsou v pořádku. Sluneční čarodějky a Lvi opustili území smečky, jakmile jste uzavřeli dohodu. Zanedlouho jsme se všichni začali skrývat.“

Dlouze jsem vydechla a ramena mi klesla úlevou. Jordan opravdu dodržel slovo a nepodrazil mě, ani se později nevrátil, aby se pokusil smečku zničit. A toho jsem se opravdu obávala, když jsem byla v jeho zajetí. „Díky bohům. Cítím se strašně kvůli tomu, že vesnici napadli. Byla to moje vina.“

Kaden zavrtěl hlavou. „Ne, byla to moje vina. Schůzku se Lvy jsem domluvil já. Chtěl jsem s nimi vést válku a teď ji mám. Ať už dopadne jakkoli.“

Bez ohledu na to, co říkal, jsem se za to pořád cítila zodpovědná. Snažili jsme se se Lvy setkat na neutrální půdě, ale neukázali se a potom nás nějak sledovali zpátky na území smečky Hadonošů. Nemohla jsem si pomoci, ale myslela jsem si, že jsem k nám Lvy přivedla já kvůli tomu partnerskému poutu s Jordánem. „Je mi líto, že se musíte skrývat. Musí to být pro vás všechny těžké.“

„Přežili jsme a jsme v bezpečí. To je důležité.“ Sevřel volant a zbělaly mu klouby. „A už se to nestane. Jakmile se vzpamatujeme a vytvoříme plán, zaútočíme na Lvy přímo. Ohehdy v noci jsme získali dobré informace o tom, jak reagují na útoky na svém území. Brzy shromáždíme mnohem větší síly a budeme připraveni je zničit jednou provždy.“

„To se nepovede,“ řekla jsem a povzddechla si. „Sluneční čarodějky jsou spojenkyně Lvů a spousta smeček se jim už podřídila, včetně bývalých spojenců Raka, jako jsou Ryby.“ Ohlédla jsem se na Miru, která pořád spala. „Lvi Miru od Ryb odvedli a vyhrožovali, že zabijí jejího druha, pokud mi pomůže utéct. Jejich alfa neudělal nic, aby tomu zabránil.“

Zabije teď Jordan Miřina druha? Technicky vzato jsme *neutekly* – Hadonoši nás osvobodili, vlastně unesli. Nebyla jsem si jistá, jestli to stačí, aby měl Jordan slitování, ale možná mu vědomí, že jsem jeho sestra, trochu obměkčilo srdce. Koneckonců mě viděl odjíždět s Kadenem a nepokusil se mě zastavit. Nic Jordanovi nebránilo použít svůj lví řev nebo nasměrovat další měnlivce, aby na nás zaútočili, nebo nařídít Slunečním čarodějkám, aby nás upálily. Ale nic z toho neudělal.

„To proto, že vlci zvěrokruhu jsou slaboši,“ řekl Kaden a přerušil mé myšlenky. „Při sebemenším náznaku konfliktu stáhnou ocas mezi nohy. Nemuseli přežívat sami jako naše smečka.“

Obrátila jsem oči v sloup. „I když si myslíš, že jsou slabí, budeš potřebovat jejich pomoc, jestli chceš Lvy zničit. Jen tak budeš mít šanci.“

Zkroutil pusu, jako by ho ta představa fyzicky odpuzovala. „Nebudu spolupracovat s žádnou z ostatních smeček. Neuznávají Hadonoše, a když jsem s nimi naposledy mluvil na Konvergenci, vyhrožovali mi a vysmívali se mi. Kromě toho by se s námi ostatní smečky nikdy nespojily. Myslí si, že jsme zrůdy.“

Pokrčila jsem rameny, jeho odpověď mě nepřekvapila. Měl pravdu v tom, jak ostatní smečky smečku Hadonoše vnímaly – cítila jsem to stejně, než jsem ji poznala. Ale jít proti Lvům a Slunečním čarodějkám bez posil by byla sebevražda. Kaden byl až moc tvrdohlavý na to, aby mě v tomhle poslechl, ale musela jsem to zkusit. „Možná budou ochotní to udělat, až pochopí, že alternativou je nadvláda Lvů. Jordan má v plánu učinit ze sebe krále a vsadím se, že se najde pár smeček, kterým to nebude po chuti. Třeba smečka Raka.“

„Smečka Raka je vyřízená.“

„Možná je, možná není. Na Konvergenci jelo hodně Raků, ale někteří zůstali doma. Mira si myslí, že se schovali. Vedení by nejspíš převzal beta, protože táta i Wesley padli.“ Potlačila jsem úšklebek, když jsem si vzpomněla na poslední setkání se synem bety, jak mi s kamarády rozbil foťák a posmíval se mi. „Nerada to přiznávám, ale myslím, že jsou naší nejlepší volbou. Smečka Raků

Lvy nenávidí a jsem si jistá, že ten, kdo se jich ujal, tu zášť nenechá jen tak zmizet. Pokud je najdeme, možná budou ochotní proti Lvům bojovat, a pokud se s vámi... s námi spojí, ostatní smečky je určitě budou následovat.“

V autě zavládlo ticho. Kaden přemýšlel nad tím, co jsem řekla, ale tvářil se tak neoblomně, že jsem přímo viděla, jak můj plán smete ze stolu. Snažila jsem se vymyslet jiný způsob, jak bychom mohli Lvy zastavit, ale tohle mi připadalo jako jediná možnost. Ledaže bychom přiměli Měsíční čarodějky, aby nám pomohly. Jenže Stella tvrdila, že netuší, kde jsou, ani jak se s nimi spojit. Podle toho, co jsme věděli, už možná ani neexistují.

„Fajn,“ řekl Kaden tak zostra a nečekaně, až jsem nadskočila. „Budeme pátrat po zbývajících členech smečky Raka, ale až je najdeme, jejich smečka mi bude muset sloužit. Jedině tak budu ochoten spolupracovat s těmi, kdo předtím popírali naši existenci.“

No jasně, alfové, pomyslela jsem si a jen mlčky zakroutila hlavou. Co to s nimi je? Proč mají pocit, že musejí mít nad vším kontrolu? Jordan a Kaden si jsou podobní víc, než by si kterýkoli z nich připustil, oba mají tvrdé palice a umějí být pořádně arogantní. Uvědomovala jsem si, že Jordan to dotáhl do naprosté šílenosti, ale Kaden ve mně občas taky vzbuzoval touhu vtlouci do něj trochu rozumu.

„Můžu si zkusit promluvit se smečkou Ryb,“ zamumlala Mira. Museli jsme mluvit natolik hlasitě, že jsme ji probrali ze spánku. „Teda pokud ji Lvi už nevyhladili.“

Otočila jsem se, abych ji zkontrolovala. Vypadala už mnohem lépe, do očí se jí vrátila špetka její obvyklé vřelosti, ale i trocha

odhodlání a strachu zároveň. Bezpochyby se bála o svého druha a o zbytek své nové smečky. „To Jordan určitě neudělal,“ řekla jsem.

Kaden se na mě ostře podíval. Nejspíš si myslel, že bráním svého druha, ale já to řekla jen proto, že jsem se pokoušela Miru uklidnit.

„Snad máš pravdu,“ povzdechla si Mira.

„Vyšlu svoje bojovníky, aby tě ke smečce Ryb doprovodili,“ řekl Kaden. „Jestli tam Lvi drží tvého druha jako rukojmí, vyřídí si to s nimi.“

„Vážně?“ zeptala se Mira.

„Přísahám.“

Rozbušilo se mi srdce a já si vzpomněla, proč si ho vážím víc než kohokoli jiného na světě. Vždyť Miru ani nezná, před tou nocí se s ní nesetkal. A ani smečku Raka nikdy neměl zrovna rád. A přesto je ochotný poslat své lidi, aby jí pomohli zachránit jejího druha.

„Děkuju,“ řekla a popotáhla, jako by zadržovala slzy. „Jsem si jistá, že když to uděláš, alfa bude souhlasit, že se k vám proti Lvům přidá.“

„Možná,“ řekl Kaden a zabubnoval na volant. „Když ne, aspoň bude na světě o pár Lvů méně.“

KDYŽ JSME ZASTAVILI, abychom se na noc utábořili v lese kdesi v jižní Montaně, Kaden se mi začal vyhýbat. Harper vzala mě a Miru k malému jezírku, které bylo kousek odtud, a my jsme

se poprvé po několika dnech pořádně umyly. Pak jsme si s Mi-rou postavily stan a ona téměř okamžitě odpadla. Já ale ne. Pořád jsem byla neklidná a tentokrát Kaden zkrátka zmizel, nejspíš někde číhal a snažil se zůstat neviditelný, takže jsem ho ani nemohla odchytit a přinutit ho, aby se mnou mluvil.

Našla jsem však Jacka, jak postává kousek opodál na stráži, zatímco ostatní měnlivci se ukládají ke spánku. Tentokrát mě mimo dohled Kadena a zbytku smečky pevně objal.

„Promiň, ale předtím jsem nemohl nic říct, nestál jsem o to, aby mi Kaden roztrhal hrdlo.“ Odtáhl se a věnoval mi jeden ze svých okouzlujících úsměvů. „Je zatraceně dobře, že jsi zpátky. Kaden potřebuje někoho, kdo se mu občas postaví.“

„To dělá Stella,“ podotkla jsem.

„Jo, ale ne vždycky ji poslouchá,“ řekl Jack.

Odfrkla jsem si. „Mě taky neposlouchá.“

„Ale poslouchá. Slyšel jsem, o čem jste se bavili v autě. Jen pár slovy jsi ho přiměla, aby zvážil, že udělá něco, co už *léta* udělat odmítá. Spojit se s ostatními smečkami? To by si radši vyrval vlastní srdce z těla... teda než potkal tebe.“

„Chci mu jen zabránit v tom, aby nechal sebe i zbytek smečky zabít, ale je to těžké, když je tak strašně tvrdohlavý.“

„Povídej mi o tom. Když jsi odešla...“ Naklonil se blíž, ztišil hlas a rozhlédl se, aby se ujistil, že nikdo další není poblíž. Ten, kdo tvrdí, že muži neradi drbou, zřejmě nikdy nepotkal Jacka. „... bylo to zlé. Nikdy jsem Kadena neviděl tak rozhozeného, ani když si Eileen našla druha. Všichni jsme mu říkali, že na tom něco nesedí, že prostě není možné, abys šla s Jordanem a opustila naši

smečku, ale on neposlouchal. Myslel si, že jsi dala Jordanovi přednost před ním. Pak měl Dane vizi toho, co se stalo, a já jsem si říkal: *Já to věděl! Věděl jsem, že Ayla by nás nikdy z vlastní vůle neopustila.*“ Lehce mě bouchl do ramene a já si nemohla pomoci a usmála jsem se nad tím, jak je energický, loajální a milý. Pak úsměv na jeho rtech zvadl. „Ale to Kadena moc nepovzbudilo. Jestli něco, tak to všechno jenom zhoršilo, protože už věděl, že jsi odešla proti vlastní vůli.“

Pomalu jsem přikývla, na hrudi mě bolelo. „Protože si myslel, že stejně skončím jako Jordanova družka a příští alfa samice smečky Lva.“

„Přesně tak.“ Promnul si zátylek. „Nerad to říkám, ale nakonec jsme si to mysleli všichni. Ale ty jsi nám dokázala, že jsme se pletli. Jsem moc rád.“

„Já taky,“ řekla jsem. Nemohla jsem se divit. Musel věřit, že jsem se poddala partnerskému poutu. Vždyť jsem prožila tolik chvil, kdy k tomu málem došlo. Byla jsem si jistá, že jediné, co mě zachránilo, byly moje city ke Kadenovi a jakýsi instinkt, který mi říkal, že být Jordanovou družkou je něco nepatřičného, špatného.

Stejně mě ale smečka Hadonoše přišla zachránit, přestože se bála, že jsem přešla na temnou stranu. I když Kaden tvrdil, že to bylo jen proto, aby mě použili jako návnadu proti Jordanovi, nevěřila jsem mu. Ne, Kaden zkrátka nesnesl pomýšlení, že bych byla s někým jiným. Obzvláště se Lvem. A byl ochotný nechat celou jejich smečku lehnout popelem, aby mě získal zpátky.

Teď ho jen musím přimět, aby to přiznal.

13. KAPITOLA

TO RÁNO MĚL KADEN V LESE schůzku s některými dalšími členy smečky, včetně Jacka, Harper a Dana, ale mě nepozvali. Snažila jsem se dostat blíž a zaslechla jsem, jak se baví o nejlepších cestách na Aljašku, ale pak mě nějaký měnlivec odehnal. Zafuněla jsem a vrátila se, abych pomohla uklidit tábořiště, i když jsem měla pocit, že bych se do té diskuse měla zapojit taky. Co mám udělat, aby mi Kaden konečně začal věřit?

Odjeli jsme nedlouho po východu slunce a já se přistihla, že podřimuju, protože nemám nic na práci. Když auto zastavilo, podívala jsem se na Kadena, který seděl na místě řidiče. „Kde to jsme?“

„Ve Spokane.“ Mávl směrem k obchodáku, před kterým zaparkoval. „Potřebuješ něco?“

Sakra, spíš co *nepotřebuju*? Neměla jsem doslova nic než to oblečení na sobě. Zvedla jsem obočí. „Platiš?“

„Samozřejmě. Ledaže sis do těch šatů od Lvů, ve kterých jsme tě našli, zastrčila peněženku.“

„Jsem si jistá, že sis očima projel každý centimetr mojí kůže, takže víš, že jsem to neudělala.“

Mira i Jack se na zadním sedadle šklebili, dokud po nich Kaden nevrhl ostrý pohled. Vystoupila jsem z auta dřív, než stačil vymyslet další odpověď.

Uvnitř obchodu se na mě Mira usmála. „Kdypak jsme byly naposledy nakupovat?“

„Připadá mi, jako by to bylo před desítkami let,“ řekla jsem. Když jsme si vyšly po obchodech, táta mi nikdy žádné peníze na nákupy nedal. Mira se nade mnou obvykle slitovala a něco mi koupila.

„Mrzí mě, že jsi všechno musela nechat u Lvů, když jsme od nich utíkaly,“ řekla jsem. Ani Mira neměla víc než věci, ve kterých utekla, ale aspoň byla oblečena rozumněji a měla i boty.

Mira pokrčila rameny. „To je v pohodě. Nevzala jsem si do jejich vesnice nic, co bych postrádala, kdyby na něco takového došlo.“

Obě jsme si vybraly tílko a šortky, protože uprostřed srpna bylo venku vedro, ale vzaly jsme si i džíny, tričko s dlouhým rukávem a bundu, abychom měly vše potřebné. Obě smečky, Ryb i Raka, žily na pobřeží, kde bývá chladněji, zejména v noci. Další přišla na řadu podprsenka a balení kalhotek – spodní prádlo jsem naposledy měla na sobě u Lvů –, nakonec vycházková obuv a malá cestovní taška s toaletními potřebami, a bylo hotovo.

Cestou k pokladně jsem si všimla stojanu s předplacenými telefony a jeden jsem přihodila do košíku, pak jsem si vzala nějaké jídlo, pití, a dokonce i lesk na rty, protože jsem si ho zkrátka zasloužila. Poslední dobou jsem toho zažila hodně. Kaden mi jeden ovocný růžový lesk na rty klidně může koupit.

Když jsem se ve frontě u pokladny ke Kadenovi připojila, sjel pohledem můj košík a přimhouřil oči. Nejdřív jsem si myslela, že chce lesk na rty zkritizovat, ale pak se zeptal: „Telefon? Potřebuješ zavolat svému drahému druhovi ze smečky Lva?“

Odstrčila jsem ho, abych si mohla dát věci na pás. „Nebud' směšný. Tentokrát chci s Mirou zůstat v kontaktu. Předtím jsem telefon mít nesměla, ale teď si ho pořídím a je mi jedno, co tomu říkáš.“

Kaden sevřel čelist, jako by mě chtěl zarazit, ale pak jen hodil na pás za moje věci své jídlo a pití. Mira se k nám taky připojila a přihodila k nákupu svoje zboží, poděkovala Kadenovi za velkorysost, když to všechno zaplatil, a pak jsme se vydaly na toalety, abychom se trochu se opláchly a převlékly.

„Pojďte,“ řekl Kaden, když jsme se s ním setkaly před obchodem. „Než se rozdělíme, promluvíme si s ostatními.“

„Rozdělíme?“ zeptala jsem se a sledovala jsem jeho pohled k rychlému občerstvení vedle, kde se shromáždilo několik dalších členů smečky a vyhlíželo nás. Když jsme se k nim blížili, Harper mi zamávala.

Kaden mi neodpověděl, a tak jsem se snažila vyndat telefon z obalu, zatímco jsme čekali, až se kolem nás sejde zbytek měnlivců. Zrovna jsem telefon zapnula a nastavila zvolený jazyk, když si Kaden odkašlal a měnlivci ztichli.

„Děkuji vám všem za skvělou práci během útoku na Lvy,“ řekl a hrdě si prohlédl své lidi. „Naše mise byla úspěšná a nejenže jsme zachránili člena naší smečky, ale taky jsme se dozvěděli, jak Lvi reagují na útok a jaké mají plány. Ale naše práce ještě zdaleka nekončí. Jak už jste určitě slyšeli, než se vrátíte ke zbytku smečky,

budu po vás chtít ještě jednu věc.“ Mávl směrem k Miře, která rozpačitě postávala vedle mě, jako by si nebyla jistá, jestli má poslouchat, nebo ne. „Tady naše přítelkyně ve spárech Lvů trpěla a je třeba ji bezpečně doprovodit zpátky ke smečce Ryb. Je možné, že tam bude skupina Lvů ohrožovat smečku i jejího druhu. Rychle se s nimi vypořádejte, ujistěte se, že je smečka Ryb v bezpečí, a pak se můžete vrátit domů.“

Mezi měnlivci to zašumělo, ale nikdo z nich se netvářil, že by byl z nové mise nešťastný, a já jsem žasla nad Kadenovou schopností velet smečce v tak mladém věku. Působil dojmem někoho mnohem staršího a zdálo se, že nikomu vůbec nevádí poslouchat jeho rozkazy.

Harper vzala Miru kolem ramen. „Postaráme se o to, aby se naše nová kamarádka dostala v pořádku domů, a rádi sejmeme všechny Lvy, na které cestou narazíme. Vůbec se tím netrap.“

„Děkuju,“ řekla Mira, věnovala druhé ženě nepatrný úsměv a pak svůj hřejivý pohled obrátila na Kadena.

On na ni na oplátku kývl. „Povede vás Jack. Pořídil letenky, protože tahle mise vyžaduje rychlost a cesta na Aljašku autem by trvala dlouho. My se s vámi a se zbytkem smečky sejdeme, jakmile dokončíme svou misi.“

„My?“ zeptala jsem se.

Obrátil na mě pohled. „Ty a já vyrazíme na území smečky Raka.“

„Cože?“ Zamrkala jsem na něj. „Jen my dva?“

„Nevíme, jestli jsou zbývající Raci někde zalezlí, čekají a zastřelí každého, kdo vstoupí na jejich území, nebo jestli je Lvi

přemohli a teď jejich území vládnou. Mohou tam klidně mít desítky bojovníků, co my víme. Tajná mise je naše nejlepší šance. Ty i já můžeme použít své dary měsíční magie a dostat se dovnitř i ven nepozorovaně. Až budeme vědět, jaká je situace, můžeme s ní dál naložit.“

Pomalu jsem přikývla, neschopná jeho plánu odporovat. Kadenova neviditelnost v kombinaci s mým premisťováním z nás dělala dokonalé špehy a zvědy. Teda za předpokladu, že spolu dokážeme dobře vycházet tak dlouho, abychom splnili úkol. Měla jsem pocit, že napětí mezi námi se jen zvýší, až budeme v autě sami.

Kaden ještě pronesl pár slov ke smečce, aby vysvětlil logistické podrobnosti její cesty, a pak se ostatní vydali zpět ke svým autům a dodávkám. Měli jet na letiště ve Spokane, tam nechat vozy a odletět do Anchorage. Harper mě rychle objala a slíbila, že se o Miru dobře postará. Dane na mě krátce kývl, protože on, jak jsem usoudila, nikdy nemluví, a Jack na mě mrkl.

Chytil Kadena za rameno. „Hodně štěstí, vy dva. Nedělejte nic, co bych neudělal já.“

„Ty bys udělal všechno,“ zamumlal Kaden.

„Přesně tak.“ Jack se naposledy usmál, zamával nám a vyrazil za ostatními.

Otočila jsem se na Miru, která se držela pozadu, jako by váhala, jestli s nimi má jít. Objala jsem ji. „Budeš v pořádku. Postarají se o tebe, a pokud to půjde, pomůžou i tvoji smečce.“ Byla jsem o tom přesvědčena od chvíle, když ji Kaden nazval přítelkyní smečky. Protože Miru neznal tak dobře, mohla jsem se jen

domnívat, že to udělal kvůli vztahu, který měla se mnou, a byla jsem mu vděčná.

Pevně mě stiskla, jako by se mě bála pustit. „Budeš mi chybět.“

„Taky mi budeš chybět,“ řekla jsem jejímu rameni. Přičilo se mi, že se zase rozdělíme. Chtěla jsem, abychom všichni mohli zůstat pohromadě a nemuseli se potýkat se smečkou Lva, ale věděla jsem, že to nejde. Už jsme s Mirou nebyly děti ze smečky Raka, které si hrají na pláži nedaleko svých domů. Obě jsme šly dál, přidaly se k jiným smečkám a Mira získala druhá, kterého teď musí zachránit. A já? Mám nevrlého alfu, se kterým se musím vypořádat.

„Máme telefon, Miro, takže zůstaneme v kontaktu,“ řekla jsem. „A navíc mám nápad! Uděláme si selfie, než odjedeš.“

Mira se zachichotala, když jsem si ji přitáhla k sobě, a široce jsme se usmály do objektivu, jako bychom byly na dovolené a ne na útěku. Nebylo to totéž jako mít skutečný fotoaparát, ale aspoň jsem mohla mít naši fotku v telefonu. Když jsem pořídila několik snímků – pro případ, že by na některém z nich byla jedna z nás rozmazaná – zamračila jsem se na malý displej a snažila se zjistit, které fotky se povedly. Fotoaparát v levném telefonu za moc nestál, ale nic jiného jsem neměla.

„Pořídila sis vůbec nový foťák?“ zeptala se Mira. „Když se ten tvůj rozbil?“

„Ne,“ řekla jsem a snažila se v hlase potlačit smutek. „Ještě jsem neměla příležitost.“ A vlastně jsem ani neměla prostředky. Nebylo to tak, že by mi Kaden během mého působení u Hado-nošů vyplácel mzdu nebo apanáž. Stejně jsem pochybovala, že

by mi tenkrát dovolili mít foťák, když jsem nesměla mít telefon. Smečka Hadonoše se právem měla na pozoru před čímkoli, co by mohlo odhalit polohu jejich vesnice.

Mira ke mně naklonila hlavu a její tmavé obočí se svraštilo obavami. „To mě mrzí, je to taková škoda. Víím, jak moc pro tebe focení znamená.“

„Mám teď jiné starosti.“ Zahlédla jsem ostatní, jak na Miru čekají, a věděla jsem, že náš čas vypršel. „Na, ulož mi do telefonu svoje číslo.“

Mira přikývla, vzala si ho ode mě a vyťukala několik čísel. Podívala jsem se na displej a zjistila, že za své jméno přidala emotikon srdce a ryby, a usmála jsem se. Vážně mi bude chybět.

„Dej mi vědět, jak to dopadne se smečkou Ryb,“ řekla jsem.

V očích jí zaplála naděje. „Dám. Jen se modlím, aby byl Aiden v pořádku.“

„Určitě je v naprostém pořádku a bude moc šťastný, že se k němu vrátíš.“

Nadechla se a přikývla. „Opravdu si vážím všeho, co pro mě smečka Hadonoše dělá, aby mi pomohla. Nemůžu slíbit, že se mi podaří přemluvit alfu Ryb, aby se Lvům postavil, ale pokusím se o to.“

„Víc po tobě nemůžeme chtít.“

„Je čas jít,“ řekl Kaden a já nadskočila. Opíral se o auto za mnou, dost blízko na to, aby slyšel celý náš rozhovor, a se svalnatými předloktími zkříženými na hrudi vypadal stejně protivně i přitažlivě jako vždycky. Poslouchal nás snad celou tu dobu? Nejspíš ano.

Znovu jsem se s Mirou rozloučila a ona pak vklouzla s Harper do jednoho z aut. Sevřelo se mi srdce, když vyjeli, odbočili ze

silnice a zmizeli z dohledu. Rychle jsem napsala zprávu. *Dej mi vědět, až bezpečně přistaneš.*

Když jsem se ohlédla, Kaden se odlepil od boku auta a otevřel dveře spolujezdce. „Připravena vyrazit, vlčí štěně? Nebo potřebuješ ještě deset minut postávat na tomhle parkovišti?“

„Odpusť, že jsem se chvíli loučila se svou nejstarší kamarádkou,“ zamumlala jsem, když jsem vklouzla na sedadlo. Nějak se mi podařilo zapomenout, jak arogantní a otravný umí Kaden být. Ale taky mi řekl vlčí štěně, což byla přezdívkou, kterou jsem původně nesnášela a považovala ji za urážku, než mi došlo, že je to projev lásky, třebaže by to Kaden nikdy nepřiznal. Možná mě na venek nesnášel tolik, jak chtěl, abych si myslela.

„Zdá se, že jsi tu se mnou uvězněný,“ řekla jsem s křivým úsměvem, když nastartoval. Tohle bude poprvé, co strávíme hodiny o samotě od... no, od předchozího úplňku. Bylo těžké nemyslet na to, co se tehdy stalo. „Jsme tu jen my dva a tentokrát nás čeká dlouhá cesta.“

„Nepřipomínej mi to,“ řekl Kaden suše.

„Myslím, že teď mě budeš muset nechat řídit, ať mi věříš, nebo ne.“

Podíval se na mě a zdvihl obočí. „Umíš vůbec řídit?“

„Jasně že jo,“ vyhrkla jsem, ale pak mě zaplavil smutek. Odvrátila jsem pohled a můj hlas přešel téměř do šepotu. „Wesley mě to naučil.“

Kaden se pak odmlčel a nechal mě sedět s mým všudypřítomným smutkem. Samozřejmě to chápal. I on přišel kvůli Lvům o rodiče stejně jako já o bratra.

„Budeš mě muset nasměrovat na území smečky Raka,“ řekl nakonec, když jsme zase najeli na silnici. „Vím, že je někde na pobřeží severně od Vancouveru, ale sám jsem tam nikdy nebyl.“

Měla jsem pocit, že se mě snaží rozptýlit, ale jen mi připomněl, že se chystám vrátit do svého prvního domova, na který mám tolik špatných vzpomínek. Samozřejmě jsem si uchovala i dobré vzpomínky, ale mnohé z nich vznikly jen díky Wesleymu a jízda po stejných cestách mi jen připomene, že je pryč. Přivřela jsem oči a dělala se toho, co nás čeká. „Prostě jeď,“ řekla jsem.

14. KAPITOLA

I PŘES SVOU PŘEDCHOZÍ SKEPSI Kaden po několika hodinách zastavil a vyměnil si se mnou místo. Neřídila jsem už několik měsíců a popravdě řečeno jsem to moc nedělala ani doma, ale jakmile jsem seděla na místě řidiče, všechno se mi vrátilo.

Ze Spokane do Vancouveru to bylo asi sedm nebo osm hodin jízdy, a čím jsme byli blíž, tím víc jsem byla napjatá. Nikdy by mě nenapadlo, že jakmile jednou uteču ze smečky Raka, budu se chtít vrátit. Všichni ve smečce kromě Miry a Wesleyho mi dávali jasně najevo, že tam nepatřím, a přesto jsem tu byla, odhodlaná přijít k nim a pokusit se je získat na svou stranu. Co mě to napadlo? Až je najdeme, *pokud* je najdeme, budou vůbec poslouchat, co jim chci sdělit? Možná jsem byla dcera alfy, ale nikdy mi neprojevovali žádný respekt. Táta se o to postaral. Beta byl stejně zlý a nejspíš teď vede smečku on. Děláme velkou chybu?

„Jsi dost zamlklá,“ řekl Kaden po setmění. Poslední hodinu podřimoval, ale teď na mně spočíval pohledem a kvůli tomu, jak byl intenzivní, se mi na řízení těžko soustředilo.

„To ty jsi ten upovídaný,“ řekla jsem čelnímu sklu a upřeně zírala na silnici. Světla auta venku ozařovala klikaté horské silnice a vysoké stromy. Rozhodli jsme se jet malebnější cestou, abychom se vyhnuli Seattlu, částečně proto, abychom zůstali mimo radar pro případ, že by nás hledali Lvi, a částečně pro můj utkvělý pocit, že Kaden nemá rád velká města. „Mám toho prostě hodně na srdci, jasný?“

„Co třeba?“

Vydechla jsem. „Překvapuje mě, že tě to zajímá.“

„Jestli chceš, myslí si, že se nudím.“ Kaden natáhl nohy před sebe a já se ho snažila nevnímat, ani periferně. I když zněl nenuceně, jako by mu na tom vůbec nezáleželo, hlas měl protkaný něčím, co mě přimělo si myslet, že mu na tom ve skutečnosti záleží hodně.

Povzddechla jsem si, ale stejně jsem začala mluvit. „Děsím se návratu na území smečky Raka a mám strach, co se stane, až tam dorazíme. Ve smečce jsem nikdy nebyla oblíbená. Dobře, to je slabé slovo. Byla jsem *vyděděnec města, alfv omyl*, nic víc, a nikdo mi nikdy nedovolil zapomenout, že jsem napůl člověk a vyvrhel.“ Odmlčela jsem se, když jsem si vzpomněla, co jsem během svého pobytu u Lvů zjistila. „I když asi ani to není pravda. Teď už vím, že moje matka byla Měsíční čarodějka.“

„Tušil jsem to. Jak to, že to víš tak jistě?“

„Když mě Lvi věznili, Sluneční čarodějky mě přišly vyslechnout. Použily nějaké kouzlo, po kterém ze mě *cosi* vystřelilo, nějaké světlo. A je to přesvědčilo, že jsem Měsíční čarodějka. Myslím, že by to poznaly u každého.“

„To jsem ti říkal už před několika týdny.“ Uculil se. „Je hezké vědět, že jsem měl pravdu.“

„Jako bys potřeboval ještě větší ego. Divím se, že se vejde do tohohle auta.“

„Cože jsi to říkala?“ zeptal se Kaden a naklonil ke mně hlavu, přestože jsem věděla, že mě dokonale slyšel. „Určitě jsi nemluvila o svém alfovi.“

„Aha, takže přiznáváš, že pořád patřím do tvé smečky? Ne ke Lvům?“

„Možná.“ Na chvíli se odmlčel, ale pak na mě znovu upřel oči – cítila jsem, jak mě jimi propaluje, i když jsem se na něj nedívala. „Pověz mi, co ti Lvi udělali.“

Náhla změna tématu mě překvapila, stejně jako temnota v jeho hlase. Zaváhala jsem, nebyla jsem si jistá, jestli mu chci prozradit, co všechno se mi stalo. Sakra, nebyla jsem si jistá, jestli jsem připravená vůbec o tom mluvit. A zvláště s ním. Radši bych si promluvila s někým, jako je Stella, ale s tou se neuvidím kdovíjak dlouho. Kaden mi bude muset stačit, i když mi dokáže poskytnout asi tolik citové útěchy jako kaktus.

„Nejdřív mě zavřeli do cely, stejně jako vy. Byla jsem tam ale delší dobu, neměla žádná okna a neustále tam byli dva strážníci. Kolik uběhlo času, jsem poznala jen podle toho, že jsem vypožadovala, v jakých intervalech se u mě strážníci střídají.“ Měla jsem suché rty a musela jsem si je olíznout. Zapřemýšlela jsem, kam jsem dala ten lesk. „Občas za mnou přišel Jordan. Tvrdil mi, že mě chce za družku, že když je teď alfa, bude všechno jinak a že chce, abych byla královnou po boku krále, po jeho boku. Řekla jsem mu, ať si trhne nohou.“

„Dobře,“ řekl Kaden a zkrřížil si ruce na prsou.

„Pak za mnou přišly Sluneční čarodějky a řekly, že oplývám silnou magií. Potřebovaly ji prozkoumat. Chtěly mě nakonec zabít, ale Jordan jim to nedovolil. Plánoval, že se se mnou během úplňku spáří, a myslel si, že pak budu... poddajnější.“

„Zřejmě tě moc dobře nezná,“ odtušil Kaden.

To mi na tváři vykouzilo lehký úsměv. „Nakonec mě přestěhoval do domu, kde jsem bydlela s Mirou, a zasypával mě jídlem a dary, ale nikdy jsem nezapomněla, že jsem pořád ve vězení. Nesměla jsem vycházet a všude stály strážé, ale aspoň jsem se mohla sprchovat. Jordan se mnou každý večer večerel a já předstírala, že vůči němu roztávám, aby polevil v ostražitosti. Nakonec jsme se s Mirou pokusily utéct, ale chytili nás a poslali zpátky do vězení. Řekla jsem Jordanovi, že ho jako svého druha odmítám, a tehdy mi udělal ty modřiny, které jsi viděl. Teda on a jeho strážní. Jo a Sluneční čarodějky mě nějakou svou magií popálily. Potom byl úplněk a... no, viděl jsi sám, jak to probíhalo.“ Odmlčela jsem se a podívala se na Kadena. „Naštěstí ses objevil dřív, než k něčemu došlo.“

Seděl naprosto nehnutě, ale ruce měl sevřené v pěst a v očích mu plál hněv. „Měl jsem tě líp chránit. Neměla jsi vyměnit svůj život za bezpečí smečky.“

„Za to je zodpovědný Jordan, ne ty. A já bych to udělala znovu.“

„Říkala jsi, že tě políbil. Dvakrát.“ Kaden ta slova téměř vyplívl. „Ale nic jiného se nestalo?“

„Ani ne.“ Sevřela jsem prsty kolem volantu. „Ale bylo to těžké. Přitažlivost partnerského pouta byla hrozně silná, skoro jako když jsem byla v říji. Ale bojovala jsem s tím a časem pro mě bylo

snazší tomu odolat. A teď...“ Sevřel se mi žaludek. „Myslím, že bude ještě snazší s tím bojovat, když vím, že jsme s Jordanem příbuzní, vlastně blízcí.“

Kaden tiše, hrozivě zavrčel. „Až ho příště uvidím, bude mrtvý. To ten problém vyřeší.“

„Věř mi, že Jordana nenávidím víc než kohokoli jiného, ale myslím si, že hluboko uvnitř by v něm mohl být i kousek dobra. Zjistila jsem, že mu na mně nějakým zvráceným způsobem záleží. A vím skoro určitě, že nás tu noc nechal utéct. Možná kdybychom...“

„Zavřel tě, praštil tě do obličeje, chtěl tě znásilnit a ty ho *bráníš*?“ zařval Kaden tak, až jsem nadskočila. „Takhle lidi nedávají najevo, že jim na někom záleží. Možná si to neuvědomuješ, protože tvůj vlastní otec byl násilník, ale v naší rodině se lidem neubližuje. Ani našim druhům.“

Jeho slova mnou hluboko v duši otřásla. Bože, to jsem uvnitř tak poznamenaná? Bránila jsem Jordana kvůli nějakým problémům s otcem? Nemyslela jsem si to, ale ani jsem si tím nemohla být jistá. Na další odbočce jsem zastavila, třáslý se mi ruce a přerývané jsem dýchala. Nakonec jsem zvládla zašeptat: „Já vím.“

Kaden vystoupil z auta, zabouchl dveře a pak začal pobíhat v blátě u silnice a přecházel sem a tam v záři světel. Chvilí jsem zírala na své prsty sevřené kolem volantu tak, až mi zbělaly klouby, a pak jsem vystoupila, i když jsem neměla jasno, co bych měla říct. Takhle jsem Kadena ještě neviděla.

Kaden se ke mně otočil, tělo nadupané energií a tvář zkřivenou vztekem. „Nikdo se k tobě už takhle chovat nebude, ne

dokud budeš v mojí smečce, rozumíš? Ani Raci. Ani Lvi. Jestli se o to někdo pokusí, roztrhám ho holýma rukama na cucky. Přísahám.“

Tehdy jsem si uvědomila, že nezuří kvůli mně, ale kvůli všemu, čím jsem si prošla, a to nejen za poslední měsíc, ale za celý život. „Máš pravdu,“ podařilo se mi ze sebe vysoukat, přestože mě škrábalo v krku. „Všichni v mé rodině se ke mně buď chovali jako k hadru, nebo mě opustili. Matka mě zavrhla, když jsem byla dítě. Táta s macechou mi ubližovali. Dokonce i Wesley je už pryč. Takže jo, možná jsem nikdy nečekala, že se ke mně někdo bude chovat líp. Ani Jordan, ani někdo jiný. Dokud jsem nepotkala tebe. Díky tobě jsem si myslela, že si možná zasloužím něco lepšího.“

„Aylo...“ Přejel mi palcem po tváři a setřel slzu, která mi unikla z oka. Pak mě objal a přitiskl si mě na hrud'. Vyrazilo mi dech, když mě obklopilo jeho teplo a síla. Oči se mi zalily slzami, když jsem se o něj opřela, a poprvé od chvíle, kdy jsem s Jordanem opustila území smečky Hadonoše, jsem se uvolnila. Byla jsem v bezpečí. Byla jsem *doma*.

Nějakou dobu mě tak držel a přesně to jsem potřebovala. Pak se odtáhl, poodstoupil a otočil se tak, že jsem na něj dobře neviděla. „Budu řídit,“ řekl tiše.

Jakmile jsme se vrátili na silnici, za volantem tentokrát seděl Kaden, zase jsme mlčeli, ale napětí mezi námi trochu povolilo. Minimálně jsem už nepochybovala o svém místě ve smečce.

Jeli jsme dál mezi horami, cesta byla prázdná, jen sem tam se objevil nějaký osamocený nákladňák nebo auto, a po obou stranách

klikaté silnice se rozprostíral les. Cestu nám osvětloval jen měsíc a světla auta a já přemýšlela, jestli má Kaden v plánu jet celou noc, nebo jestli někde zastavíme a utáboříme se.

„Pověz mi o rodičích,“ řekla jsem. Kaden o nich mluvil jen zřídka, ale toho večera se nad námi vznášel stín minulosti a mě napadlo, že mám vzácnou příležitost ho přimět, aby se mi víc otevřel.

Kaden nejdřív nereagoval, a když jsem se nadechla, abych mu řekla, ať na to zapomene, pověděl mi: „Byli to skvělí alfové a ještě lepší rodiče. Byli čestní, spravedliví a laskaví, přestože vládli pevnou rukou, když to bylo třeba. Nikdy jsem se nemusel bát obrátit se na ně s nějakým problémem nebo když jsem měl starosti, a nikdo ze smečky také ne.“

Povzdechl si a prohrábl si tmavé vlasy, druhou rukou držel volant. Sledovala jsem ten pohyb, dokud jsem si neuvědomila, že místo na silnici zírám na něj. Přikovala jsem pohled zpátky dopředu. Kdybych se tak mohla vymluvit na to, že jsem za volantem, abych se ujistila, že už to neudělám.

Naštěstí si toho nevšiml a k mému překvapení mluvil dál. „Moje máma byla umělkyně. Pořád něco malovala, kreslila nebo vyráběla. Náš dům byl neustále plný krásných věcí, které zhotovila, většinou se mnou nebo se Stellou.“

„Musela být úžasná. Máte ještě nějaká její díla?“ Nevzpomínala jsem si, že bych u něj doma něco takového viděla.

„Někde jo. Po její smrti jsem všechno uklidil. Bylo hodně těžké se na to dívat.“

„A tvůj táta?“

„Byl neskutečně šikovný a zručný. Opravoval auta, počítače, dělal instalatérské práce, na co si jen vzpomeneš. Dokázal vyřešit problém a znovu tu věc zprovoznit. Totéž platilo i pro problémy lidí. Říkal mi, že v tom spočívá skutečné tajemství toho, jak být dobrým alfou – zjistit, v čem je zádrhel, a snažit se najít způsob, jak ho vyřešit.“ Zachmuřil se. „Přesně to se snažil udělat s naší smečkou. Věděl, že naše smečka vymře, pokud se nepřipojíme ke zbytku vlků zvěrokruhu. To, že se všechny smečky navzájem mísí, umožňuje, aby pokrevní linie zůstaly silné a aby každá smečka početně vzrůstala bez křížení příbuzných. Ale to, že nás vyhnali, smečku od téhle možnosti odřízlo. Dostali jsme se z toho díky dezertérům a vyhnancům, ale byli bychom mohli být mnohem víc, kdyby nám dovolili se vrátit. Naši si to uvědomovali a snažili se pro smečku udělat to nejlepší.“ Sevřel volant. „Ale Lvi se postarali, aby se to nikdy nestalo.“

Přemýšlela jsem, jak by bylo nádherné vyrůstat celou dobu s takovou láskou a jak hrozné, kdyby vám ji někdo takhle vzal. Nebylo divu, že Kaden Lvy tolik nenáviděl. „Jaký jsi měl pocit, když ses pomstil? Když jsi zabil alfu Lvů?“

Kadenovo tiché hrdelní zavrčení bylo dostatečnou odpovědí. „Připadalo mi to jako spravedlnost. I když jsem se nemstil jen za svoje rodiče. Udělal jsem to i pro tebe, jako odplatu za to, že ti zabili otce a tvou smečku.“

Při těch slovech se mi srdce rozbušilo rychleji. Než jsem však stačila něco říct, před autem se ve světle reflektorů něco zablesklo. Vlk vstoupil do silnice přímo před nás, moc rychle, než aby jeden z nás stihl zareagovat. Kaden měl čas akorát na to, aby zanađával,

než jsme do něj čelně narazili. Auto *zaskřípalo*, a k mému zděšení se vlk vůbec nepohnul. Jako bychom místo do zvířete narazili do obrovského balvanu.

Pak jsem měla pocit, jako bych se ocitla ve stavu beztlíže, cítila jsem, jak mě Kaden drží za ramena a tlačí mě dozadu, pak jsme se vrátili zpátky na zem a převalovali jsme se. Slyšela jsem tříštění skla a vysoké skřípění trhajícího se kovu a něčí křik. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomila, že křičím já. Byl to chaos, zmatek a hrůza, než se auto konečně zastavilo a s Kadenem jsme viseli hlavami dolů.

Na okamžik se rozhostilo ticho, které vyplňovalo jen bušení v mých uších. Pak začaly do auta pronikat zvuky zvenčí. Škrábání tlap, čenichání nosů někde poblíž, a když jsem natáhla krk, zahlédla jsem v záři reflektorů stíny tuctu vlků, jejichž těla byla protáhlá a podivně zkřivená. Noc prořízlo jediné zavrčení a pak se k němu přidalo mnoho dalších, vzduch se tím zvukem téměř rozvibroval.

Byli jsme obklíčeni.

15. KAPITOLA

„JSI V POŘÁDKU?“ zeptal se Kaden tiše.

„Myslím, že jo,“ řekla jsem a pohnula prsty na nohou a rukou. Všechno mě bolelo, ale aspoň jsem se ještě mohla hýbat. „A ty?“

„Budu schopen bojovat. Jestli chceme přežít, musíme odsud rychle zmizet.“

To mi povídej. Zápasila jsem s bezpečnostním pásem a zuřivě se ho snažila rozepnout. Jakmile ho uvolním, spadnu na střechu převráceného auta, čímž se stanu zranitelná vůči útoku, přesto takhle zůstat nemůžu. „Spadneme na tři,“ navrhla jsem.

„Jedna,“ řekl tak tiše, že jsem ho slyšela jen já. „Dva... tři.“

Zmáčkla jsem tlačítko, abych pás rozepla, ale nic se nestalo. Kaden spadl dolů, až to žuchlo. Vrčení venku okamžitě utichlo. Znovu jsem stiskla tlačítko pásu, ale opět nic. „Sakra! Zaseklo se to.“

Rozbitým okénkem na Kadenově straně vrazil do auta čelist nějaký šedý vlk a Kaden zanačoval. „Zkus se z toho nějak dostat. Zadržím je tak dlouho, jak to půjde.“

Přikývla jsem a dál zápasila s bezpečnostním pásem.

Zatraceně, pomyslela jsem si. Proč zrovna teď...

Ani dveře na Kadenově straně nešly otevřít. Ohnul kov a skřípot byl tak hlasitý, že přehlušil i vrčení venku, a pak se po vnitřku vozu rozlilo měsíční světlo. Kaden vyskočil ven napůl proměněný v obrovského černého vlka a já slyšela, jak se jeho vrčení přidalo k ostatním. Jeho stín blokoval vstup do auta. Kaden se otáčel ze strany na stranu, vrčel a chňapal po útočnicích. Viděla jsem, jak se na něj vrhají, a slyšela jsem zvuky zápasu.

Naposledy jsem škusla za bezpečnostní pás a snažila se ho s vypětím všech sil rozepnout. Nepomohlo to a já zasténala. Hlavou mi běžela představa, jak měnlivci trhají auto na kusy, aby se ke mně dostali. A ještě horší, že budu muset nechat Kadena, aby s nimi bojoval sám, a oni ho zraní... nebo zabijí.

Uvažovala jsem o tom, že se přeměním, ale nevěděla jsem, jestli bych se dostala ven, nebo i ve vlčí podobě zůstala uvězněná. Znovu jsem se podívala ven. Měsíc. Zavřela jsem oči a snažila se zklidnit mysl, proniknout k té části svého já, která věděla, jak používat své schopnosti, a najednou jsem zírala na vrak auta, který byl teď asi patnáct metrů ode mě.

Vydechla jsem. Žádný z měnlivců si mě zatím nevšiml, všichni obklopovali Kadena, který se té změti srsti a tesáků bránil sám. Rozeběhla jsem se zpátky a snažila se být co nejtišší, pak jsem se převtělila do vlčí podoby. Nebyla jsem tak rychlá ani tak mrštná jako Kaden, ale dokázala jsem skočit na jednoho z šedých vlků a zabořit mu zuby do krku, ze svých tesáků jsem přitom vypustila silnou dávku hadonošského jedu.

Vlk mě ze sebe setřásl tak prudce, až jsem se praštila o bok auta. Otočil se a zavrčel na mě, cvakal zuby, stále ještě živý. Nevypadal ani trochu omámeně. Jak to, sakra?

Jsou ze smečky Býka, oznámil mi Kaden skrze naše smečkové mentální spojení. Jsou vůči jedu imunní. Jako všechna zemská znamení.

Do háje. Na to jsem zapomněla. Všechna znamení měla nějakou přirozenou schopnost, která souvisela s jejich živlem – vodní znamení, jako jsou Raci, dokázala dýchat pod vodou, ohnivá znamení byla imunní vůči ohni (jak jinak) a vzdušná znamení mohla spadnout z jakékoli výšky, aniž by utrpěla zranění. Byla to jedna z těch věcí, o kterých jsem přemýšlela jen pramálo, protože se mě vůbec netýkaly, a skoro nikdy nepřišly na přetřes – až do této chvíle, samozřejmě.

Pokud to byli Býci, vysvětlovalo by to, jak dokázal jediný vlk zdemolovat i naše auto jen tím, že se před něj postavil. Když Býci použijí býčí postoj, sílu své smečky, naprosto znehybní a je téměř nemožné jim nějak ublížit. Proto bylo také mnohem těžší s nimi bojovat, obzvlášť když byli v takové přesile. No vážně, existuje snad něco, co by nám dodalo výhodu proti dvanácti měnlivcům, které nejde ani zpomalit a kteří se ani nehnou?

Bylo to hodně zlé. Nikdy předtím jsem nečelila tolika měnlivcům a pochybovala jsem, že to Kaden zvládne bez podpory dalších členů smečky. Ale on stejně cenil tesáky a bránil se, neváhal jako já. Byl alfou smečky Hadonoše, a to znamenalo, že bude bojovat až do hořkého konce. Zaujala jsem obrannou pozici a vyštěkla na vlka, kterého jsem právě kousla, zatímco se ke mně pokoušel

znovu přiblížit a šel mi po krku. Jestli to bude nutné, půjdu ke dnu s Kadenem.

Můj pocit beznaděje nahradilo odhodlání, a když jsem vzhledla k nebi, ucítila jsem příliv naděje. Měsíc mi pomohl a Kadenovi také. Dokonce i Sluneční čarodějky se mě bály, třebaže jsem si nebyla jistá proč, ani jak využít sílu, kterou jsem jim ukázala. Ale teď bychom část té síly využít měli, mohla by nám být oporou i záchranou.

Když se mě ten Býk pokusil kousnout do krku, zmizela jsem a donutila ho scvaknout zuby prázdný vzduch. Objevila jsem se za ním, sevřela mu zadní nohu tesáky a třásla jím jako pes kostí. To upoutalo jeho pozornost. Když se otočil, aby se po mně ohnal drápy, zase jsem se přesunula na druhou stranu a skočila mu na záda. Dělal jsem to pořád dokola, cestovala jsem za pomoci měsíčního světla a vyčerpávala druhého vlka tak dlouho, dokud se mi ho nepodařilo udolat tesáky.

Kaden pochopil, co dělám, a sám se zneviditelnil, aby zmátl vlky kolem. A ti se ocitli v nevýhodě – najednou neviděli jeho útoky. Čtyři vlci obklíčili místo, kde měl být, já přeskočila doprostřed mezi ně a přitiskla se Kadenovi k rameni. O vteřinu později jsme byli na druhé straně – a já byla taky neviditelná.

Společnými silami a za pomoci darů od Měsíční bohyně jsme dostali víc Býků. Přestala jsem přemýšlet a nechala se vést svým vlkem, důvěřujíc svým instinktům. Moje tělo se pohybovalo s chirurgickou přesností, kterou mi Stella s Kadenem pomohli vytrénovat, a světlo měsíce, které na nás dopadalo, mi dodávalo sílu.

A pak jsem vzhledla a zjistila, že zbývající měnlivci smečky Býka se rozutekli mezi husté stromy za námi a Kaden vedle mě oddechoval. U nohou nám ležel půltucet mrtvých vlků a já si ani nevybavovala, že bych jim zasadila většinu smrtících ran.

Jakmile jsme si ověřili, že zbývající Býci utekli, přemístili jsme se zpět a stáli nazí v měsíčním světle na okraji silnice, která našťestí v tu noční dobu byla úplně prázdná. Býci si pro útok museli tuhle odlehlou oblast vybrat záměrně.

Kaden se opřel o auto, svou vahou zatížil kovovou karosérii vozu a přitiskl si ruku na bok. „Podívej se, jestli se něco v autě dá zachránit.“

Oba jsme byli celí od krve. Doufala jsem, že většina jí pochází z vlků smečky Býka. Hledala jsem v převráceném autě něco, čím bych nás otřela, a za sedadlem jsem našla jednu netknutou tašku z obchodáku. Ostatní byly rozházené, takže jsem se neobtěžovala lovit kolem. Kdo věděl, kolik času nám zbývá, než se smečka Býka vrátí s dalšími měnlivci? *A jestli s sebou přivedou i Lvy...* Zachvěla jsem se. Nemyslela jsem, že bych si teď mohla dát druhé kolo.

Vyplazila jsem se z vraku ven a viděla, že má Kaden hlavu zakloněnou dozadu a ve tváři bolestivý výraz. Když spatřil, jak se vynořuju, všimla jsem si, že se snaží potlačit své emoce.

„Jsi zraněný.“ Ukázala jsem na jeho bok, po kterém stékalo mnohem víc krve, než když jsem zalézala do auta.

„Jsem v pohodě,“ řekl Kaden a odstrčil se od rámu auta.

Přitiskla jsem ho zpátky k autu, věnovala mu vyzývavý pohled, pak jsem ho chytila za ruku a sundala mu ji z rány. Rána byla

obrovská. Jeden z útočníků mu drápem vyrval kus masa, a když se to stalo, neslyšela jsem ho vydat jediný bolestivý výkřik.

„Uzdravím se,“ řekl a plácl si ruku zpátky na ránu, ze které mu po celé straně nohy stékala krev až na zem.

„Ne dost rychle. Musíme zvládnout přesun, aniž bys za sebou zanechával krvavou stopu, kterou by mohly smečky Býka a Lva sledovat.“ Přistoupila jsem k němu a zabránila mu odbelhat se dál od auta. „Sedni si a dovol mi, ať tě vyléčím. Koneckonců jsem teď členka smečky Hadonoše.“

Kaden zatnul zuby a čelist mu ztuhla. „Ne.“

Rozčileně jsem zvedla oči k nebi. Kvůli té jeho umíněné palici nás zabijou. „Fajn, můžeš stát, uděláme to takhle.“

Položila jsem tašku na zem a otevřela ji. Byly v ní svačiny a láhve s vodou společně s několika kusy oblečení na převlečení. Vytáhla jsem láhev a otevřela ji. Kaden mě pozoroval, ale nepohnul se, akorát tvrdohlavě vystrčil bradu. Vzala jsem to jako pobídku a obrátila láhev nad jednou z košil, dokud nebyla celá pro-močená. Pak jsem mu ji co nejněžněji přiložila k boku, ale Kaden stejně sykl, když se mokrá látka dotkla rány. Opatrně jsem otírala kůži a snažila se přitom nenatrhnout ji víc a nezhoršit Kadenovo zranění. Kolem projelo auto, ale vrak nás schovával před zvědavými očima, a vůz se navíc ani nepokusil zpomalit. Byli jsme uprostřed pustiny, ale chtěla jsem odtud vypadnout dřív, než přijedou nehodu vyšetřovat nějaké lidské úřady.

Jakmile jsem si byla jistá, že v ráně není žádná špína, odhodila jsem košili stranou a pak jsem se podívala na Kadena. Oči měl temnělé, nečitelné, a když jsem si pomalu klekala, nespouštěla

jsem z něj pohled. Kadenovi se rozšířily nosní dírký a prudce odvrátil oči. To, že jsem ho měla tak blízko u sebe, nahého jako v den, kdy se narodil, mi rozbouřilo smysly a rozvášnilo mého vlka. Nos mi zaplnilo Kadenovo pižmo a nemohla jsem nevnímat, že jsem taky nahá, ani nemyslet na to, že naposledy jsme v takovém stavu byli, když jsem se dostala do říje.

Zavřela jsem oči a soustředila se. Nebyl čas rozptylovat se tím, jak je Kaden sexy nebo jak moc po něm toužím. Když jsem měla jakous takous jistotu, že se ovládnou, oči jsem otevřela a už jsem se na Kadena nepodívala. Ale poté, co jsem přiblížila rty k jeho bokům, cítila jsem na sobě jeho intenzivní pohled, kterým mě celou propichoval.

Začala jsem u spodní části rány a olízla oblast těsně pod ní. Kadenovi se pod mým jazykem zachvěly svaly, na ten dotek zareagovaly téměř okamžitě a já zaslechla, jak prudce vydechl. Pokračovala jsem po jeho rozechvělé kůži dál a přitiskla na ni jazyk. Byla slaná, pachů železa převyšovala veškerou přirozenou chuť, kterou bych mohla cítit, kdyby nekrvácel, ale nebylo to nepříjemné. Nebyla jsem si jistá, jak přesně se to dělá, a když to on naposledy dělal mně, byla jsem příliš rozrušená, abych si pamatovala, které pohyby Kaden přesně vykonával.

Zdálo se, že se rána pod mým jazykem téměř okamžitě uzavřela, a já jsem pokračovala v práci a pomalu, ale jistě jsem celou oblast zacelila. Když se Kadenovi zrychlil dech, zvedla jsem hlavu a zjistila, že má zakloněnou hlavu, díky čemuž se odhalila dlouhá linie jeho holého krku, a všimla jsem si, jak má ruce u boků zatáté v pěst. Z toho, jak pevně svíral pěsti a snažil se držet zpátky,

mu na předloktích vystoupily svaly, ale nedokázal zabránit tomu, aby neměl erekci. Měla jsem jeho penis tak blízko jazyku, kterým jsem líně kroužila Kadenovi po boku, že jsem zvažovala, jestli nemám změnit trasu. Nikdy předtím jsem orální sex neměla, ale strašně jsem to chtěla zkusit s ním.

Když se Kadenovi rána zahojila, odtáhla jsem se, zadívala se na něj a čekala, jestli mě zastaví. Oči měl potemnělé chtičem a ve vzduchu jsem cítila jeho touhu, která se mísila s vůní mé vlastní. Položila jsem mu ruce na stehna a cítila, jak jsou silná. Když jsem polkla, sledoval očima pohyb mého krku a prudce se nadechl. Vzrušovalo mě vědomí, že mě chce, i když nejsem v říji, a s posledními jiskřičkami adrenalinu, které mi kolovaly v krvi, jsem se cítila zcela nespoutaná. Začala jsem jazykem stoupat po jeho bocích a pak ještě výš, sledovala jsem tvrdé roviny a údolí jeho břišních svalů, a když jsem začala, nedokázala jsem přestat. Nikdy dřív mi nedovolil, abych se ho takhle dotýkala, ani když jsem byla v říji. Zrovna když jsem se chystala obkroužit jazykem jednu z jeho bradavek, chytil mě za ruce a vytáhl mě na nohy.

„I když se mi líbí, jak tu přede mnou klečíš, teď na to není vhodná doba,“ řekl. „Musíme odsud vypadnout.“

Přikývla jsem, protože jsem věděla, že má pravdu, a olízla jsem si rty a vychutnala si jeho chuť. „Říkala jsem ti, že jednou tě budu léčit já,“ řekla jsem, sotva popadajíc dech.

„Odvedla jsi dobrou práci, obzvláště na to, že jsi to dělala poprvé.“ Zkontroloval si bok. „Nikdy jsem o tobě neměl pochybovat.“

Přitiskla jsem mu ruku na hrud', zadívala se mu do očí a v žilách se mi vařila krev. „Ne, neměl.“

Nemluvili jsme jen o léčení a oba jsme to věděli. Střetli jsme se pohledy a Kadenovi se zvedal a klesal hrudník, jako by právě uběhl míli. Pak mě k sobě přitáhl, přitiskl naše nahá těla k sobě a prudce mě políbil. Šok z toho, že cítím jeho rty na svých, rychle vystřídala rozkoš a touha, a když otevřel pusu a jazykem mi přejel po tom mém, nepatrně jsem zanaříkala. Líbal mě drsně a žádostivě a já splynula s jeho tělem, rukama jsem mu klouzala po mohutném krku a cítila jsem jeho narůstající mužství mezi svými stehny.

Moje tělo na to zareagovalo, vzpomínalo na jeho vůni, na váhu jeho těla na mém a na nepředstavitelnou rozkoš, kterou jsme spolu sdíleli. Zvedla jsem jednu nohu, abych ji kolem něj obtočila a dostala ho co nejbližší k místu, kde jsem ho potřebovala. Kaden mi rukama pevně sevřel ramena a já zalapala po dechu, protože mě napadlo, že si mě možná vezme přímo tam, na vraku našeho auta, s těly našich nepřátel u nohou. Byli jsme ještě v rauši z vítězství, ovládalo nás vzrušení z bitvy a popoháněla touha po krvi a sexu. Neprahla jsem po ničem jiném než po tom cítit Kadena v sobě, ujistit se, že je pořád naživu a že je můj.

Pak ale posunul ruce a odstrčil mě. „Aylo, tohle nemůžeme.“

„Máš pravdu, měli bychom aspoň zalézt mezi stromy, aby nás nikdo, kdo by jel okolo, neviděl.“ Nenapadal mě jiný důvod, proč by se tomu bránil, když jsme po tom oba očividně hodně toužili. V chladném nočním vzduchu mi ztvrdly bradavky a napínaly se ke Kadenovi stejně jako každý kousek mého těla a on si toho rozhodně všiml.

„Ne.“ Odvrátil pohled a prohrábl si rukou vlasy. „Pořád jsi spárovaná s někým jiným. Je jedno, že je to tvůj bratr – pořád nejsi moje.“

Jeho slova mi zasadila prudkou ránu do žaludku. Vlastně mě to ranilo tak, že jsem ustoupila, a chvíli mi trvalo, než mi došlo proč – protože v mojí mysli byl Kaden můj a já jeho, i když jsme mezi sebou neměli partnerské pouto. Ale proč jsem čekala, že on bude cítit totéž? Zvlášť když jsem formálně patřila někomu jinému?

Kaden se naklonil do auta a přehraboval se v něm, dokud nevylezl s nějakým oblečením. Sledovala jsem, jak na sebe rychle navlékl kalhoty a tričko. Pak se otočil zpátky k autu, aby našel své boty, a za chvíli je z vraku vytáhl.

„Obleč se,“ řekl, když se otočil a zjistil, že tu pořád stojím nahá.

Když jsem z tašky vyndala oblečení a oblékala se, zatínala jsem čelist. Chápala jsem, proč mě odmítl, ale přesto nebylo snazší jeho odmítnutí přijmout. Kaden zachraňoval, co se dalo, a všechno si dával do batohu a já jsem našla boty vedle jednoho mrtvého vlka, tam, kde mi spadly, když jsem se přeměnila. Zbytek oblečení, které jsem měla na sobě, se při přeměně roztrhal na cáry, ale aspoň boty to přežily. Znovu jsem zkontrolovala auto a jako zázrakem jsem našla svůj mobil a lesk na rty. Díky bohyni za drobné laskavosti.

Jakmile jsem se oblékla, Kaden se vydal po silnici směrem, kterým jsme jeli, tašku přehozenou přes rameno. Šla jsem za ním a nechala auto a mrtvé vlky na starost smečce Býka.

Byli dávnými spojenci smečky Lva. Zhluboka jsem si povzdechla, když jsem si uvědomila, že Jordan si své rozhodnutí

nechat mě jít musel rozmyslet a poslal je za mnou. Kaden měl pravdu – Jordanovi na mně vůbec nezáleží, leda jako na ceně, kterou by mohl získat, nebo jako na loutce, kterou by mohl využít. Bratr nebratr, už ho obhajovat nebudu. Jestli je jediným východem z téhle situace jeho zabití, budiž.

16. KAPITOLA

ASI HODINU JSME ŠLI MLČKY. Projednou jsem se ticho nesnažila přerušit. Měla jsem příliš zmatené emoce a byla jsem moc zaneprázdněná úsilím vyznat se v nich, abych vůbec přemýšlela o tom, že zkusím Kadena přimět k řeči. Jak jsme šli podél silnice, neprojelo jediné auto, a tak nám společnost dělal jen ubývající měsíc, který se vznášel nad námi. Nakonec mě z myšlenek vytrhl záblesk světél na obzoru.

„To je město?“ zeptala jsem se.

Kaden se na mě pořád nedíval, ale všimla jsem si, jak se zamračil, zatímco přemýšlel nad mou otázkou. „Vypadá to tak. Zastavíme se tam a odpočineme si.“

„Díky bohu,“ řekla jsem. Bolelo mě celé tělo, protože z něj vyprchaly poslední zbytky adrenalinu. Moje vlčí zotavování fungovalo i nadále, ale byla jsem hladová a vyčerpaná a unavená z cestování. Už od svítání jsme byli na cestě, pěšky nebo vozem, a to ani nemluvím o té ošklivé autonehodě a o následném boji o život. Toužila jsem jediné po tom se na chvíli natáhnout.

„Jak nás Býci našli?“ zeptala jsem se, protože jsem náhle dostala strach, že by nás mohli sledovat i sem. „Kvůli mému partnerskému poutu?“

„Nemyslím,“ odpověděl Kaden. „Nejspíš nějak vystopovali to auto. Měl jsem ho vyměnit, když jsme se oddělili od ostatních.“

Když jsme dorazili na okraj města, skoro jsem vydechla úlevou. Nebylo moc co zkoumat, byla to jen malá ospalá zastávka v horách u silnice. Budovy vypadaly, jako by vypadly z nějakého starého westernu, ale měli tam aspoň benzínku. A snad tu bude i nějaké místo, kde bychom si mohli přes noc odpočinout – a osprchovat se. *A zapomenout, že se tenhle den vůbec stal.*

„Tímhle směrem je nějaký motel nebo něco takového,“ řekl Kaden a podíval se na telefon. „Teda myslím. Je tu hrozný signál.“ Šli jsme dál, dokud jsme nenarazili na starý viktoriánský dům s fasádou vymalovanou pastelovými barvami. Všechna venkovní světla svítla a na dřevěné ceduli stálo: *Cascade Bed and Breakfast.*

„Zdá se, že zastavíme tady,“ řekla jsem a společně jsme vyšli po schodech nahoru.

Když jsme vešli, v hale nikdo nebyl, a tak jsem přistoupila k recepci a zazvonila na zvonek, jako bych cestovala časem do minulosti. Otevřely se dveře a vyběhla z nich žena s usměvavou tváří a zarudlými tvářemi. Navzdory pozdní hodině a skutečnosti, že jsme na sobě stále měli stopy krve, se při pohledu na nás rozzářila. *Prvotřídní péče o zákazníka*, pomyslela jsem si otráveně.

„Dobrý večer. Potřebujete pokoj?“ Než jsme stačili odpovědět, sundala z háčku na zdi za sebou klíč. „Mám už jen jeden, ale máte štěstí. Bude pro vás ideální.“

V očích jí vesele zajiskřilo a Kaden sáhl do kapsy a vytáhl peněženku. Položil na pult svou kreditku a žena ji projela terminálem. „Vy jste ale půvabný pár. Budete mít moc krásné děti.“

Podívala jsem se na nohy, na rtech mě svrběla slova, kterými bych jí odporovala, ale nahlas jsem je nevyslovila. Když jsem pomyslela, že se to nikdy nestane, píchlo mě bolestí u srdce.

Kaden se zamračil a natáhl ruku, aby si vzal kartu a klíč. „Děkuju.“

„Váš pokoj je hned nahoře. Užijte si noc, drahoušci.“ Zamávala nám zpoza pultu. „A kdybyste chtěli něco k jídlu, klidně mi zavolejte. Máme nějaké zbytky od večere.“

„Díky.“ Podařilo se mi spolknout knedlík v krku, který mi způsobila její předchozí slova. „Jídlo, to zní skvěle.“

Dovlekli jsme se po vrzajících dřevěných schodech k pokoji a Kaden odemkl dveře velkým mosazným klíčem. Když otevřel, zůstal stát na místě a zíral do pokoje.

„Co je?“ Nahlédla jsem dovnitř. Nejdřív jsem si nevšimla, že by bylo něco v nepořádku. Pokoj vypadal moc pěkně, i když velmi nemoderně, a na velké manželské posteli ležely nesourodé růžové polštáře, ale vypadala dostatečně pohodlně.

„Ach,“ vydechla jsem.

No ano, je tu jen jedna postel, uvědomila jsem si vzápětí.

Kaden na chvíli zavřel oči, jako by sbíral odvalu, a pak vešel dovnitř. „Vyspím se na podlaze.“

„To ani omylem,“ řekla jsem, zavřela za námi dveře a zamkla. „Nebud' směšný. Je to manželská postel. Dost prostorná pro nás oba. Můžeme mezi sebe dát i polštáře, jestli se bojíš, že si budu

uzurpovat místo nebo tak.“ Odmlčela jsem se, abych si prohlédla ohromné množství polštářů. No vážně, proč lidé cítí potřebu mít jich *tolik*? „Rozhodně jich tu je dost.“

Kaden se ke mně otočil a v očích mu plálo. „Oba víme, že pokud v té posteli budeme spolu, nebudeme spát.“

Napětí, které mezi námi předtím bylo a vyprchalo, se náhle a troufale vrátilo. Polkla jsem. „Bylo by to tak strašné?“

Udělala jsem krok kupředu a k mému překvapení Kaden necouvl. V očích mu doutnalo vzrušení, zatímco si mě prohlížel, a já se zatajeným dechem čekala, co řekne.

Pak někdo zaklepal na dveře.

„Kdo je?“ zeptala jsem se přerývaně. Odkáslala jsem si a zastyděla se, že jsou mé reakce tak výmluvné.

„Přinesla jsem vám tu večeri,“ ozval se hlas ženy z recepce, stejně veselý jako dole.

Kaden zavrtěl hlavou a odvrátil se. Ať už se chystal říci cokoli, už to nepoví.

Otevřela jsem dveře a před nimi stála žena s tákem plným jídla v rukou. Při tom pohledu mi zakručelo v břiše a vděčně jsem se na ni usmála. „Moc vám děkujeme.“

Položila ták na dřevěný stůl s tenkými nohama v rohu místnosti a zamířila ke dveřím. „Jezte,“ řekla, povytáhla obočí a kývla na Kadena. „Myslím, že vám to přijde vhod.“

Zrudla jsem, když mi došlo, že si nejspíš myslí, že v noci řádně využijeme postel i všechny ty polštáře. Neměla jsem to srdce jí přiznat, že spolu nejsme, když se zdálo, že je naší upřímnou fanynkou. „Dobrou noc,“ řekla jsem, když jsem za ní zavírala dveře.

Posadila jsem se ke stolu a Kaden si po krátké chvíli přitáhl druhou židli a připojil se ke mně. Společně jsme se pustili do jídla – pečeného kuřete s brambory a růžičkovou kapustou. Normálně růžičkovou kapustu nesnáším, ale ten večer mi nesmírně chutnalo každé sousto, takový jsem měla hlad. Přestala jsem i přemýšlet a jen se cpala, dokud jsem neměla plný žaludek.

Jakmile jsme dojedli, nic nám nebránilo jít do postele. Oba jsme na ni zírali a ani jeden z nás nebyl připraven udělat první krok a vlézt do ní. Ztěžka jsem polkla, najednou jsem si moc dobře uvědomovala, jak blízko Kaden je a jak moc ho chci mít ještě blíž.

Kaden mě očividně hladově přelétl očima, ale pak pohodil hlavou. „Můžeš jít do sprchy jako první.“ Vstal, přešel k oknu a odhrnul těžký květovaný závěs. Vyhlédl ven, jako by se ujišťoval, že venku nečeká žádný nepřítel. „Umyj se.“

„Dobrý nápad.“ Odtrhla jsem od něj pohled. Sprcha. Jo. Potřebovala jsem ze sebe smýt krev a pot, než si lehnu do postele. Naposledy jsem se pořádně sprchovala před svým pokusem o útěk od Lvů, a od té doby jsem se jen vykoukala v jezeře a párkrát se rychle opláchla na toaletách.

Vklouzla jsem do koupelny a zavřela dveře. Při pohledu do zrcadla jsem se zhrozila. Po jedné celé tváři jsem měla zaschlou krev a zrzavé vlasy jsem měla zašmodrchané a zacuchané. Nechápal jsem, jak to, že nás recepční na místě nevypakovala. Vsadila bych se, že smrdím stejně příjemně, jako vypadám. Nebylo divu, že se se mnou Kaden nechtěl vyspat.

Pustila jsem sprchu, která naštěstí vypadala moderněji než zbytek domu. Všude samozřejmě ještě byly takové ty růžové

dlaždičky z padesátých let, ale v tu chvíli bych brala cokoli. Když se horká voda poprvé dotkla mého rozbolavělého těla, nedokázala jsem potlačit zasténání, které se mi vydralo z hrdla. Zavřela jsem oči, zaklonila hlavu a nechala si vodou skrápět vlasy a kůži. Sáhla jsem po šamponu, který byl volně k dispozici, namydčila si vlasy a opláchla z nich krev a špínu, která se v nich za posledních pár dní nahromadila. Pak jsem si rychle umyla zbytek těla a hned jsem se cítila tisíckrát lépe. Nemohla jsem se dočkat, až se vrátíme ke smečce Hadonoše, ať už se skrývá kdekoli, a já si budu zase dopřávat pravidelné sprchování. Ostatním vlkům na čistotě nezáleželo tolik jako mně, ale...

Sprchový závěs se s trhnutím rozevřel a já jsem vykřikla jako v nějakém hororu. Přestala jsem, když jsem uviděla, že přede mnou stojí Kaden a dychtivě na mě zírá. Neměl na sobě tričko. *Typické.*

„Co to děláš?“ zeptala jsem se a rozbušilo se mi srdce. Nejen proto, že mě vyděsil.

Sjížděl mě pohledem a hltal každou píď mého nahého těla, po kterém stékala voda. Pak se mi zase podíval do očí, ty jeho žhnuly syrovou, živočišnou touhou. „Nevím. Ale už mě nebaví s tím bojovat.“

Otevřela jsem pusku, ale když mu ruce sklouzly k přední části džínů a rozepnuly horní knoflík, zůstala jsem stát jako opařená. Odhodil džíny ledabyle na podlahu a mým tělem projel intenzivní záchvěv touhy, když jsem viděla, jak je plně vzrušený. Ustoupila jsem dozadu, abych mu udělala místo a mohl si vlézt do sprchy za mnou.

Chvíli se oplachoval, aby se zbavil všech stop krve, a pak se otočil ke mně. Padala na nás voda a on vzal mou tvář do dlaní a já jsem k němu vzhlédla a zatajila dech. Čekala jsem, až dostane rozum a zase odejde.

Ale neudělal to.

„Už se nebudu bránit.“

Kaden přitiskl své rty na moje a bylo to, jako by se protrhla hráz. Hladově mě líbal, tentokrát se nedržel zpátky a každým pohazením jazyka si mě nárokoval. Narazili jsme do sebe těly, naše vlhká kůže po sobě klouzala a já jsem rozprostřela ruce na jeho svalnaté hrudi. Konečně jsem se ho směla dotýkat a chtěla jsem si vychutnat každý centimetr.

Sevřel mi prsty kolem boků a pak mě zády přitiskl k chladným dlaždičkám. Přerušila jsem polibek a z té nečekané změny jsem zalapala po dechu, ale on se okamžitě znovu zmocnil mých rtů. Líbal mě žádostivě, dychtivě. Jako by potřeboval něco, co mu můžu dát jen já.

Sklouzl rukama dolů, aby mě chytil za zadek, a pak mě zvedl a obtočil si moje nohy kolem pasu. Žádná předehra. Ani jeden z nás ji nepotřeboval. Chytila jsem se ho za ramena, on se mi penisem otřel o dychtivé místo mezi stehny, našel si k němu cestu tak snadno. Naše těla si pamatovala, jak dokonale k sobě pasujeme. Pak do mě jedním tvrdým přírazem pronikl.

Bylo to tak nečekané a tak pěkné, že jsem na chvíli zapomněla dýchat. Vstoupil do mě, naplnil mě svou tvrdou erekcí a bylo to, jako by do sebe něco zapadlo. Zatímco líbání s Jordanem mi připadalo naprosto špatné, tohle mi přišlo jediné správné.

Držela jsem se ho za ramena, zatímco začal přirážet a neúprosně a vášnivě se se mnou, opřenou o stěnu obloženou dlaždičkami, miloval. Přemohla mě touha, cítila jsem se jako divoké zvíře a tentokrát mě nepoháněla říje. *Chtěla* jsem ho a Kaden mi *vyhověl*.

Prahl po mně stejně jako já po něm, potřeboval se do mě dostat hlouběji, tvrději a rychleji. Zarýval mi prsty do kůže a držel mě přesně tak, jak mě chtěl mít. Při každém přírazu jsem vykřikla, svírala jsem Kadenovi ramena a on se mi zakousl zuby do krku. Zaklonila jsem hlavu a nohama jsem ho stiskla ještě pevněji.

Chytil mě za bradu, sklonil mi hlavu dolů a přinutil mě podívat se mu do očí. „Je to dokonalý,“ řekl a každé slovo bylo proložené přírazem. „Chtěl jsem to už od toho úplňku.“

„I já,“ řekla jsem a zaryla mu nehty do ramen. „Myslela jsem na to každou noc.“

Kaden místo odpovědi zavrčel a přirážel pořád zběsileji, rytmus začal být skoro k nevydržení. Každý jeho pohyb vedl přímo k mému roznícenému centru rozkoše. Tak dlouho jsem byla napjatá, tak zoufale jsem Kadena chtěla a teď jsem ho konečně měla. Bouchal mnou o dlaždičky a přísahala bych, že jsem zaslechla, jak některé praskají, ale ani jeden z nás nedokázal přestat. Schvátilo mě šílenství ryzí potřeby, skoro takové, jako když jsem byla v říji, ale tentokrát to neměl na svědomí úplňk, jen my dva.

Trvalo jen několik dalších přírazů, než jsem dosáhla vrcholu, sevřela jsem se kolem něj a chtěla jsem ho v sobě mít ještě hlouběji. Kaden zasténal a zaklonil hlavu. Přírazy začaly být nepravidelné a on mi rukama sevřel zadek. Udělal se do mě a pak se

zastavil, jeho krásné svalnaté tělo se prohnulo do oblouku a po trupu mu stékaly kapky vody. Zasténala jsem, tělem mi stále procházely přívaly slasti a já se k němu přimkla, abych si vychutnala poslední dozvuk svého orgasmu.

Kaden mi přitiskl čelo na čelo a společně jsme spadli z vrcholu, lapali jsme po dechu a třásli se. Opatrně mě postavil na zem a pak mě stáhl pod sprchu. Znovu mě políbil a rukama mi přejížděl po těle, zatímco nás oba omýval horkou vodou. Tenhle polibek byl něžnější, klidnější, už jsme byli otupělejší. Chytila jsem ho zezadu za krk a přitáhla si ho blíž k sobě, ještě jsem ho nechtěla pustit. Zdálo se, že je stejně vyšťavený jako já, ale pod dočasným pocitem uspokojení pořád bublala naléhavá touha.

„To bylo...“ Odmlčela jsem se a přejela Kadenovi prsty po hrudi. Neodtáhl se a já mu ovinula ruku kolem paže a zakryla jí jeho hadí tetování. „Wow.“

Kaden sáhl za mě, aby vypnul vodu. Stáli jsme v náhle nečekaném tichu a má slova podtrhovalo kapání vody. Překvapilo mě, že se z jeho očí nevytratila ta dychtivost. Naopak se zdálo, že je ještě intenzivnější.

Pak mě zvedl a přehodil si mě přes rameno, přesně tak, jak to rád dělával, jednu ruku položenou na mém holém zadku. Překvapeně jsem vyjekla a slabě zakopala nohama.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se.

„Beru tě do postele,“ oznámil mi, když mě odnášel z koupelny. „Ještě jsem s tebou neskončil.“

17. KAPITOLA

KADEN MĚ HODIL NA POSTEL mezi ty stovky polštářů. Byla jsem ještě mokrá ze sprchy, ale bylo mi to úplně jedno, protože ke mně kráčel skoro dvoumetrový nahý alfa.

Očima přejížděl po mé nahé kůži. „Když jsme to dělali tu první noc, oba nás hnala potřeba. Úplněk nás rozvášnil. Pářili jsme se jako zvířata, rychle, zoufale a nenasytně. Ve sprše jsem cítil stejnou potřebu. A věř mi, že si tě takhle vezmu znovu. Ale tentokrát ne.“ Prstem mi lehce přejel po bradavce a já jsem zalapala po dechu. „Tentokrát si vychutnám každý kousek tvého těla. Chci ochutnat všechna místa, která jsem předtím nestihl prozkoumat. A pak v tobě chci dlouhé hodiny být.“

Ach můj bože. Sevřela jsem stehna při pomýšlení na všechno, co mě čeká. Kaden měl pravdu. V téhle posteli se dnes v noci spát nebude.

„Nikdy jsem nebyla s nikým jiným než s tebou,“ řekla jsem a podívala se na něj s naprostou důvěrou. „Všechno mi to ukaž.“

Po mých slovech tiše, majetnický zavrčel a pak se na mě vrhl. Začal polibkem, tyčil se nade mnou a zajel mi jazykem do pusy, ale

dlouho ho tam nenechal. Místo toho mi otočil hlavu na stranu, aby mě mohl líbat na krku. Rukou mi sjel k prsu, sevřel ho, stiskl a pohladil. Pak totéž udělal i s druhým.

Sex ve sprše byl drsný a rychlý, připomínal spíš zběsilé páření než cokoli jiného. Tohle ale bylo úplně jiné. Kaden mě líbal na nahé kůži a jazykem a rty mapoval mé tělo. Jako by si chtěl nárokovat každý jeho centimetr a já mu to dovolila. S radostí.

Když mi jazykem obkroužil bradavku, prohnula jsem se v zádech. Vzal ji celou do pusy a mnou projel výboj rozkoše a zalapala jsem po dechu. Kaden se pak přesunul k druhému prsu a všechno to zopakoval. Laskal mi prsa tak pečlivě, až jsem si myslela, že se udělám jenom z toho. Ale zrovna když ve mně rozkoš narůstala, začal se pusou vracet po mém těle nahoru. Podél ramen. Po krku. Zpět k mým rtům.

Přitáhl si mě k sobě, vsunul své koleno mezi má stehna a jedním pohybem mi roztáhl nohy od sebe. Jednou rukou mi sjel po hrudníku a po břiše a vklouzl k roztouženému místu mezi mýma nohama. Zasunul do mě dva prsty a ohnul je. Zvedla jsem proti tomu tlaku boky a zasténala mu do pusy. Po vši té pozornosti, co dopřál ostatním partiím mého těla, jsem byla ráda, že se mi zase věnuje tam.

Kaden se odtrhl od mých rtů, začal mě znovu líbat odshora dolů po těle. Upíral na mě rozvášněné oči a sledoval, jak díky jeho dotekům sténám. Dál ve mně pohyboval prsty a pak mi roztáhl nohy ještě víc. Nespouštěl ze mě pohled, když sklonil hlavu, a pak mě jedním dlouhým pohybem jazyka olízl mezi nohama.

Málem jsem vyskočila z postele, tak mě šokovalo a vzrušilo, jak se mě dotýkal jazykem. Kaden mě chytil za boky a držel mě na místě, zatímco to dělal znovu a pak mi jazykem obkroužil klitoris. Zaklonila jsem hlavu a prohnula se, abych mu vyšla vstříc. Ten pocit mě ohromil. Nikdy předtím jsem nic takového necítila a bylo to tak příjemné, že to bylo skoro až nesnesitelné, ale Kaden nepřestával. Ne že bych mu to dovolila, i kdyby se o to pokusil.

Zkušeně si se mnou hrál, jazykem ze mě vykřesával každičký kousek rozkoše, zatímco ve mně pohyboval prsty, a mně se zanedlouho roztráslly nohy. Boky se mi zvedaly samy od sebe, moje tělo už ztratilo sebekontrolu, a já jsem zjistila, že mám prsty zamoťané do Kadenových vlasů, tlačím mu hlavu dolů a požaduju po něm víc, víc, víc. A on mi to dal.

Kaden mistrovsky laskal můj klitoris a přirážel prsty a mnou projela spalující slast a oči se mi obrátily v sloup. Když jsem se rozechvěla mohutným vyvrcholením, jaké jsem ještě nezažila, z hlavy se mi vytratily souvislé myšlenky a ze rtů mi uniklo dlouhé zaúpění. Ale Kaden pokračoval, prodlužoval mou rozkoš, jeden orgasmus střídal druhý a další, až se to skoro nedalo snést, a já ho málem prosila, ať přestane.

Teprve pak se Kaden odtáhl. Díval se na mě se zjevným uspokojením a intenzivní touhou v očích. „Jsi krásná, když se uděláš.“

„No já...“ Zachvěla jsem se, nedokázala jsem se pohnout. Ani jsem vlastně nevěděla, co jsem chtěla říct. Díky Kadenovi jsem byla úplně jako smyslů zbavená.

Pomalů mě líbal po celém těle, nespěchal a věnoval se místům, která předtím vynechával, třeba křivce mých boků nebo břichu.

Pak se znovu vrátil k mým rtům a já jsem na jeho jazyku cítila vlastní chuť, když mě hluboce políbil. Připadalo mi to nezvykle intimní. Cítila jsem jeho penis na stehnech, tvrdý a připravený si mě vzít, i když jsem tušila, že Kaden počká, jak dlouho budu potřebovat.

Pak mě otočil, možná vycítil, že potřebuju ještě chvilku, a rukama a rty mě laskal na zádech. Bylo to smyslné a zároveň uvolňující, jako nějaká něžná, intimní masáž. Jeho ruce však postupovaly níž, chytil mě za zadek, a zatímco ho tiskl, líbal jeho křivku. Pak mi roztáhl nohy a prstem mi prohmatl konečník, kroužil kolem něj, jako by mě tou možností škádli. Zaplní i tuhle díрку? Při té představě jsem zalapala po dechu, vzrušená i mírně vyděšená.

„Jednou,“ řekl, zasunul prst jen kousek dovnitř a já jsem zasténala. Jeho slova zněla jako slib. Pak se naklonil a zezadu mě olízl mezi nohama, jen krátce, rychle, a přesto to stačilo, abych mu vyšla vstříc boky.

„Kadene, potřebuju tě,“ žadonila jsem.

Klekla jsem si, hrozně jsem toužila po tom, aby si mě vzal zezadu. Vlčice uvnitř mě to vyžadovala. Prosila ho, aby si ji vzal jako zvíře, a Kaden to věděl. Postavil se za mě, přitiskl se ke mně a svým stále ztopořeným údem chvíli kroužil kolem, než do mě vstoupil. Přírážel pomalu a já jsem tlačila boky dozadu, snažila se ho pustit hlouběji a vychutnávala jsem si, že ho mám konečně tam, kde jsem ho chtěla mít. Zasouval ho do mě, dokud nebyl až na doraz, a pak se stáhl, abych cítila každý silný příraz.

V ložnici byla větší tma než v koupelně, ale jak jsem klečela, všimla jsem si zrcadla za postelí. V jeho odrazu jsem viděla, jak se

Kadenovi třpytí oči v měsíčním světle, které pronikalo oknem do pokoje. Přejel mi rukama pomalu po bocích až k ramenům, pak se nade mnou prohnul a při dalším přírazu do mě pronikl ještě hlouběji.

V této poloze se mi s každým přírazem kumulovalo v podbřišku teplo. Obzvláště když na mě sáhl a dráždil můj skoro až přecitlivělý klitoris. Sledovala jsem, jak si mě bere zezadu, pořád pomalu, abych cítila každý jeho centimetr, zatímco se mě zmocňoval. Vypadal, jako by byl zoufalý, ale zároveň měl vše plně pod kontrolou. Jako muž, který konečně dostal to, po čem nejvíc toužil.

„Jsi moje,“ řekl Kaden a znělo to jako tiché zavrčení.

Při těch slovech, jež mě naplnila slastí, která nebyla fyzická, jsem zalapala po dechu. Opravdu to myslí vážně?

„Je mi jedno, že nejsi moje družka,“ pokračoval. „Jsi *moje*.“

„Jsem tvoje,“ zasténala jsem. „Jen tvoje.“

Zdalo se, jako by v něm ta slova něco rozžehla, a tvář mu zdivočela. Zuby se mu prodloužily, změnily se v tesáky a pak se nade mnou Kaden sklonil. Než jsem stačila zareagovat, přiložil své špičky na místo mezi mým krkem a ramenem.

Když mi je zabořil do kůže, zalapala jsem po dechu a vyvalila oči. Kaden si mě označil za svou. Bolelo to, ale bolest smíšená s rozkoší mě přivedly k vrcholu. Projela mnou další vlna orgasmu, ale bylo to jiné než všechno, co jsem cítila kdy předtím. Chvělo se mi celé tělo, Kaden dál silně přirážel a já jsem cítila, jak se hluboko ve mně rozlévá jeho semeno. Pohyboval se ve mně a zarýval mi špičky hlouběji do kůže, jako by se do mě chtěl otisknout navždycky.

Nakonec mě pustil. V zrcadle jsem sledovala, jak se z něj opět stává člověk, jak se mu na kůži leskne pot, jak se nade mnou tyčí. Nemohla jsem uvěřit tomu, co se stalo, a sáhla jsem si na krk, abych si potvrdila, že kousanec tam opravdu je.

Kaden mě právě přijal za svou tím nejzákladnějším způsobem. Jako bych byla jeho družka.

18. KAPITOLA

POMALU JSEM SE PROBUDILA, zahalená v jakémisi uvolněném, hřejivém pocitu. Trvalo mi trapně dlouho, než jsem si uvědomila důvod. Otevřela jsem oči a zírala na strop hotelu. Do místnosti proudilo sluneční světlo a prozrazovalo, že jsme spali do pozdního dopoledne, možná i časného odpoledne.

Důkladně jsem si prohlédla Kadenovo teplé, nahé tělo vedle svého. Ruku měl stále přehozenou přes můj pas, jak si mě včera večer přitáhl k sobě. Když jsem se podívala dolů, uviděla jsem napůl zahojený otisk toho, jak se do mě zakousl. Při té vzpomínce mnou projelo lehké vzrušení. Kaden mě označil za svou, jako bych se skutečně stala jeho družkou. Ale bude toho teď, když je noc za námi, litovat? Jako tehdy poprvé, když jsem byla v říji?

Chvíli jsem se nehýbala, bála jsem se pohnout a přemýšlela jsem, co dělat. Kaden byl pověstný tím, že odcházel, když pro něj nějaký prožitek začal být příliš emotivní. Byl to prakticky jeho typický styl jednání. Nechtěla jsem, aby po tom všem, co se předchozího večera stalo, utekl. Nebo ještě hůř, aby mi řekl, že to nic neznamenalo a že už se to nemůže opakovat.

„O čem přemýšlíš?“ Jeho tichý hlas mi zaduněl těsně u ucha a já pečlivě uhlídala svou reakci, abych nenadskočila.

„O tobě,“ řekla jsem popravdě.

Oči měl zahalené ospalostí a já se dál držela, abych byla co nejklidnější, a čekala na chvíli, kdy si uvědomí, kde je a koho k sobě tiskne. Ale on se na mě jen usmál, díval se na mě tak uvolněně a nekadenovsky, že jsem se na něj zamračila.

„Proč se takhle tváříš?“ Nadzvedl se, opřel se o loket a povytáhl obočí. Přešel mi rukou po břiše a já se přitom zachvěla. Předchozí noci jsme se jeden druhého dotýkali všude, ale teď mi připadlo, jako by se mě dotkl poprvé. Napadlo mě, že mě to nikdy neomrzí.

Převrátila jsem se mu v náruči a snažila se uloupit poslední zbytky toho, co mi byl ochotný dát. K mému překvapení okamžitě nevyskočil z postele a neutekl. Přejížděl mi klouby prstů po boku a zdálo se, že si užívá, jak se mi pod jeho dotykem napínají svaly.

Musel si všimnout zmatku v mé tváři. „Co je? Vypadáš, jako bys čekala, že tě kousnu.“

„To už jsi udělal,“ opáčila jsem a čekala, až při vzpomínce na to, co jsme dělali v noci, strne. A pak jsem to řekla: „Čekám, až práskneš do bot.“

Kaden sklonil hlavu a přitáhl si mě k sobě blíž. Pomalu mě políbil, líně přitiskl své rty k mým a já se v jeho náruči poddala a zavřela jsem oči, abych si ten pocit vychutnala.

„S tím jsem skončil,“ řekl, podíval se mi do očí a jeho pohled byl majetnický. „Přestal jsem předstírat, že tě nechci. Včera večer jsem to myslel vážně. Jsi *moje*. Nikdo jiný tě mít nebude.“

Při jeho slovech jsem se zachvěla, srdce mi poskočilo a Kaden se na mě překulil. Jeho polibek se prohloubil, dral se mi tvrdým penisem mezi nohy a dožadoval se, abych ho k sobě pustila. Roztáhla jsem nohy a on vklouzl dovnitř, snadno, protože už jsem byla vlhká, moje tělo na něj bylo připravené od chvíle, kdy jsem se probudila. Oba jsme zasténali, když do mě vstoupil, a pak se se mnou začal pomalu milovat. Líný ranní sex. Dopadaly na nás sluneční paprsky, zatímco se Kaden držel na svých silných pažích a přirážel. Nedělala jsem nic, jen jsem ho nechala, aby mě uspokojil, a on se mi celou dobu díval do očí. Ani jednou neodvrátil zrak, vychutnával si každý sten, který mi unikl ze rtů, a sledoval, jak se pod ním hroutím, a pak se ke mně se sténáním připojil.

Když jsme skončili, přitáhl si mě zpátky do náruče. Chvíli jsem si ten pocit užívala, než se do něj začal míchat skutečný svět. Vkrádaly se do něj pochybnosti a já si přála, aby si mě Kaden znovu vzal a zahnal je, ale věděla jsem, že jim jednou budeme muset čelit.

„A co moje partnerské pouto?“ Neptala jsem se na to ráda, ale musela jsem to vědět. Jestli chtěl Kaden říct, že mě chce jenom teď, a později mě zase odmítne, to už bych nezvládla. Jestli to mělo fungovat, potřebovala jsem, aby mu nevadilo, že jsme spolu, i když je moje partnerské pouto neporušené.

„Kašlu na partnerské pouto,“ řekl. „Evidentně je to nesmysl.“

Projela mnou úleva a poslední zbytky napětí, které se mě držely, povolily. Konečně přiznal, že to, co máme, je skutečné a že na partnerském poutu nezáleží. Věděla jsem, že po tom, čím si prošel se svou bývalou, to pro něj musí být těžké.

Vzala jsem jeho tvář do dlaní. „Vybrala jsem si tebe.“ Polkla jsem, hrdlo se mi svíralo emocemi. „I kdyby Jordan nebyl můj bratr, stejně bych si vybrala tebe.“

Další Kadenův nádech byl trochu přerývaný. Snažil se to nedat najevo, ale v jeho očích bylo znát, že ta slova pro něj hodně znamenají. Sklonil hlavu a políbil mě, takovým tím druhem dlouhého a hlubokého polibku, který cítíte až na duši.

Když skončil, posadil se a zdlouhavě si pohrával s mými vlasy. „Pojď. Sice bych s tebou rád zůstal celý den v posteli, ale měli bychom se najíst a vyrazit na cestu.“

Zaúpěla jsem a převalila se na záda, stále rozvláčná po orgasmu, který mi právě dopřál. Kaden vyklouzl z postele, přešel ke stolu a vystavil mi na odiv svůj nahý zadek a široká, ladně klenutá záda. Nechal si na stole přes noc nabíjet telefon a teď se mračil na displej. Chvilí jsem ho pozorovala a vyžívala se v pocitu, že je *můj* stejně jako já jeho. Chtěla jsem se s ním probouzet každé ráno. Až do konce života.

Nakonec jsem se vzchopila, vylezla z postele a zamířila do koupelny, abych se rychle osprchovala. Pořád na nás čekala mise, kterou jsme museli dokončit, a lenošení v posteli by rozhodně Lvy nepřimělo, aby po nás přestali jít.

Převlékla jsem se do posledních kousků oblečení, které jsem měla, a pročísla si vlasy malým cestovním kartáčem. Kaden šel do sprchy po mně a já vytáhla svůj telefon.

Naštěstí přežil havárii, a když jsem si přečetla zprávy od Miry, usmála jsem se. Bezpečně se dostala do smečky Ryb a bojovníci ze smečky Hadonoše zlikvidovali všechny Lvy, kteří se

potloukali kolem. A nejlepší na tom všem bylo, že její druh je v pořádku.

Když se ke mně připojil Kaden, sešli jsme dolů na snídani. Ta příjemná paní, která vypadala stejně čile jako uprostřed noci, si nás vědoucně prohlížela a já si vzpomněla, jak jsem byla v noci hlasitá. Slyšela mě? Přistihla jsem se, že se červenám, i když mi to v tu chvíli bylo jedno, a vytáhla jsem límeček u košile nahoru, abych zakryla kousanec na krku.

Naložila jsem si na talíř vajíčka, slaninu a pečivo a pustila se do toho. Po tom všem, co jsme dělali v noci, jsem zase měla hlad a Kaden toho snědl ještě víc než já.

„Zdá se, že jsme jen pár hodin od vesnice Raků,“ řekl Kaden. „Hranice s Kanadou budeme muset překročit ve vlčí podobě, abychom se nemuseli zaplétat s lidskými úřady.“

Přikývla jsem a napila se kávy. Takhle překračovala hranice většina měnivců, aniž by si jich někdo všiml. Smečka Raka to dělala pořád. „Snad se nám dnes v noci podaří najít přeživší.“

Kaden souhlasně zamručel a pak něco vytukal na telefonu. Usmála jsem se na něj a dojídala snídani. Bylo by to příjemné, kdybychom se nemuseli tolik soustředit na fakt, že se snažíme najít mou bývalou smečku, zatímco nás pronásledují nepřátelští měnivci. Takhle nějak jsem si dokázala představit naši budoucnost. Probouzet se vedle Kadena, jíst s ním a Stellou u kuchyňského stolu... To všechno by mohlo být, kdyby se nám podařilo zastavit Lvy a Sluneční čarodějky.

Když jsme dojedli, vrátili jsme se do pokoje a sbalili si věci. Bylo mi skoro líto, že se s tím pokojem plným tisíce růžových

polštářků loučím. Stal se naším útočištěm, místem, kde jsme konečně odhodili zábrany. Věděla jsem však, že se nemůžeme schovávat navždycky. Museli jsme zase vyrazit na cestu, abychom se dostali na území smečky Raka.

Když jsme sešli zpátky dolů, žena uklízela místnost, ve které jsme snídali. „Vyspali jste se dobře?“ zeptala se s tím vědoucím zábleskem v očích.

„Ano, postel byla velmi pohodlná, děkujeme,“ řekla jsem s úsměvem a tváře mě pálily.

„Vážíme si vaší pohostinnosti,“ dodal Kaden.

„Samozřejmě jsem ráda, že jsem vám mohla poskytnout pokoj dle vašich představ. Hodně štěstí na cestě.“ Zamávala na nás koštětem, které držela v ruce. „Doufám, že budete mít dlouhé a plodné manželství.“

Nadechla jsem se, abych jí řekla, že manželé nejsme, ale k čemu by to bylo? Přijali jsme její pokoj s jedinou postelí a tvrdit, že mezi námi nic není, by v tuto chvíli byla lež. Tak jsem jen sklonila hlavu a naposledy se na ni usmála.

Chvíli jsme šli po silnici a pak jsme vklouzli mezi husté jehličnaté stromy. Okolo to vonělo jako Vánoce, přestože vzduch měl v sobě ještě poslední zbytky letního tepla a byl létem cítit. Kaden ho vdechoval, byl úplně ve svém živlu, a pak se začal svlékat. Pozorovala jsem ho a fascinovalo mě, jak ze sebe shazuje oblečení, jak pohodlně se cítí ve své nahotě. A navíc, pohled na jeho nahé svalnaté tělo se mi nikdy neomrzí.

Pak přišla řada na mě. Když jsem strkala oblečení do tašky, cítila jsem na sobě Kadenův pohled. Zatímco si mě prohlížel, všimla

jsem si jeho narůstajícího vzrušení a na jedné straně se mu zkřivila pusa. Zatajila jsem dech a čekala, že se ke mně přiblíží, a těšila se, až mě povalí na zem a rozdá si to se mnou.

Zavrtěl hlavou, jako by se probral z transu. „Jestli mě budeš rozptylovat, nikdy do tvé vesnice nedojdeme.“

Zhluboka jsem vydechla a přikývla. Neříkal „ne“, ale „později“. Samozřejmě měl pravdu. Museli jsme pokračovat. Jen jsem se trochu přestávala ovládat, kdykoli byl poblíž.

Kaden mi věnoval ještě jeden vroucí pohled a pak se přeměnil. Tam, kde ještě před chvílí stál, se v mžiku objevil obrovský černý vlk. Moje přeměna trvala o pár vteřin déle, ale brzy jsem stála vedle něj na čtyřech tlapách a vlál za mnou můj dlouhý bílý ocas.

Jsi krásná i jako vlk, řekl mi. Sklonila jsem hlavu a vychutnávala si jeho pochvalná slova ve své hlavě. Pak popadl do svých obrovských čelistí tašku a společně jsme vyrazili do lesa.

Byla úleva být zase vlkem. Posledně jsem se tolik soustředila na to, abych se dostala pryč od Lvů, že jsem ani neměla čas si to pořádně užít, a navíc jsem byla v poušti, která pro mě nikdy nebude domovem. Tady v lese jsem se poprvé po několika týdnech cítila opravdu svobodná. *A ještě lepší je*, pomyslela jsem si a podívala se na Kadena, který mi klusal po boku, *že je se mnou on*.

Bez problémů jsme přešli do Kanady a minuli kamenný ukazatel, který nás informoval, že jsme dospěli k hranicím. Na venkově žádná pohraniční hlídka nebyla a cedule nám zkrátka sdělovala, ať se sami přihlásíme příslušným úřadům, což jsme samozřejmě ignorovali. Pokračovali jsme dál, dokud jsme nenarazili

na civilizaci. Teprve pak jsme se oblékli a nasedli do autobusu, který jezdí přes Vancouver. Jakmile jsme dorazili do severní části města, rychle jsme se najedli a pak jsme se vydali do hor, abychom pokračovali v cestě zase jako vlci.

Když jsme dorazili na okraj území smečky Raka na pobřeží, už zapadalo slunce. V dálce jsem slyšela šumění vln, a přestože jsem se tu nikdy necítila jako doma, strávila jsem tu nejvíc času. Svým způsobem bylo pěkné vrátit se na rodné území. Zнала jsem tyhle končiny jako své boty a snadno jsem Kadena vedla lesem.

Když jsme se blížili k okraji vesnice, Kaden se schoval za strom a trhl hlavou, abych udělala totéž. Oba jsme se přeměnili do lidské podoby a co nejtíšeji se oblékli. Nemohli jsme vědět, jak velké nebezpečí na nás ve vesnici čeká, a mě znovu přepadla úzkost.

Kaden si mě přitáhl k sobě a já jsem se mu vděčně přitiskla k boku, teplo jeho těla sálalo až ke mně. „Jsi v pořádku?“

Přikývla jsem, zhluboka se nadechla a pokrčila rameny. „Jsem. Jen mě nikdy nenapadlo, že se sem vrátím.“

Vzal mě za ruku. „Podíváme se, jestli tu někdo je.“

Měsíc na obloze sotva vyšel, ale Kadenovi to muselo stačit, protože nás zneviditelnil. Udělal to už předtím, během boje s Býky, ale tehdy jsem neměla čas to ocenit. Teď jsem natáhla ruku před sebe a žasla, že ji vůbec nevidím. Dokud jsme se s Kadenem dotýkali těly, kouzlo trvalo.

Vyšli jsme z lesa, drželi se za ruce a nebýt toho, jak se mi svíral žaludek, bylo by to romantické. Rychle jsme obešli vnější hranice vesnice a všimli si, že v tamních domech se nesvítí. Uvnitř jsme nezaznamenali žádný pohyb.

Kaden mi stiskl ruku a já jsem použila svou moc, abych nás teleportovala do města. Mohli jsme samozřejmě jít pěšky, ale tohle bylo rychlejší a my nezanechávali tolik pachových stop. I kdyby se ve městě skrývali nějakí nepřátelští měnlivci, mohli bychom je pořádně překvapit.

Delphinus byla poklidná rybářská vesnice, velikostí spíš městečko, rozprostírající se kolem přístavu, jejímž středem vedla jediná hlavní ulice s malebnými obchůdky, pekárny, restauracemi a dalšími podniky. Bylo už dost pozdě na to, aby bylo rozsvíceno ve všech domech, ale městečko zůstávalo potemnělé celé. Čekala bych, že v tuhle noční dobu budou lidé mířit do obchodu s potravinami, aby si nakoupili jídlo, nebo že kolem nás projede pár starších dětí na kolech nebo aspoň nějaký starý nákladák, který opustil přístav a vjel na silnici. Ale nebyla tu ani noha.

Když jsme se porozhlédli kolem, nepotřebovali jsme ani mé přemísťování nebo Kadenovu neviditelnost, protože bylo zřejmé, že město je opuštěné. Jediný náznak pohybu pocházel od racka, který se procházel po hřebenu plotu, a jediným zvukem byly vlny tříštící se o nedaleké skály. Dokonce i pach smečky Raka byl sotva patrný, jako by obec neobývala přinejmenším několik týdnů.

Přesto jsme vesnici důkladně prohlédli, abychom se ujistili, že nás nikdo nepřepadne a že nahoře na benzínce nečeká nějaký odstřelovač, co by nás sejmul.

Kaden pustil mou ruku a soustředil se. „Nikde nikdo,“ řekl. „Dokonce ani známky boje.“

„Museli město opustit.“

Kaden pokrčil rameny. „Je to tvoje stará smečka. Kam by šli?“

Dívala jsem se na město, ve kterém jsem vyrostla, a přemýšlela nad jeho otázkou. Když celá moje rodina umřela – a i já byla považována za mrtvou – vládu musel převzít beta. Nenáviděl mě, stejně jako jeho syn Brad. Neměla jsem tušení, kam smečku zavédl. Byli jsme ve slepé uličce.

„Nevím.“ Fruistrovaně jsem vydechla. „Mohli bychom si město ještě jednou projít, jestli nenajdeme nějakou stopu, která by nám napověděla, kam šli.“

„To nám může zabrat několik dní,“ řekl Kaden a zamračil se. „Můžeme se tu někde ubytovat?“

„Vyber si,“ řekla jsem a mávla rukama k prázdným domům. Samozřejmě, že vloupat se do něčího opuštěného domu a ubytovat se tam mi připadalo špatné. Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že se můžeme vrátit do domu, kde jsem vyrůstala. Tak bych se mohla kouknout, jestli tam nemám nějaké oblečení nebo boty, které bych mohla využít.“

Kaden při mém návrhu pozvedl obočí. „Moc rád se podívám, kde jsi vyrostla, vlčí štěně.“

Povzděchla jsem si. „Moc se netěš. Neprožila jsem tam zrovna šťastné dětství.“

Mořský vzduch mi cuchal vlasy a on uchopil jeden neposlušný pramen a zastrčil mi ho za ucho. „To je mi jedno. I tak to patří ke tvé minulosti. Chci o ní vědět všechno – to dobré i to špatné.“

Ztěžka jsem polkla a obrátila pohled směrem ke svému starému domovu. I když jsem se tam bála vrátit, něco v mém nitru mě táhlo kupředu a nějak jsem si byla jistá, že to musím udělat. Bez ohledu na to, jak těžké to bude.

19. KAPITOLA

KADEN MĚ ZNOVU VZAL za ruku a dodal mi odvalu vydat se po cestě k největšímu domu ve vesnici, který se tyčil na vrcholu skalnatého útesu s výhledem na vlny. Alfa by se samozřejmě nikdy nespokojil s ničím menším, ale tenhle dům nebyl tak velkolepý, aby v malém městě působil nepatřičně. Patrové stavení bylo natřené bílou a šedou barvou a mělo spoustu oken; vybudováno bylo tak, že z každé místnosti bylo vidět na oceán. Vedla od něj úzká cestička k soukromé pláži, ale tu jsme minuli a zamířili rovnou ke vchodovým dveřím. Uvnitř se nesvítilo, ne že bych čekala, že zahlédnu světlo, ale jak jsem se k domu blížila, každým krokem ve mně stejně sílil strach.

Dveře byly zamčené, ale já jsem odkopla kámen s náhradním klíčem, který jsme měli na verandě, a otevřela jsem. Jakmile jsem rozsvítila, zastavila jsem se a zírala. Vypadalo to tu úplně stejně jako v ten den, kdy jsme odjížděli na Konvergenci. Tátův hrnek s kávou stál vedle dřezu a čekal, že ho umyju, až se vrátíme. Jeden z Jackiiných bulvárních časopisů ležel otevřený na lince vedle pošty.

Kaden byl úplně zticha, ale cítila jsem, že se drží u mě, když jsem procházela obývacím pokojem. Jackie ho nedávno nově zařídila, vymalovala stěny zářivě bílou barvou a pak veškerý nábytek vyměnila za moderní šedý a po celém pokoji rozmístila černé a bílé dekorace. Ráda tyhle úpravy dělala každých pár let, aby udržela krok s módními trendy, ale mně to připadalo falešné a zbytečné. Pokoj byl bez poskvrnky, všechno bylo na svém místě, přesně jak to chtěla, aby si každý, kdo do domu přijde, myslel, že máme dokonalý život.

Mísily se ve mně nejrůznější emoce a já se nedokázala soustředit ani na jednu. Svým způsobem bylo příjemné vrátit se na místo, kde jsem strávila většinu života. Tenhle domov byl to jediné, co jsem znala, a měla jsem na něj šťastné vzpomínky. Všechny byly samozřejmě spojené s Wesleyem, a při pomyslení na něj mě málem rozdrtila intenzivní tíha mého smutku. Pochopitelně ve mně dřímaly i špatné vzpomínky. Všechny ty chvíle, kdy se ke mně rodiče chovali krutě a záměrně, až to bilo do očí, mě zraňovali slovy nebo rukama. Nebo jinak, méně okatě, ale o to bolestněji, třeba když Wesley dostal dárky k Vánocům a já ne. Nebo tím, že on byl na každé rodinné fotce, které visely na stěnách, ale já nikdy na žádné.

Když jsem se nyní do tohoto domu vrátila, cítila jsem se našťavaná, smutná, ale taky se mi ulevilo, že jsou pryč, a pak jsem se kvůli tomu cítila provinile a prožívala jsem spoustu dalších pocitů, které ani neumím pojmenovat. Málem jsem vystřelila ven, všechno to na mě hrozně doléhalo, dokud mi Kaden nepoložil ruku na spodní část zad, jako by věděl, že potřebuju jeho podporu.

„Dýchej,“ řekl. „Jestli je toho na tebe moc, můžeme jít.“

Přikývla jsem, dlouze a pomalu se nadechla a překonala zmatek, který ve mně panoval. Nebyla jsem si jistá, jestli v tomhle domě dokážu přespát, ale měli bychom se aspoň podívat ke mně do pokoje, než odjedeme. „Už je to dobré. Díky.“

Zatímco jsme stoupali po schodech, stáhla jsem ramena a vystrčila bradu. Dveře do ložnice rodičů byly zavřené, za což jsem byla vděčná – tam jsem nic vidět nepotřebovala. Wesleyho starý pokoj, který táta předělal na pokoj pro hosty, byl otevřený, ale já jsem pokračovala dál, dokud jsem nedošla ke svým dveřím na konci chodby.

Můj pokoj byl nejmenší ze všech, sotva větší než skříň. Kromě postele, nočního stolku a komody byl taky prázdný, ani na stěnách nic neviselo. Rozhlédla jsem se kolem a zaplavila mě zvláštní nostalgie. Kolikrát jsem sem vešla po dlouhém dni, svírala v ruce foťák a přemýšlela o tom, jak chci před tímhle vším na Konvergenci utéct? No, rozhodně jsem utekla, i když vůbec ne tak, jak jsem očekávala.

Setrásla jsem vzpomínky a pustila se do práce, hledala jsem v zásuvkách všechno, co jsem tam nechala. Na Konvergenci jsem si vzala své nejlepší boty a oblečení v naději, že se přestěhuju k nové smečce, a tak jsem tu našla jen pár věcí – roztrhané spodní prádlo, ponožky s dírami na špičkách a dvě trička, která mi už byla trochu malá. Zpod postele vykukoval pár obnošených žabek a starý batoh *My Little Pony* z doby, kdy jsem byla malá. Lepší než nic.

„Tohle byl tvůj pokoj?“ zeptal se Kaden. Znělo to skoro šokovaně, jako by nemohl uvěřit, že jsem prvních dvaadvacet let svého života žila na takovém místě.

„Jo, proč?“ Najednou jsem si uvědomila, jak je pokoj maličký a oblečení, které jsem si dala do batohu, obnošené. V porovnání s bohatstvím, které koukalo ze zbytku domu, to byla celkem ostuda. Možná si až doteď Kaden neuvědomoval, jak rozdílně jsme vyrůstali.

„Je to tak...“ odmlčel se, „... bez života, ve srovnání s tebou. Tak prázdné. Vážně jsi prožila první část svého života tady?“

„Jo, i když většina mých věcí tu není,“ řekla jsem nešťastně. „Přišla jsem o ně na Konvergenci. Ne že bych jich do začátku měla hodně. Rodiče mi nikdy nedovolili, abych byla sama sebou, ne doopravdy. Vždycky jsem u nich doma byla spíš nechtěný host, míšenka, o které táta rád předstíral, že neexistuje. Polochlovecí omyl, na který bylo lepší aplikovat rčení *Sejde z očí, sejde z mysli*.“

Kaden zavrčel, sevřel ruce v pěst a hněv z něj sálal jako vlny vedra. „Nikdy se k tobě neměli takhle chovat,“ řekl s takovým spravedlivým rozhořčením, až to se mnou zamávalo. „Kdyby už alfa nebyl mrtvý, hned bych ho vyzval na souboj o post vůdce.“

„No tak, klid,“ řekla jsem a lehce Kadena bouchla do paže. Ale přestože se na mě Kaden zamračil, nedokázala jsem se ubránit úsměvu. Ve skrytu duše mě potěšilo, že by byl ochotný to pro mě udělat.

Pak jsem koutkem oka zahlédla, jak něco vykukuje zpod mého růžového polštáře, tak sepraného, že už byl skoro bílý. Zvedla jsem ho a překvapilo mě, že tam leží fotografie. Zvedla jsem ji roztřesenými prsty, prohlížela si Wesleyho usměvavou tvář a dychtivě vstřebávala známé rysy jeho tváře. Žádnou jeho fotku už jsem neměla, a přestože v domě byly i jiné, na téhle jediné jsem byla taky.

Snímek nás zachycoval na pláži ostrova Nereus, který byl odtud vzdálený asi hodinu plavby lodí. Jezdili jsme tam skoro každý rok na prázdniny, dokud Wesley neodešel na vysokou, a já jsem odhadovala, že mi je na něm asi čtrnáct, takže Wesleymu osmnáct. Ruku měl obtočenou kolem mých ramen a široce se usmíval do objektivu. Vypadala jsem trochu pobledle, ale i já se zeširoka usmívala. Předtím, než Jackie fotku pořídila, mi Wesley řekl nějaký vtip, aby se ujistil, že se budu usmívat víc než obvykle.

Při vzpomínce na ten okamžik se mi v očích zaleskly slzy. Slyšela jsem křik racků nad hlavou a cítila sůl ve vzduchu, jako bych tam právě byla. Byla to poslední společná dovolená naší rodiny a jedna z mých nejšťastnějších vzpomínek na bratra.

„Tolik mi chybí,“ zašeptala jsem. Na jeho smrt jsem myslela pořád, ale když jsem to přiznala nahlas, jako by se odjistila nějaká část mého já, kterou jsem se snažila držet pod pokličkou. Po tvářích mi tekly slzy a Kaden mě zezadu objal. Otočila jsem se a přitiskla k němu tvář, nechala jsem se unést smutkem. Kaden nic neříkal, ale stačilo mi, že je tu se mnou.

Odtáhla jsem se, otřela si oči a otevřela pusou, abych se Kadenovi omluvila, že ho používám jako svůj osobní kapesník, ale pak jsem se na fotku zamračila. „Tohle jsem tu nenechala.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Kaden.

„Tuhle fotku jsem neviděla už roky. Wesley ji měl ve svém bytě.“ Obrátila jsem ji a málem jsem ji v šoku upustila, protože jsem na zadní straně uviděla nápis načmáraný modrým kuličkovým perem. Dvě prostá slova: *najdi nás*.

Podívala jsem se na Kadena a srdce se mi rozbušilo ještě rychleji. „Vím, kde jsou.“

SMEČKA RAKA získávala většinu svých příjmů prodejem ryb a krabů do restaurací a na trhy, a tak nebylo divu, že měla v přístavu spoustu lodí. Velkých i malých a všech možných druhů, od plachetnic přes nákladní čluny až po vodní skútry. Táta vlastnil velkou plachetnici, na které mohl vzít na vodu velkou skupinu, ale řídit ji museli nejméně dva lidé a já jsem měla pocit, že s tím by mi Kaden moc nepomohl. Táta mě často využíval jako posádku, protože jsem bez reptání dělala otrocké práce, zatímco zbytek měnlivců popíjel víno a jedl sýr. Ale táta měl i motorový člun, když se chtěl jen tak prohánět ve vlnách, a právě k němu jsem teď zamířila.

Kráčeli jsme po molu a já si pohrávala s klíčem od člunu, který jsem vzala z domu. Když jsme vyráželi na moře jako rodina, nesměla jsem motorový člun řídit, ale Wesley mě to učil, kdykoli jsme měli možnost vyjet si sami. Jasně, bylo to už před lety, ale snad se mi to všechno vybaví, stejně jako řízení auta.

Když jsme dorazili ke člunu, Kaden se zašklebil na vodu, zatímco já jsem vlezla do člunu a začala kontrolovat vybavení. „Tenhle plán se mi nelíbí,“ řekl. „Umíš vůbec ovládat loď?“

„Nejdřív zpochybňuješ moje řidičské schopnosti, teď k tomu přidáš i mé vodácké dovednosti?“ Poklepala jsem bok člunu, jako bych říkala: *Ale no tak, buď hodný.* „Na ostrov nás dostanu. Teda myslím.“

„Myslíš?“ zeptal se Kaden a povytáhl obočí. Ke člunu se vůbec nepřiblížil a stál dost daleko na to, abych ho do něj mohla vtáhnout.

„No, potom, co mě *dvakrát* unesli, jsem zrovna neměla čas trénovat. To, že mě několikrát věznili na pevnině a drželi mě v cele, mi trochu uškodilo.“ Strčila jsem klíč do zapalování a potěšilo mě, když člun bez problémů nastartoval. „Jestli něco každý Rak umí, tak to, jak zacházet s lodí. Dokonce i vyvrhel jako já. Taky jsem vynikající námořník.“ *I když Wesley byl lepší*, pomyslela jsem si bolestně.

Přepnula jsem několik spínačů a zkontrolovala ukazatele, jestli jsem na něco nezapomněla. Připadalo mi to jako věčnost, co mi to Wesley ukazoval, ale zavřela jsem oči a představovala si, že je vedle mě, vede mi ruce na správná místa a usmívá se na mě, když něco udělám správně. Zvládnou to.

Navigace. Tohle mi chybělo. Člun měl zabudovaný elektronický navigační systém, ve kterém byla poloha ostrova už uložená, takže stačilo zapnout GPS a viděla jsem, kam přesně se vydat.

„Pojď,“ zavolala jsem na Kadena, který pořád postával na molu a vypadal, že se mu představa plavby ve člunu ani trochu nelíbí. „Myslela jsem, že hadi mají vodu rádi.“

„Ne, rádi tak leda jedí ty, kteří mají rádi vodu,“ zamumlal Kaden. Se zamračeným výrazem na rtech vstoupil do člunu a posadil se na jedno ze sedadel za mnou.

„Konečně,“ řekla jsem a vykulila oči. Nikdy bych nečekala, že velký hrozivý alfa bude takový srab, když dojde na loď.

Pomalu jsem s člunem vycouvala ze stání a otočila ho směrem k ostrovu Nereus. I když byla venku tma, moje vlčí smysly mi poskytovaly výhodu a všechno, co mě Wesley naučil, se mi vracelo.

Jakmile jsem s člunem vypálila kupředu, Kaden se chytil sedadla po obou stranách a ztěžka polkl. Nedokázala jsem potlačit úsměv, viditelný úsměv. Podíval se na mě tak nepopíratelně mrzutě, až jsem si musela rukou zakrýt pusu, abych se nerozesmála na celé kolo.

„Nikdy jsem na lodi nebyl,“ přiznal nakonec a pořád se díval kamkoli jinam než na obzor.

„Neboj se,“ zavolala jsem na něj, když začal člun nabírat rychlost a prorážel vlny pořád rychleji, až jsme skoro letěli. „Nedokážu sice dýchat pod vodou jako skutečný Rak, ale jsem hodně dobrá plavkyně. Jestli se převrátíme, zvládnu tě zachránit.“

„Umím plavat,“ zamumlal Kaden. „Jen to nechci dělat uprostřed oceánu.“

Vytřeštila jsem oči, ale pak mě najednou něco napadlo. Smečka Raka spolu se smečkami Ryb a Štíra umějí dýchat pod vodou, protože to jsou vodní znamení. Všechny ostatní smečky jsou také spjaté se živly, až na jednu. „Jaký živel má smečka Hadonoše?“ zeptala jsem se.

„Žádný nemáme. Tyhle schopnosti získaly smečky až potom, co nás vyhnaly, nejspíš od Slunečních čarodějek. Ale krev Měsíčních čarodějek nám to vynahrazuje.“

„To je pravda, ale vsadím se, že by ses cítil mnohem líp, kdybychom oba mohli dýchat pod vodou.“

Kaden sevřel čelist, ale nic dalšího neřekl. Otočila jsem se čelem po směru jízdy a nasměrovala člun mírně na jih, abych ho vyrovnala s větrem. I když jsem nikdy neměla pocit, že patřím do smečky, vždycky se mi líbilo, když mi vítr sfoukával vlasy z obličeje a v nose jsem cítila slanou vůni moře. Neuvědomovala jsem si, jak moc mi oceán chybí, dokud jsem ho znovu nezahlédla. Možná ve mně přece jen zůstala špetka Raka.

Na ostrov jsme dorazili za něco málo přes hodinu. Dlouho předtím, než se objevilo cokoli jiného, jsem spatřila, jak z vln vykukuje maják Nereus. Ukázala jsem ho Kadenovi a on se konečně postavil vedle mě, už klidnější, když si uvědomil, že se nás nechystám utopit.

Překvapilo mě, že se smečka Raka uchýlila právě sem, ale předpokládala jsem, že nikdo zvenčí je nedokáže vystopovat jinak než za pomoci fotky, kterou jsem našla. Ani jsem si nevšimla, že v přístavu chybí tolik lodí. Pokud byl alfou opravdu Bradův otec, odváděl přinejmenším dobrou práci, aby zbytek smečky udržel naživu.

No a když už je řeč o něm... Jak jsme přijížděli, shromáždila se na kraji přístavu skupina měnlivců a já jsem ve světle majáku nad námi Brada skoro okamžitě poznala.

„No bezva,“ zamumlala jsem, vmanévrovala člun na místo a vypnula motor. Logicky jsem věděla, že tu bude, ale doufala jsem aspoň, že si s jeho tátou promluví dřív než s ním. Když jsem tehdy Brada a jeho družku viděla naposledy, rozbili mi foťák a zmlátili mě. Neuměla jsem si představit, že by ke mně teď, když je jeho otec alfou, byl milejší.

Brad a několik dalších měnlivců ze smečky Raka, kteří se rádi účastnili zábavy „mlátit a kopat poločlověka“, se shromáždili kolem člunu a bránili Kadenovi i mně vystoupit, pokud jsme se tedy nechtěli namočit.

„Co tady hergot děláš?“ zavrčel Brad.

„Přijela jsem navštívit staré přátele,“ opáčila jsem. „Co, myslel sis, že jsem mrtvá?“

„Doufali jsme, že jo,“ ozvala se za ním jeho družka Lori. *Vidím, že je to pořád pěkná mrcha.*

Brad zkřížil ruce na prsou. „Bývalo by lepší, kdyby tě ten kretén Lev ulovil a zabil. Stejně jsme slyšeli, že přesně to se stalo.“

„To jste slyšeli pěknou pitomost,“ odsekla jsem. „Ustup, potřebuju mluvit s alfou. Překážíš mi.“

„To se nestane.“ Nehnul se z místa. „Už jsi způsobila tolik smrti, proč se radši neotočíš a neodjedeš?“

Zvedla jsem oči k měsíci a přála si, aby mi bohyně dala sílu se s tímhle hajzlem vypořádat. „Říkala jsem, že potřebuju mluvit s alfou. Nebo jsi pořád blbej jako poleno?“

Brad zavrčel a vrhl se na mě, ale vtom se přede mě postavil Kaden. Chytil Brada pod krkem a držel ho ve vzduchu takovou silou, jakou má jen alfa samec.

Kadenovi se z hrudi vydralo temné zavrčení. „Jestli se jí dotkneš, rozsápu tě holýma rukama. A užiju si každou vteřinu.“

Brad slabě kopal nohama a oči mu vylézaly z důlků, nejspíš byl v šoku, že je projednou někdo větší a drsnější než on. Zdálo se, že nemůže dýchat, a já jsem položila Kadenovi ruku na paži.

I když jsem Brada nesnášela, nemohla jsem Kadenovi dovolit, aby ho zabil.

„Polož ho,“ řekla jsem s povzdechem.

Kaden na Brada ještě chvíli zíral a pak ho odhodil na molo. Brad se chytil za krk a nasával vzduch. Jeho družka nad ním klečela a ječela. Ostatní měnlivci si Kadena obezřetně prohlíželi, ale nehnuli se, aby svého kamaráda bránili.

„Tohle byla evidentně ztráta času,“ řekl Kaden a otočil se ke mně.

Cítila jsem, jak se mi v nitru rozdmýchávají hněvivé uhlíky. Vybavovala jsem si každou chvíli, kdy mě Brad a jeho parta trápili, a nepřála jsem si nic jiného než plivnout jim do tváře a obrátit člun. Ale musela jsem to aspoň zkusit. Musela jsem být ta lepší, jinak dopadnu stejně jako oni.

„Aylo?“ ozval se hlas.

Hlas tak známý, až se mi zastavilo srdce. Zvuk přicházel z místa dál od mola a já se za ním otočila a zadržela jsem dech, jako bych tak v sobě mohla udržet naději. Několikrát jsem zamrkala a snažila si ověřit, jestli mě nešálí zrak. Ta linie ramen, ten bezstarostný, uvolněný poklus, ty větrem rozcuchané vlasy – všechno bylo nadmíru skutečné.

„Wesley?!“

20. KAPITOLA

VYSKOČILA JSEM NA MOLO, rozeběhla se po dřevěných prknech k bratrovi a přitom jsem odstrčila pár měnlivců smečky Raka, kteří mi stáli v cestě. Když jsem se přiblížila, nebylo pochyb – Wesley je *naživu*. Můj bratr byl tady, živý, a já se na něj vrhla.

Wesley mě chytil a těsně předtím, než jsem ho objala, jsem viděla, jak mu ve světle měsíce zasvítily zuby. Zabořila jsem mu hlavu do ramene, zhluboka jsem dýchala a on mě pevně objal. Nemyslela jsem si, že ho ještě někdy uvidím, ale byl tu a nebyl mrtvý.

Když jsem se konečně odtáhla, měla jsem vlhké oči a hrdlo se mi bolestivě svíralo. Několik okamžiků jsem se vpíjela do jeho pohledu a sotva jsem věřila svým smyslům. To, že stojí přede mnou, mi připadalo tak nemožné, že jsem na něj chtěla zírat ještě několik minut, abych se ujistila, že to není nějaký přelud. „Jak to, že jsi *naživu*?“

Wesleymu se v očích taky leskly slzy. Napjatě se zasmál. „Mohl bych se tě zeptat na totéž. Naposledy jsem slyšel, že jsi po

Konvergenci beze stopy zmizela z lesa. Myslel jsem, že tě dostali ti lví blbečci, a tak jsme tě všude hledali. Ale museli jsme uprchnout dřív, než se Lvi vrátili a hledali nás ostatní.“ Prohlížel si mě, jako by zjišťoval, jestli nemám nějaké viditelné zranění. Pomyslela jsem na otisk po kousnutí, který mi udělal Kaden, ale jestli si ho Wesley pod límcem mé košile všiml, nekomentoval to. Oběma rukama mě poplácával po ramenou, jako by si chtěl osahat mou pevnou sílu, a úsměv, který se mu rozléval na tváři, byl to nejlepší, co jsem kdy viděla. Pak si mě přitáhl zpátky na hrud. „Díky bohu, že žiješ. Jak se ti podařilo utéct?“

„To je dlouhý příběh.“ Což bylo slabé slovo. Nejspíš by mi zabralo celou noc, než bych mu odvyprávěla všechno, co se mi za posledních pár měsíců stalo.

Když jsem se znovu odtáhla, Wesley se mi podíval přes rameno a upřel oči na Kadena, který sešel z mola a postavil se za mě. Wesleyho úsměv zmizel a mě napadlo, jestli si Kadena pamatuje z Konvergence.

Vzpomněla jsem si na dobré mravy a ukázala na Kadena. „Tohle je Kaden Shaw, alfa smečky Hadonoše. Kadene, tohle je můj bratr Wesley.“

Wesley naklonil hlavu ke straně a zkoumavě si Kadena prohlížel. „Koukám, že máme hodně co probrat.“ Pokynul nám, ať ho následujeme. „Pojďte se mnou.“

Z přístaviště nás Wesley vedl po silnici do hlavní části ostrova, kde stály všechny domy. Ostrov nebyl moc velký a většinu jeho plochy zabírala pláž a les, ale v jedné oblasti bylo pár malých obchodů a podél vody a na kopcích nad ní taky několik rekreačních vil.

Byl to ideální úkryt pro smečku, která se chtěla schovat před ostatními měnlivci – zvlášť když o jeho existenci mimo smečku Raka vědělo jen opravdu málo lidí.

Zatímco jsme šli, začal Wesley mluvit. Držela jsem se vedle něj, Kaden šel kousek za mnou, bedlivě poslouchal, ale snažil se mezi nás neplést. „Spousta bohatších členů smečky Raka tu má domy,“ vysvětloval Wesley hlavně kvůli Kadenovi. „Jako letní domy, ale i jako úkryty pro případ, že by nás někdo napadl. Nikdy mě ne napadlo, že je budeme potřebovat, ale teď jsme tady.“ Zářivě se na mě usmál. „Vzpomínáš, jak jsme se navzájem hecovali, ať potají vlezeme do ostatních domů?“

Při té vzpomínce jsem pokývala hlavou a na rtech se mi objevil úsměv. „Jo, i když já jsem na to nikdy neměla dost odvahy. Ale ty jo, skoro pokaždé. Už si ani nepamatuju, kolik mušlí jsem s tebou během těch sázek prohrála.“

„Ukázalo se, že to byl dobrý nápad, protože jsem věděl, jak se do všech dostat.“ Na chvíli se odmlčel. „Po Konvergenci jsem sem přesunul smečku pro případ, že by se Lvi rozhodli přijít nás ostatní dorazit. Všichni členové smečky se o domy dělí a dělají všechno pro to, aby měl každý přístup do kuchyně a koupelny. V některých domech je dost narváno, ale aspoň jsme tu v bezpečí.“

V tu chvíli mi to došlo – můj bratr je teď alfa Raků. To on je ten, kdo rozhoduje a nese na svých ramenou odpovědnost za celou smečku.

Většinu svého života jsem doufala, že k něčemu takovému dojde, a modlila se za to, za dobu, až se smečka zbaví mého otce

a ocitne se konečně v rukou mého bratra. Jen jsem nikdy nečekala, že k tomu dojde takhle. Nebo tak brzy.

„Jak řešíte zásobování?“ zeptal se Kaden.

„V majáku byly zásoby na několik let,“ řekl Wesley. „Táta byl připravený na to, že Lvi mohou kdykoli zaútočit, a udělal z tohoto místa dokonalý úkryt. Navíc můžeme lovit ryby, v několika domech jsou slepice a kozy a máme tu i uskladněné zbraně. Kdyby nás tu Lvi někdy opravdu našli, snadno bychom se ubránili.“

Projednou jsem byla za tátovu nenávist a paranoii vděčná, ale nepřekvapilo mě to. Raci a Lvi spolu s přestávkami válčili po celý můj život a také dlouho předtím. Táta neustále očekával útok, jen nikdy nepředpokládal, že k němu dojde na Konvergenci.

„Kolik vás zbylo?“ zeptala jsem se, když jsme šli po cestě vedoucí k našemu domu.

„Ne dost,“ řekl Wesley a zachmuřil se. „Při Konvergenci jsme přišli o spoustu lidí.“

Na to jsem si pamatovala moc dobře. Šok a strach, když Dixon zavraždil našeho otce, byly stále čerstvé, jako by se to stalo teprve včera, a pořád jsem kolem sebe slyšela křik a vrčení vyvražďované smečky Raka. Nebyla jsem si jistá, jestli se někdy vyrovnám s tím, co jsem té noci prožila, bez ohledu na to, kolik času uplyne.

„Tak jsme tady,“ řekl Wesley a vytrhl mě z myšlenek.

Podívala jsem se na známý, světle modrý patrový dům s bílou verandou kolem celého jeho obvodu a cítila jsem, jak se mi po tváři rozlévá široký úsměv. Měla jsem s tímhle domem spojeno tolik vzpomínek a většina z nich byla šťastná. Byl to zvláštní

pocit, být tu zpátky bez rodičů, ale předpokládala jsem, že teď je to Wesleyho dům.

Wesley otevřel dveře, zavedl nás do chodby a já jsem z vedlejší místnosti zaslechla slabé hlasy. „Protože jsem tu byl sám, přenechal jsem většinu domu ostatním měnlivcům, kteří potřebovali někde přespát, ale můžeme lidi přeskupit, aby se jeden pokoj uvolnil pro vás dva.“

„Jeden pokoj?“ zeptala jsem se a ohlédla se na Kadena. *To je to tak zjevné?*

„Vaše pachy se prolínají a...“ Wesley se na mě podíval a sjel očima tam, kde mi košile odhalovala krk, a rozpačitě rozmáchl rukama. „... tak jsem předpokládal, že v něm budete spolu.“

Zrudla jsem až po uši. Takže si všiml místa, kde si mě Kaden označil. Příslušnost k partnerovi byla smyslem takového označení, ale nikdy by mě nenapadlo, že ho uvidí právě můj bratr.

Kaden si odkašlal a vykročil vpřed. „Ano, Ayla je pod mou ochranou a budu jí stát po boku.“

Wesley přikývl. „Aylo, proč nejdete dozadu na verandu? Zařídím vám pokoj a pak se tam sejdeme, abychom si mohli promluvit.“

„Kdyby to byl nějaký problém, můžeme se utábořit venku,“ řekla jsem.

„Ne, to bude v pohodě.“ Wesley se usmál. „Kromě toho, alfa smečky Hadonoše je naším čestným hostem. Nemohu ho nechat spát ve stanu.“

Kaden pokrčil rameny a já věděla, že by mu to nevadilo, ale Wesley měl jako nový alfa nejspíš pocít, že mu musí poskytnout

vhodné ubytování. Já byla jednoduše vděčná, že se můj bratr ke Kadenovi chová s respektem, který si jako alfa zaslouží, a ne nepřátelsky, jako se k němu na Konvergenci stavěly ostatní smečky.

Když jsme s Kadenem procházeli obývacím pokojem, všimla jsem si, že na pohovkách sedí další měnlivci smečky Raka a hrají videohry nebo si čtou. Všichni byli mladí, mezi deseti a osmnácti lety, a já si uvědomila, že jejich rodinní příslušníci museli umřít při Konvergenci. *Sírotci jako já. Jako Wesley.*

Když jsme procházeli kolem, jedna z dívek zvedla pohled od knihy a vytřeštila oči. Pak se na nás zadívaly i ostatní čtyři děti, jako by nevěděly, co říct. Nedokázala jsem odhadnout, jestli jsou v šoku, že mě vidí živou, nebo je zajímá, kdo je Kaden, nebo jestli se prostě jen chovají jako typičtí teenageři.

Vyvedla jsem Kadena dozadu na verandu, která stála přímo na pláži a vlny od ní byly vzdálené jen pár metrů. Zastavila jsem se a nadechla se, pak jsme se usadili do starých křesel. Náš dřevěný nábytek tu nějakým záhadným způsobem přežil léta působení povětrnostních vlivů. Na pobřeží šplouchaly vlny, nad hlavou nám svítil měsíc, bylo to tak pokojné, že jsem se poprvé po několika hodinách pořádně uvolnila.

Wesley vyšel ven a přinesl nám krekry, salám a sýr a pár piv. „Za pár minut by měl být přichystaný tvůj starý pokoj a pak si můžete jít odpočinout. Určitě jste ušli dlouhou cestu, než jste se dostali sem. Ale nejdřív si trochu popovídejme.“

Naklonila jsem se dopředu s jednou naléhavou otázkou, na kterou jsem potřebovala znát odpověď, než se začneme bavit o čemkoli jiném. „Viděla jsem, jak tě Štíři sundali. Jak jsi to přežil?“

Wesley si otevřel pivo a zadíval se na vlny. „Jen tak tak. Štíří na mě útočili svými jedovatými drápy a já jsem použil račí zbroj, abych blokoval, co se dalo, ale nakonec jsem omdlel. Asi jsem měl umřít, ale probral jsem se a podařilo se mi vyplazit z hromady mrtvých měnlivců okolo. Našla mě žena ze smečky Panny a vyléčila mě. Nepřežil skoro nikdo, ale mně se to nějak podařilo, i díky ní.“

„Byl jsi moc tvrdohlavý na to, abys umřel,“ řekla jsem s trpkým úsměvem.

Wesley si lokl piva. „Totéž bych já mohl říci o tobě. Co se stalo?“

Zhluboka jsem se nadechla a vrátila se v duchu k té noci. Pak jsem mu o sobě vyprávěla. Jak jsem utekla od Jordana a našla smečku Ryb, jen aby mě opustila a zanechala napospas smrti. Jak se mě Kaden ujal, vycvičil mě a udělal ze mě jednu z nich.

„Podívej,“ řekla jsem a vyhrnula si rukáv, aby Wesley viděl hadí tetování.

Wesley pozvedl obočí. „Páni. Vždycky jsem čekal, že se přidáš k jiné smečce, ale musím přiznat, tohle by mě nikdy nenapadlo, že to bude zrovna tahle.“ K mému překvapení se naklonil dopředu a nabídl Kadenovi ruku. „Děkuju ti, že jsi pomohl mé sestře, když jsem já nemohl. Jsem tvým dlužníkem.“

Kaden potřásl mému bratrovi rukou a mírně přikývl. „Je z ní skvělá Hadonoška.“

„O tom nepochybuju.“ Wesley se na mě podíval. „Je mi smutno, že už nebudeš v naší smečce, ale myslím, že je to lepší, než kdybys skončila jako Lev.“

„Nebýt Kadena, už bych jím byla,“ řekla jsem a lehce jsem se otřásla. „Jordan se rozhodl, že mě chce zpátky, a nějakou dobu mě

držel v zajetí, ale Hadonoši mě dostali ven. Pak jsme se rozhodli přijít sem a zjistit, jestli je někdo ze smečky Raka ještě naživu. Mimochodem, děkuju ti za tu fotku.“

„Nechal jsem ji tam a doufal, že pořád žiješ a najdeš si k nám cestu. Ale proč ses vlastně vracela, když jsi nevěděla, že jsem naživu?“

„Přišli jsme nabídnout pomoc při pomstě Lvům,“ odpověděl Wesleymu Kaden. „A na oplátku...“

Pronikavě jsem se na Kadena zadívala, protože jsem věděla, co se chystá vyslovit: že chce, aby se mu Raci podřídili. Jenže to tvrdil ještě předtím, než jsme zjistili, že se alfou stal Wesley. Teď něco takového určitě nenavrhne.

Kaden se odmlčel, zamračil se na mě a pokračoval: „Na oplátku chci, aby byla smečka Hadonoše přijata zpět mezi vlky zvěrokruhu.“

Pocítila jsem úlevu a byla jsem ráda, že si to kvůli mně rozmyslel.

„Smečka Raka je teď malá.“ Wesley si povzdechl a najednou vypadal unaveně a mnohem starší než na svých šestadvacet let. „Téměř bezmocná. Nevím, jak moc velkou pomocí pro tebe budeme. Není nás tolik, abychom se postavili Lvům. K čertu, teď se nás prostě snažím udržet naživu.“

„Muselo to být těžké, když ses stal alfou,“ řekla jsem a hlas mi zjhl, když jsem si představila, čím asi musel Wesley procházet. Truchlil nad tím, že při Konvergenci přišel o rodiče i o mě, k tomu se zotavoval z vlastních, skoro fatálních, zranění a do toho se musel stát vůdcem těch, kteří zbyli ze smečky Raka, a udělat

všechno pro to, aby byli v bezpečí. Můj respekt k bratrovi desetinásobně vzrostl a nedivila jsem se, že teď vypadá mnohem starší.

„Nebyla to procházka růžovým sadem, to rozhodně ne,“ přiznal Wesley. „Vždycky jsem se chtěl stát alfou, jen ne takhle.“

„Prošel jsem si tím samým,“ řekl Kaden. „Musel jsem se stát alfou a udržet svou smečku v bezpečí, když mi Lvi zabili rodiče. Došlo k tomu dřív, než jsem byl připravený, ale zvládl jsem to, jak nejlíp jsem dokázal. Jestli jsi aspoň trochu jako Ayla, povedeš si skvěle.“

Wesley na něj kývl. „Díky. Snažím se ze všech sil.“

Udělala jsem si z krekrů, sýra a salámu malý sendvič a zvažovala, co říknu dál. „Útok na smečku Raka byl jen začátek. Jordan plánuje ovládnout všechny smečky vlků zvěrokruhu. Má na své straně Sluneční čarodějky a už teď jsou skoro nezastavitelní.“

Kaden dopil pivo a odložil ho. „Když spojíte síly s Hadonoši, můžeme proti Lvům bojovat společně. Víš, že za čas po vás zase půjdou. Můžete se na tomhle ostrově schovávat, jak chcete, ale jednoho dne vás najdou.“

„Co mají v plánu ostatní smečky?“ zeptal se Wesley. „Sami jsme zatím žádnou z nich pro jistotu neoslovili, kdyby náhodou spolupracovala se Lvy.“

Podala jsem Kadenovi další pivo a promluvila jsem: „Zdá se, že většina smeček se má momentálně na pozoru a vyčkává, ale pokud se k nám přidáte vy, ostatní smečky by mohly taky. Nikdo nechce, aby mu vládli Lvi nebo aby jeho smečku skoro vyhladili jako Raky.“

Wesley se díval na vlny a přemýšlel nad tím, co jsme mu řekli. „Než se ze mě stal alfa, přísahal jsem, že budu dělat věci jinak než

táta. Líp. A přesto jsem teď tady a plánuju jít do války proti Lvům, stejně jako to on dělal desítky let.“

„Tohle je jiné,“ řekla jsem. „Oni zasadili první ránu a jde o mnohem víc než o nějaký spor mezi dvěma smečkami. Jde o osud všech vlků zvěrokruhu.“

„To je pravda.“ Wesley poklepal prsty na lahev s pivem. „Chci, aby moje smečka byla v bezpečí, ale obávám se, že máš pravdu. Nikdy v bezpečí nebudeme, dokud nezastavíme Lvy.“

„Takže se k nám přidáte?“ zeptal se Kaden.

„Ano, uzavřu s vámi spojení,“ řekl Wesley a tvářil se sice nevesele, ale odhodlaně.

Vydechla jsem. „Dobře. Mira jedná s alfou Ryb, takže doufejme, že ti nás podpoří. Ale budeme potřebovat, aby se k nám přidaly i další smečky.“

„Mohu se pokusit některé kontaktovat, ale bylo by lepší, kdybychom si s jejich alfy promluvili osobně,“ řekl Wesley. „Obzvlášť když jsem nový alfa a vy dva...“ Rozpráhl ruce a pokrčil rameny.

Pomalu jsem přikývla, když jsem se nad tím zamyslela. Smečky však žily po celých Spojených státech a Kanadě – navštívit všechny by trvalo. Bylo by snazší jim zavolat, ale Wesley měl nejspíš pravdu, že by nás nemuseli vyslechnout, pokud by hovor vůbec přijali.

„Musíme svolat další Konvergenci,“ řekl Kaden.

„Dobrý nápad,“ řekla jsem. „A tentokrát Sluneční čarodějky pozvánku nedostanou.“

„To by mohlo vyjít.“ Wesley se trochu narovnal.

„Pozveme jen spojence Raka a neutrální smečky, ačkoli nevím, jak se k tomu alfové postaví a zda vůbec někdo dorazí. Konec konců, nikdo z nich nám během Konvergence nepomohl.“

Podívala jsem se na Kadena a v žilách mi proudilo odhodlání. Tohle byl největší pokrok, kterého jsme za dlouhou dobu dosáhli, a pokud všechno půjde podle plánu, projednou možná budeme mít proti Lvům šanci. „Musíme to zkusit.“

21. KAPITOLA

NEDLOUHO POTÉ, když bylo evidentní, že sotva udržím otevřené oči, jsme odešli do mého starého pokoje. Bylo toho ještě tolik, co jsem s Wesleyem musela probrat, třeba to, že Jordan je můj bratr, ale to bude muset počkat.

Celý pokoj byl sladěný do bílé barvy a barvy mořské zeleně a nejvíc se mi na něm líbilo, že na rozdíl od toho v našem druhém domě vypadal jako pokoj Wesleyho. Byl stejně velký a vybavený stejným starým bílým nábytkem, který se v rodině dědil už od dob mých prarodičů. Usnula jsem hned, jak mi hlava dopadla na polštář, a ani jsem nečekala, až Kaden vleze za mnou do postele.

Ráno jsem se probudila za šumění vln a cítila se klidnější, jako už dlouho ne. Kaden ležel vedle mě, Wesley byl naživu a já byla v bezpečí. Přivřela jsem oči a vychutnávala si tu chvíli, protože jsem se bála, že nemusí trvat dlouho.

Nejdřív jsem se osprchovala a oblékla a pak jsem vyrazila dolů, zatímco se Kaden oblékal. Když jsem sešla do kuchyně, Wesley už byl plně v alfa módu. Chodil v kuchyni sem a tam a smažil vajíčka

a slaninu k snídani. Zatímco předchozího večera váhal, jestli má po Lvech jít, teď se zdálo, že se na ně vrhne s chutí.

„Říkala jsi, že Mira si promluví s alfou Ryb?“ zeptal se a opřel se o linku. „Jsem rád, že je v pořádku. Její rodiče bohužel takové štěstí neměli.“

Přikývla jsem a napila se kávy. Vždycky jsem měla podezření, že je Mira do Wesleyho zamilovaná, a přemýšlela jsem, jestli to Wesley cítí stejně. Na druhou stranu, můj bratr si plně užíval toho, že nemá družku. Jak? S nejrůznějšími ženami. To ale bylo ještě před Konvergencí. Od té noci jsme se všichni hodně změnili.

„Ozve se mi, jakmile bude mít nějaké novinky.“ Vyndala jsem ze skříňky talíře. „A co smečka Panny? Říkal jsi, že nějaká žena z ní tě vyléčila.“

Wesley začal servírovat jídlo. „Můžu se jich zeptat, ačkoli Panny obvykle dost váhají, jestli se do nějakého konfliktu zapojí.“

Usadili jsme se k jídlu, hned jak se k nám připojil Kaden s vlasy mokrémi ze sprchy. Wesley mě přistihl, jak si ho prohlížím, a předstíral, že se dáví. Zle jsem na něj zakoulela očima a on vzápětí dusil smích. Možná se toho zase tolik nezměnilo.

„Přemýšlel jsem,“ řekl Kaden a vzal si talíř s jídlem. „Asi za měsíc bude zatmění Slunce – až Měsíc v novu zakryje sluneční paprsky, co dopadají na Zemi. To bude ideální čas, abychom se všichni setkali. Sluneční čarodějky budou v té době slabší, nebo to aspoň předpokládám. O síle Slunečních čarodějek toho moc nevím, ale ti z nás, co mají krev Měsíčních čarodějek, jsou při zatmění Slunce vždycky silnější, takže Sluneční čarodějky by logicky měly být slabší.“

Wesley zastavil ruku s vidličkou ve vzduchu. „Takže vaše smečka má krev Měsíčních čarodějek?“

„Jo, někteří z nás.“ Kaden se na mě pronikavě podíval a já si uvědomila, že nastal čas poučit Wesleyho o mých schopnostech. Předešlého večera jsem tuhle část vynechala, protože jsem nedokázala odhadnout, jak zareaguje. Většina vlků zvěrokruhu totiž považovala Měsíční čarodějky za nepřítel.

„Víš něco o mé matce?“ zeptala jsem se potom, co jsem se zhluboka nadechla.

Wesley zavrtěl hlavou. „Ne, nikdy jsem se s ní nesetkal. Proč?“

„Byla to Měsíční čarodějka, ne člověk, jak vždycky tvrdil táta.“

Wesley upustil vidličku a vytřeštil oči. „Byla... cože? Jak to víš?“

„Když jsem byla na Konvergenci, dostala jsem se od Jordana jen díky tomu, že jsem v sobě odhalila nějakou... zvláštní dovednost, sílu. Dokážu se přemisťovat mezi kužely měsíčního světla. Kaden měl podezření, že mám krev Měsíční čarodějky, a Sluneční čarodějky to potvrdily, když jsem byla v zajetí. Provedly na mně nějaké kouzlo.“

Wesley na mě zíral, jako by mi narostla druhá hlava, a já strnula. Ale pak se usmál. „To zní super. Později mi to budeš muset ukázat.“

Okamžitě jsem se uvolnila a v duchu si vynadala, že jsem o bratrovi pochybovala. Vždycky mě měl rád a přijímal mě, ať se dělo cokoli. „Ukážu.“

Wesley si vzal další slaninu a znovu se opřel do židle. „Projdu tátovy složky a podívám se, jestli v nich není něco o tvé mámě. Už jsem se jimi začal probírat a snažím se najít něco, co by mi pomohlo jako alfovi. V jeho e-mailu jsem o tobě už něco našel.“

„Jak jsi to dokázal?“ zeptala jsem se a překvapeně zamrkala. „Jeho heslo bylo fakt jednoduché.“ Wesley si odfrkl. „Král Raků.“

„To je celý on,“ řekla jsem a protočila panenky. „Vážně, skoro to vypadá, jako že *chtěl*, abys to rozlouskl. Co jsi našel?“

„Korespondenci mezi Slunečními čarodějkami a tátou. Spolupracovali.“

„Cože?“ Při jeho slovech mi zamrzl mozek. Ne, to nedávalo žádný smysl. Proč by Sluneční čarodějky na Konvergenci smečku Raka zradily, jestli spolupracovaly s tátou?

Wesley se zamračil. „Neříká se mi to lehce, ale vypadá to, že táta Slunečním čarodějkám zaplatil, aby pomocí své magie vytvořily partnerské pouto mezi tebou a Jordanem.“

Sesunula jsem se na židli a pod tíhou těch slov mi z plic unikl všechn vzduch. Za všechn ten zmatek byl zodpovědný táta. A potvrdilo se, že Sluneční čarodějky dokážou vytvářet falešné partnerské svazky. Kaden mě vzal za ruku, čímž mi nenápadně říkal *Jsem tu s tebou*, a já tu jeho pevně stiskla. „Proč by to dělal?“

„Podle mě se snažil ukončit válku se Lvy,“ řekl Wesley. „Chtěl s nimi uzavřít spojení, překlenout propast mezi našimi smečkami, abychom přestali bojovat.“

Hlavou mi projel jiný důvod. Polkla jsem. „Buď, nebo mě tak nenáviděl, že mě chtěl poslat žít s našimi úhlavními nepřáteli.“

Wesleyho nepřijemné mlčení mi prozradilo, že tahle možnost ho taky napadla.

Zírala jsem na svoje jídlo na talíři a přešla mě chuť, tahle nová informace všechno měnila. Vážně chtěl táta ukončit konflikt se

Lvy? Už to samo o sobě mě překvapilo, ale třeba si myslel, že zabije dvě mouchy jednou ranou, když mě k nim pošle. Do háje. Není divu, že se ke mně Sluneční čarodějky na Konvergenci chovaly tak zvláště. Celou dobu jsem měla pocit, že se na mě nějak divně dívají nebo na mě zírají víc než na kohokoli jiného, a teď to dávalo smysl. Náhle jsem si vzpomněla, co mi Evanora řekla těsně předtím, než jsem se spárovala s Jordanem. „*Bohové? Ani oni tě nezachrání před tím, co přijde.*“

„To dost vysvětluje,“ řekl Kaden. „Ohledně toho, proč jsi byla spárovaná s Jordanem.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Wesley a zamračil se.

„Jordan je můj jednokrevní bratr, vlastně polobratr,“ řekla jsem a zatnula přitom zuby. Nerada jsem to vyslovovala nahlas, ale Wesley měl taky právo to vědět.

„To si ovšem děláš srandu,“ řekl Wesley a těkal pohledem mezi mnou a Kadenem. Když jsme neodpovídali, obočí mu vystřelilo vzhůru. „Neděláš?“

„Věř mi, to je to poslední, o čem bych chtěla žertovat.“ Pořádně jsem se napila kávy, ale nedokázala jsem potlačit zachvění, které mnou projelo.

„Jak to?“ zeptal se Wesley nedůvěřivě.

„Náš táta byl i jeho otec,“ odvětila jsem. „Jordan má v sobě krev alfy Raka. Což z něj tedy dělá i *tvého* bratra.“

Wesleymu ve tváři v rychlém sledu po sobě přelétlo znechucení a zděšení. „Nemůžu tomu uvěřit. Chceš mi tvrdit, že tě Sluneční čarodějky spárovaly s pokrevním bratrem, byť jenom polovičním?“

„Přesně to tvrdím, ale mám za to, že tehdy o tom nic netušily.“ Naklonila jsem hlavu ke straně a zamyslela se. Uvědomila jsem si, že vypadaly dost překvapeně, když jim to Debra u oltáře oznámila. Musela to tajemství celé ty roky držet pěkně pod pokličkou. Pak mě napadlo něco strašného. „Panebože. Myslíš, že táta věděl, že jsme příbuzní?“

„To si nemyslím,“ řekl Wesley a zavrtěl hlavou. „Táta sice byl v mnoha ohledech pěkná zrůda, ale tohle by ti neudělal.“

Přikývla jsem. I mně to přišlo na našeho otce příliš kruté. Nepodezívala jsem ho, že by zašel tak daleko, jen aby mě potrápil. „Nedivila bych se, kdyby mu to alfa samice Lva nikdy neřekla. A protože nebyli spárovaní, třeba ho ani nikdy nenapadlo, že by s ním někdy mohla otěhotnět.“

Wesley si přejel rukou po tváři. „Zatraceně, on se fakt vyspal s kdekým. Blbec. Doufám, že po světě neběhají další naši napůl vlastní sourozenci.“

Při té představě jsem se vyděšeně rozesmála. „Bože, snad ne. Sakra, nikdy bych nemyslela, že mi bude Jackie líto, ale je to tak. Trochu.“

Teď se zasmál Wesley. „A to jsem si myslel, že tě nikdy neuslyším pronést o ní cokoli pozitivního.“ Šťouchl mě ramenem do ramene. „Poslyš, Aylo, až se tu všichni ti sourozenci objeví, nezapomeň, že my dva jsme původní pár, ano?“

S úsměvem jsem do něj taky šťouchla. „Neboj, Jordan tě v nejbližší době na pozici mého nejoblíbenějšího bratra nenahradí.“

Pokračovali jsme v jídle, a přestože tahle nová informace byla v mnoha ohledech hrozná, měla jsem pocit, jako by mi z hrudi

spadl balvan. Teď už jsem s jistotou věděla, že moje partnerské pouto je naprostý podvrh, propracovaný plán vytvořený mým drahým otcem. *I ze záhrobí mi ničíš život*, pomyslela jsem si. Samozřejmě za to všechno zaplatil. Ať už se snažil o cokoli, evidentně to nevyšlo, protože Lvi mě odmítli a pak to využili jako záminku, aby všechny pozabíjeli.

Jakmile jsme dojedli, šla jsem umýt nádobí, zatímco Wesley se začal Kadena vyptávat na další podrobnosti ohledně smečky Hadonoše. Napůl jsem poslouchala, jak si povídají, a pak můj bratr odešel vyřídit pár telefonátů s alfy ostatních smeček.

Když jsme osaměli, Kaden mě popadl a přitáhl si mě na klín. „Tvůj bratr je slušný člověk. Bude z něj skvělý alfa.“

„Jen díky němu se dal život tady snést. Když jsem zjistila, že žije... on je pro mě... všechno, celá rodina.“ Opřela jsem se o Kadena a pak mě napadlo něco nového. „Jestli bylo to partnerské pouto kouzlo, které seslaly Sluneční čarodějky, myslíš, že se dá pomocí magie i zlomit?“

Kaden si pohrával s mými vlasy a v očích měl zamyšlený výraz. „Nejsem si jistý. Jediná kouzla, která mě rodiče naučili, jsou základní úkony na ochranu smečky, jako je stavění stráží. Na složitější kouzlo bychom nejspíš potřebovali skutečnou čarodějkou.“

Sakra. Nebylo možné, že by nám některá ze Slunečních čarodějek byla ochotná pomoci. Zbývala jediná možnost: Měsíční čarodějky. Jenže ty žádný měnlivec neviděl už celá desetiletí, dokonce ani smečka Hadonoše. Chtěla jsem je najít, ale vůbec jsem netušila, kde začít hledat.

VLNY SE VALILY PŘES BŘEH a mně to připadalo jako nějaká neobvyklá hudba. Tak dlouho jsem se nepovažovala za součást smečky Raka a snažila se předstírat, že nemám šumění moře ráda stejně jako ostatní měnlivci. Ale na tom zvuku cosi bylo, cosi, co zmírňovalo neustálé pnutí v mých ramenou a díky čemu mi všechno přišlo o trochu méně znepokojivé.

Bylo pozdě a já se vyplížila z domu, abych se prošla po pláži. Musela jsem přemýšlet o spoustě věcí a nechtěla jsem kvůli chování po pokoji nutit Kadena, aby zůstal vzhůru. Jak jsem po pláži kráčela dál, zabořila jsem bosé prsty do písku a zaklonila hlavu, abych se podívala na hvězdy. Měsíc vystoupal výš a já zjistila, že k sobě jako obvykle přitahuje můj pohled. Tentokrát jsem však necítila klid a sílu, kterou mi obvykle poskytoval.

Kde jste, Měsíční čarodějky? Nemám nejmenší tušení, kde vás najdu.

Sakra, ani jsem nevěděla, kde s hledáním začít. Schovaly se snad? Nebo Sluneční čarodějky všechno ohledně jejich existence systematicky vymazaly, až na nepatrné zbytky jejich krve ve smečce Hadonoše? Je máma ještě naživu, nebo zahynula se zbytkem Měsíčních čarodějek?

Kdyby se Kaden neobjevil na Konvergenci, nikdy bych nevěřila, že někdo jako on – a smečka Hadonoše – vůbec existuje. Čekaly snad Měsíční čarodějky na svůj návrat? Zdálo se, že teď k tomu nastal ideální čas – a jejich pomoc by se nám určitě hodila. Pokud sledovaly, co se děje se smečkami, snad pochopí, že teď je ta pravá chvíle postavit se Slunečním čarodějkám. Ale zatím se neukázaly.

Zavrtěla jsem hlavou a povzdechla si. Z těch nepřekonatelných úkolů, které se na nás valily, jsem začínala být frustrovaná. *Seberte se a jděte a jednoduše vypátrejte Měsíční čarodějky, dále vymyslete, jak přimět všechny ostatní smečky, aby se s vámi spojily, a zároveň se snažte, aby vás Lvi a Sluneční čarodějky zase nechytily. Ach, jak prosté.*

Zvuk šoupání nohou po písku za mými zády mě okamžitě přiměl zaujmout obrannou pozici. Napůl jsem čekala, že mě Brad vyhledá a pokusí se mě znovu zmlátit, z čiré nevraživosti, ale on za mnou nestál. Zamrkala jsem, pěsti stále zaťaté. „Vyděsil jsi mě.“

„Neměla by ses takhle potulovat,“ řekl Kaden. „Není to bezpečné, obzvlášť když máme v patách smečku Býka.“

Jen jsem obrátila oči v sloup. Líbilo se mi, že mě chce chránit, ale někdy byl až moc panovačný. „Ó, velký drsný alfa, který dává pozor, aby mě nesežrala smečka Raka. Počkej, najdu si dostatečně měkký kousek písku, abych mohla omdlít.“

Kadenovy rty se ani nehnuly. „Musíš být opatrnější. Tolik lidí ti chce ublížit – nebo tě zabít.“

„Promiň,“ řekla jsem a povzdechla si. „Jen jsem si potřebovala vyčistit hlavu. Všechno se to na mě nějak navalilo.“

„Chápu to. Musíš toho vstřebat hodně. S tím, že ti celý život lhali, se asi nevyrovnává snadno.“ Zaklonil hlavu, zadíval se na oblohu a já si vzpomněla, jak jsme se poprvé políbili na střeše jeho domu, když mi dalekohledem ukazoval hvězdy. A jak mě potom odstrčil, protože věřil, že spolu nikdy nemůžeme být, ale teď už víme, že moje partnerské pouto je podvod.

„Je toho hodně, ale s tebou je to jednodušší.“ Otočila jsem se k němu a on rozevřel doširoka paže a přitáhl si mě do náruče. Položila jsem mu hlavu na rameno, vdechovala jeho vůni a cítila se bezpečně a spokojeně. Akorát jsem musela ignorovat nepříjemný pocit ve svém nitru, který mi našeptával, že tohle štěstí nepotrvá věčně.

22. KAPITOLA

NÁSLEDUJÍCÍ TÝDEN JSME STRÁVILI s Wesleyem a osiřelými měnlivci. Měla jsem pocit, že se Kaden už nemůže dočkat, až se vrátí ke smečce Hadonoše. Ale já přece bratra neviděla celé měsíce. Představa, že Wesleyho opustím tak brzo potom, co jsem zjistila, že pořád žije, mi působila fyzickou bolest. Na ostrově jsme však nemohli zůstat navždy, i když to byl dokonalý úkryt. Měli jsme před sebou vlastní cestu a Wesley se musel postarat o smečku Raka.

Dny ubíhaly, jako by to celé byl sen. Přes den hrával Kaden s mladými měnlivci videohry, zatímco já a Wesley jsme si povídali na verandě. Wesley mě informoval o všech novinkách ve smečce, včetně toho, kdo přežil a kdo ne, a o vylepšeních, která už měl v plánu ve smečce zavést. Chtěl si najít nového betu, ale rozhodl se, že by to pro smečku bylo příliš mnoho změn najednou.

Já mu na oplátku pověděla víc o tom, co jsem prožila se smečkou Hadonoše, o všem, co jsem se naučila, a pak jsem mu vyprávěla, co se stalo, když jsem byla v zajetí Lvů. Mluvili jsme

o Slunečních čarodějkách a uvažovali nad tím, že naše životy nejspíš ovládají mnohem víc, než jsme si mysleli.

Wesley taky strávil nějaký čas snahou spojit se s alfy ostatních smeček, ale bez většího úspěchu. Žádné okamžité odpovědi nepřišly, ale nepochybovala jsem, že nás bude informovat, pokud něco zjistí. I Mira mlčela, a já tedy doufala, že je ve smečce Ryb všechno v pořádku.

Jeden měsíc nám neposkytoval zrovna moc času na to, abychom přesvědčili víc smeček, že jít proti Lvům je pro budoucnost vlků zvěrokruhu důležité, ale doufala jsem, že je ho dost alespoň na to přesvědčit je, aby si nás přišli vyslechnout. Přála jsem si, aby už bylo po všem, netrpělivě jsem čekala, až dojde ke konfrontaci. Už mě nebavilo utíkat, schovávat se a strachovat. Chtěla jsem, aby Lvi byli vyřízení a já si mohla užívat chvíle s Kadenem a Hadonoši.

Poslední noc na ostrově jsem byla tak psychicky unavená, že jsem usnula, jakmile jsem položila hlavu na polštář a Kaden mi ochranitelsky položil ruku na bok. Když jsem druhý den ráno otevřela oči, byli jsem přesně v té samé poloze, v jaké jsme usnuli. Chvilí jsem si prohlížela Kadenovu pohlednou tvář a hrud' se mi dmula láskou. Ve spánku vypadal méně sklíčeně, skoro na svůj skutečný věk, a já si přála mít u sebe foťák, abych ten okamžik navždycky zachytila.

Snídaně proběhla mlčky, a když jsem po ní šla sbalit naše věci, zjistila jsem, že se mi do očí derou slzy. Podařilo se mi je zadržovat celou cestu k našemu člunu, ale když mě Wesley objal, nedokázala jsem se jim ubránit. Až moc mi to připomínalo opravdové

sbohem, než abych si mohla myslet, že je to něco jiného. Na Konvergenci nebyl čas na nějaké loučení, sotva na to, aby se člověk skoro na pokraji infarktu dostal pryč od nebezpečí. A Wesley mi tam zemřel před očima, jak jsem se domnívala. Nechtěla jsem Wesleyho opustit, ale snažila jsem se sama sebe ukonejšit tím, že se tentokrát zase shledáme.

„Uvidíme se při zatmění Slunce,“ řekla jsem a popotáhla. „Buď opatrný a ne aby ses zase snažil umřít.“

„Ty taky,“ opáčil Wesley a smutně se usmál. „Nevím, proč odjakživa tolik přitahuješ nebezpečí, ale jsem si jistý, že se o sebe dokážeš postarat. A máš vedle sebe někoho, kdo ti pomůže.“

Kaden přikývl a potřásl si s Wesleyem rukou. „Se mnou bude v bezpečí, přísahám.“

„To je dobře,“ řekl Wesley a ustoupil. „Mám tě rád, Aylo.“

Pod návalem emocí se mi svíralo hrdlo. Položila jsem do člunu batoh a pak jsem Wesleyho ještě jednou objala. „Taky tě mám ráda,“ podařilo se mi ze sebe dostat.

Pak jsem si přejela rukou po tvářích a nastoupila do člunu. Potřebovala jsem se soustředit, abychom mohli vyrazit. Emoce spojené s Wesleyem jsem zatlačila do maličké komůrky, kterou jsem si vytvořila vzadu v mysli. Dřív jsem v ní uchovávala zármutek nad bratrovou smrtí, ale ani teď jsem neměla čas zabývat se obavami, že o něj znovu přijdu. Než si budu moci dovolit ten luxus dělat si starosti, máme před sebou ještě spoustu práce.

Jakmile se Kaden vzmužil natolik, aby taky nastoupil, nastartovala jsem. Wesley stál kousek od mola a mlčky mě pozoroval. Pak jsme vyrazili. Ujistila jsem se, že všechno běží jako po

drátkách, a otočila jsem se k ostrovu. Wesley zvedl ruku na rozloučenou a já ho napodobila. Byl pořád menší a menší, až z něj na ostrově zbyla jen skvrna, ale byla jsem si jistá, že nás sledoval, dokud jsme nezmizeli z dohledu i my jemu. Otočila jsem se zase dopředu a soustředila se na to, abych nás dovezla zpátky na pevninu.

Jízda lodí probíhala povětšinou v tichosti. Všimla jsem si, že tentokrát se Kaden na člunu choval méně ostražitě, a musela jsem se nepatrně zazubit. *Ještě z tebe udělám námořníka*, pomyslela jsem si. Zajeli jsme do stání v přístavu a Kaden šel napřed, aby se ujistil, že je vesnice pořád prázdná, zatímco já jsem vypnula loď a vyložila naše zavazadla na molo.

„Někde něco?“ zeptala jsem se, když Kaden vklouzl zpátky na molo. Zavrtěl hlavou. Dobře. Zdálo se, že jsme náš býcí závěs setřásli, a měla jsem z toho ohromnou radost. Netušila jsem, jak daleko Jordan dokáže vystopovat partnerské pouto, ale doufala jsem, že mu ještě chvíli budu schopná unikat.

„Připravená?“ zeptal se mě Kaden, když jsem vylezla na molo a vzala si batoh. „Myslím, že když vyrazíme hned, stihneme do večera dojít do dalšího města.“

„Nepůjdeme celou cestu ke smečce Hadonoše pěšky.“ Zamířila jsem do města a Kaden mě následoval. „Můžeme jet jedním z tátoových aut.“

Vydali jsme se zpátky do domu mého dětství, ale tentokrát jsem ke své velké úlevě musela vejít jen do garáže. SUV, kterým jsme jeli na Konvergenci, bylo pryč. Wesley mi řekl, že ho na Konvergenci nechal; částečně proto, že byl příliš těžce zraněný, aby

řídil, a částečně proto, aby si Lvi mysleli, že je mrtvý. Jedinou nevýhodou bylo, že v něm zůstaly i všechny naše věci.

Táta naštěstí vlastnil několik dalších aut, včetně tmavě červeného SUV, kterým vždycky jezdila Jackie, otlučeného bílého nákladáku, který používal, když jezdil na ryby, a nejnovějšího kousku, kvůli kterému na něj Jackie několikrát křičela – stříbrného Aston Martina. Pro venkovskou oblast jako tahle to byl naprosto nepraktický auťák, ale táta byl odjakživa obrovským fanouškem Jamese Bonda a během své poslední krize středního věku si ho k Jackieině nemilosti pořídil. A právě k tomuhle autu jsem mířila.

Překvapilo mě, jak málo provinile se cítím při pomyšlení, že mu právě kradu jedno z jeho aut. Byl mrtvý a kromě toho mi hodně dlužil. Auto bylo to nejmenší, čím mi mohl vynahradit mé osobní peklo se Lvy, které mi připravil. Nemluvě o všech těch letech týrání, které jsem pod jeho rukou zažila.

Sundala jsem klíče z háčku a s vítězoslavným úsměvem je hodila Kadenovi. „Dárek.“

Kaden zvedl obočí. „Doufám, že Wesleymu nebude chybět.“

Pokrčila jsem rameny. „Pochybuju, že to bude řešit. Teď to nezjistí, ale pak se můžeme ujistit: při zatmění Slunce se ho zeptáme, jestli ho chce vrátit.“

Kaden hodil do kufru náš skrovný majetek a posadil se na místo řidiče. Nastartoval, počkal, až si zapnu pás, a pak vyjel z příjezdové cesty a pryč z města. Když jsme odjížděli, zírala jsem z okénka. Naposledy se mi tenhle pohled naskytl před Konvergenčí. Tehdy jsem stejně jako teď doufala, že už tohle místo nebudu muset nikdy

vidět, pokud nepojedu na návštěvu za Wesleyem. Tohle nebyl můj domov, přestože jsem tu vyrostla, a jak jsme se vzdalovali, zaplavila mě úleva. Bála jsem se, že budu mít rozporuplné pocity, ale i když jsem měla Wesleyho pořád stejně ráda, mým domovem teď byla smečka Hadonoše. *Kaden* byl můj domov. Ne takhle prázdná osada plná tisíců špatných vzpomínek. Jakmile jsme opustili území smečky a najeli na dálnici, *Kaden* šlápl na plyn a předvedl nám, co auto dokáže. Říkal, že než se dostaneme na místo, kde se skrývá smečka Hadonoše, zabere to tři dny prakticky nepřetržité jízdy, ale možná dorazíme dřív, jestli budeme pokračovat touhle rychlostí.

„Hele, víš, že tohle je v podstatě moje auto?“ zeptala jsem se s úsměvem. „Což znamená, že by ses měl se mnou střídat za volantem.“

Kaden opáčil jen lakonickým „Hm“, ale věnoval mi pohled, který říkal: *Kecy, vlčí štěně*.

Když mi na mou otázku neodpovídal, zvedla jsem obočí. „No tak, co si myslíš, že udělám? Sjedu z útesu? Viděl jsi mě řídit. Nejsem *tak* špatná.“

Chvilí poklepával na volant. „Fajn. Jakmile začnu být unavený, můžeš řídit.“

Naklonila jsem se k němu a políbila ho na tvář. „Těda, to je mi ale šaramantní člověk. Dokonce mě nechá *řídit*. Jsem poctěna.“

„Jen doufejme, že cestou nenarazíme na žádné z tvých lvích přátel,“ zamumlal.

„DOLEVA,“ řekl Kaden a zamračil se. „Říkal jsem *doleva*.“

Zatnula jsem zuby, zacouvala a odbočila na zcela skrytou cestu, kterou jsem právě přejela. Před pár hodinami jsme vjeli do hustého lesa a Kaden mě naváděl na všelijaké klikaté polní cesty, které vypadaly jako příjezdové, jestli se tomu tak vůbec dalo říkat. Rozhodně nebyly zaneseny v žádné mapě a takhle hluboko v lese jsem si nedokázala představit shluk dostatečně velkých budov, aby se v nich mohla ubytovat smečka Hadonošů.

Před třemi dny jsme opustili smečku Raka a jeli do Manitoby, kde se nacházela smečka Hadonoše. Ale místo toho, abychom se vydali do Coronisu, jsme pokračovali dál na sever. Okolí bylo s každou hodinou víc a víc vesnické a odlehlé. Teď už jsme se blížili ke smečce a já si byla celkem jistá, že sama odsud nikdy nenajdu cestu ven. Sakra, bude zázrak, jestli náš Aston Martin dorazí do cíle, aniž by uvízl v bahně. Vážně jsme si měli vzít SUVěčko.

„Spokojený?“ zeptala jsem se, zatímco jsme jeli dál po žalostné náhražce silnice, nad kterou větve stromů tvořily tunel. „Netušila jsem, že budeš řídit i za mě, ale asi jsem to měla vědět.“

Kaden pokrčil rameny. „Trvala jsi na tom, že budeš řídit, i když jsem ti říkal, že je to záludná cesta.“

„Protože to vypadalo, že usínáš za volantem! Jen proto.“

„Neusínal jsem.“ Narovnal se. „Připrav se znovu odbočit doleva. Tady!“

Rychle jsem zahrnula, rozhodnutá, že tentokrát nepřejeďu. Když jsem to udělala, tunel stromů nahradila skupinka malých, jasně osvětlených chatek, z jejichž komínů se kouřilo. Za nimi se

třpytilo jezero. Uprostřed stála mnohem větší chata, taková, jakou byste mohli vidět v luxusním rekreačním středisku.

„Aha,“ řekla jsem, když jsem zastavila auto a všechno si prohlédla. „To je nádhera. Tady je smečka Hadonoše?“

„Jo. Stejně jako smečka Raka máme i my místo, kam se v případě nebezpečí můžeme uchýlit.“ Vyskočil z auta, očividně se nemohl dočkat, až bude zpátky se svou smečkou.

Když jsem otevřela dveře, na okamžik jsem se zastavila a nasála vzduch. Příjemná vůně svěžího lesa a kouře z hořícího dřeva mě okamžitě uklidnily. Ještě lepší byl pohled na známé členy smečky Hadonoše, kteří si spolu povídali, a na skupinu štěnat hrajících si na travnaté ploše u jezera. Zrovna zapadlo slunce, ve vzduchu se ještě držely poslední zbytky letního tepla a všechno v té chvíli bylo dokonalé. Tohle je místo, kam patřím.

Členové smečky si nás všimli a zamávali nám, někteří z nich volali na Kadena a on jim zamával zpátky. Zamířil ale k jedné z chatek přímo u jezera. Byla větší než všechny ostatní, a i když byla na hony vzdálená jeho domu v Coronisu, stejně jsem poznala, že je to domov alfy.

Dveře chatky se otevřely a zpoza nich vykoukla Stella. „Kadene!“ Seběhla po schodech a vrhla se bratrovi do náruče. „Jsem tak ráda, že jsi zpátky,“ řekla, pak se od něj odtáhla a natáhla se po mně, aby mě taky popadla do náruče. „Aylo! Díky bohyni!“

Přistoupila jsem k ní a objaly jsme se. „Jsem moc šťastná, že tě zase vidím.“

„Hrozně se mi ulevilo, že jste oba v pořádku doma.“ Přejela mi po těle zkoumavým pohledem, jako by kontrolovala, jestli

nemám nějaké zranění. Rozehнала jsem její obavy. Všechna zranění od smečky Lva byla už dávno zahojená. To jediné, co jsem na těle měla pořád, byl otisk v místě, kam mě Kaden kousl, a to jsem jí zatím vysvětlovat nechtěla.

„Pojďte dovnitř,“ řekla Stella. „Už vařím těstoviny a můžete mi povyprávět, co všechno se událo za posledních pár týdnů. Umírám touhou to slyšet.“

„Všechno ti řekneme, ale nejdřív chci vědět, jak se daří *tobě*,“ řekla jsem, když jsme vešli do chaty. Uvnitř byla zařízena v rustikálním stylu a vypadala, jako by ji nejméně deset let nikdo nemodernizoval, přesto byla útulná.

„Znáš to, měla jsem dost práce,“ řekla a šla zamíchat těstoviny. V osvětlené kuchyni jsem si všimla, že má pod očima tmavé kruhy a vypadá starší, jako by za těch pár týdnů, které od mého zajetí uplynuly, prožila rok. „Lidi neměli radost, že opouštějí Coronis, ani trošku. Bylo dost námitek, což chápu, ale stejně jsme neměli jinou možnost.“ Pokrčila rameny. „Ale jinak to zvládáme.“

„Musí to být těžké.“ Podvědomě jsem natáhla ruku ke Kadenovi, položila mu ji na rameno a otočila jsem se k němu. „Ale teď je Kaden zpátky a může všechno zase řídit. Ty jsi na to moc hodná.“

Stelliným očím neušlo, že mám ruku na Kadenově rameni, a neuniklo jí ani to, že se ji nesnaží setrást. *Sakra*. Přimhouřila oči a přelétla mezi námi pohledem. „Vy jste...?“

„Stello,“ řekl Kaden, ale neznělo to jako opravdové varování. Pořád se nehýbal, aby mezi námi vznikla větší mezera. *Takže je v pořádku, že to Stella ví, předpokládala jsem.*

Zasmála se a šla bratra praštit do ruky. „Já to věděla! Trvalo ti to pěkně dlouho.“ Pak si všimla otisku na mém krku a spadla jí čelist. „No nepovídej. Je to to, co si myslím?“

Nesměle jsem si upravila tričko, protože mě začaly pálit tváře. I když se rána před pár dny zahojila, malý otisk tam zůstane napořád jako důkaz pro všechny, že si mě Kaden nárokuje. Stella bratra znovu bouchla a vypískla radostí.

Kaden ji s bručením odstrčil a Stella se vrátila na svou stranu linky, skoro poskakujíc na špičkách. „Řekni to. Chci se dívat, jak Kaden umírá rozpaky.“

„Jsme spolu,“ řekla jsem, ta slova mi zněla divně.

Stella se rošťacky usmála a sledovala, jak Kaden zavrtěl hlavou a prohrábl si vlasy. „Víš, že mi budeš muset všechno vyprávět. Teda ne všechny nechutné detaily, protože fuj. Vlastně chci vědět jedině: co ho nakonec přimělo změnit názor.“

„To stačí,“ řekl Kaden.

„Víš, už jsem si chtěla vsadit, za jak dlouho se vy dva dáte konečně dohromady.“ Zachechtala se, když do ní Kaden zabodl vražedný pohled, a veškeré projevy námitky z jeho strany ignorovala. „Takže, kdo udělal první krok?“

Zavrtěla jsem hlavou a nadechla se, abych ji potěšila odpovědí, ale další zvuk přišel zvenčí. Znělo to, jako by někdo přicházel ke dveřím, a než jsem se stihla ohlédnout na Kadena a Stellu, abych viděla jejich reakci, ten někdo zabušil na dveře tak silně, až zaskřípaly.

Kdosi vykřikl a zdálo se, že to jde z větší dálky, a pak bylo slyšet někoho dalšího na verandě. „Krucí,“ řekla Stella. „Doufala jsem, že se to nestane.“

Kaden vstal a postavil se přede mě. Viděla jsem, že se připravuje na boj, jako by se celý naježil a postavil se čelem ke dveřím. Podívala jsem se na Stellu. Tvářila se zasmušile. Kaden sevřel volnou ruku v pěst a otevřel dveře.

Venku stál Tanner a já trochu polevila v ostražitosti, dokud jsem nespatriła jeho tvář. Byl rozčilený a zdálo se, že je stejně připravený k boji jako Kaden. Zbledla jsem. Co se to děje?

„Tannere,“ řekl Kaden ledově klidně. „Předpokládám, že jsi nepřišel proto, abys mě přivítal doma.“

Tanner byl velký a svalnatý a vždycky jsem si myslela, že vypadá jako nějaký surfař s dlouhými blond vlasy, ale ty měl teď ostříhané nakrátko, skoro tak, jak to nosí vojáci. Dodalo mu to mnohem nelítostnější vzhled. Nacpal se do dveří, zastínil světlo zvenčí, které už mizelo v soumraku, a já pozorovala, jak si prohlíží místnost. Zastavil se očima na mně a vztekle mu v nich zaplálo.

„Musí odejít,“ řekl Tanner, zvedl ruku a ukázal na mě. „Ona sem nepatří.“

Sakra, pomyslela jsem si. Tohle už ne.

23. KAPITOLA

POSTAVILA JSEM SE, spustil se mi reflex *útok*, nebo *útěk*, a já se rozhodně utéct nechystala. Tohle byla moje smečka a nehodlala jsem se z ní nechat vyhodit. Celý život jsem strávila jako vyvrhel a už mě to nebavilo.

„Co to do prdele znamená, Tannere?“ zeptala jsem se. „Myslela jsem, že jsme přátelé.“

„To bylo předtím, než jsi přivedla Lvy.“ Tanner opovržlivě ohrnul rty, ale ustoupil.

Nejdřív jsem si myslela, že to vzdává, ale když jsem se mu podívala přes rameno, došlo mi, že to dělá proto, abychom viděli, jak se venku shromažďuje dav. Zíraly na mě tváře lidí, které jsem znala a kterým jsem důvěřovala. Někteří vypadali rozzlobeně, jiní nervózně a několik jich vyhlíželo zmateně.

„Smečka ji tu nechce,“ řekl Tanner. „Není jedna z nás.“

Najednou jsem překvapivě jasně chápala přítomnost davu. Přišli sem proto, aby konfrontovali svého alfu. Aby konfrontovali *mě*. Po zádech mi přeběhly mrazivé vzpomínky na život ve smečce Raka a sevřelo se mi hrdlo. Myslela jsem, že té potupě být

nechtěným členem smečky jsem konečně unikla, a přesto tu byla znovu.

Kadenovi se hluboko z hrdla vydralo zavrčení. „Je členkou smečky Hadonoše stejně jako ty a já. Má symbol smečky a prošla vším, čím bylo třeba. Předpokládám, že ti paměť slouží dost dobře na to, aby sis vzpomněl, že zvládla testy, prokázala loajalitu a zaslouženě přijala náš symbol.“ Tanner se nadechl, aby promluvil, ale Kaden zvedl ruku a zastavil ho. „A kromě toho je Ayla moje družka a nová alfa samice smečky.“

Davem se rozlehl šepot, lidé si vyměňovali pohledy, jako by se snažili přijít na to, co mají dělat, jak na tu zprávu zareagovat. Když jsem slyšela Kadena říkat ta slova, byla jsem stejně šokovaná jako všichni ostatní. Věděla jsem, že jsme spolu a že si mě nárokoval, ale nečekala jsem, že to oznámí celé smečce. A že mě nazve svou alfa samicí. Sakra. Na to jsem nebyla připravená.

„Mezi vámi dvěma není partnerské pouto,“ řekl další muž a zamračil se. Poznala jsem v něm jednoho z mužů, kteří mě zachránili. Toho, který mě hodil do dodávky. „Pořád je spárovaná s alfou Lvů.“

V davu jeho slova vyvolala další vlnu šepotu. Zahlédla jsem v něm Harper a Jacka, oba se tvářili ustaraně, ale ani jeden nemohl udělat nic, aby zabránil tomu, co se dělo.

Kaden zvedl bradu a promluvil k měnlivcům. „Označil jsem Aylu za svou ženu a každý, kdo má problém s ní, má problém i se mnou.“

Tentokrát byly projevy nevole o něco hlasitější a viděla jsem, jak se výrazy na některých tvářích mění ve zděšení. Několik členů

smečky zavrtělo hlavou. Ještě nikdy jsem neviděla tolik neskrývané neúcty vůči Kadenovi.

„Dobře.“ Tanner se napřímil a pohlédl na Kadena. „Nechtěl jsem to dělat, ale nevidím jinou možnost. Vyzývám tě na souboj o post alfy.“

Spousta přítomných zalapala po dechu a já jsem sledovala, jak celým davem prochází další vlna nesouhlasu. Takovou zprávu nečekal žádný z nich. Přemýšlela jsem, jak dlouho už nikdo nevyzval Kadena, aby bojoval o post alfy. Tátu vyzýval každých pár let kdekdo, včetně Miřina otce, ale táta pokaždé zvítězil. A ten, kdo prohrál? Buď skončil mrtvý, nebo se mu celá rodina vyhýbala, jako v případě Miřina otce.

„To nemůžeš přijmout!“ vykřikla Stella a vykročila vpřed, jako by se chtěla dostat mezi Kadena a Tannera.

Kaden zvedl ruku a ona se zastavila. „Ne, to je v pořádku,“ řekl jí trochu jemnějším tónem. Když se otočil zpátky k Tannerovi, měl v hlase zase tvrdost. „Každý může vyzvat alfu. Ale chci se ujistit, že to opravdu chceš udělat. V minulosti už mě kdosi vyzval a ty si to určitě pamatuješ. Já neprohrávám.“

Tanner se odmlčel a já skoro čekala, že to vzdá, ale po chvíli vystrčil bradu. „Hodně z nás ti vyčítá, že jsi začal válku se Lvy. Předtím jsme byli v naprostém klidu, žili jsme v úkrytu. Nepotřebovali jsme se zaplést do hovadin vlků zvěrokruhu.“ Podíval se za sebe. Mnozí měnlivci souhlasně přikyvovali. „Teď jsou někteří z nás mrtví, včetně mého bratra. Potom, co jsme bojovali proti Lvům, jsme museli opustit domovy a přijít sem, abychom žili ve strachu.“ Vrátil se pohledem ke mně. „A stalo

se to kvůli Ayle. Zavedla Lvy přímo k nám, protože je s jedním spárovaná.“

Cítila jsem se provinile. Měl pravdu – ve všem. „Je mi to líto. Nikdy jsem nechtěla smečce ublížit. Jste jako moje rodina.“

Kaden znovu zvedl ruku a já jsem zmlkla, ale on nespouštěl oči z Tannera. „Zřejmě jsi zapomněl, že jsme stejně plánovali válku se všemi smečkami. Proto jsme šli na Konvergenci. A na té, jak si jasně vzpomínám, jsi byl. Na tohle jsme celé ty roky trénovali.“

Skupinou proběhla další vlna nevole a já viděla, jak se několik lidí se zmatenými výrazy ve tvářích zastydělo. Měl pravdu, ale ani to nezmírnilo pocit viny, který mě tížil v žaludku. Nebýt mě, Lvi by je nenašli.

Kaden pokračoval v řeči. „Konečně máme šanci to uskutečnit. Ayla a já dáváme dohromady plán, který by mohl zvrátit situaci v náš prospěch. Porazíme své dávné nepřátele a přestaneme žít jako vydědělci. Už se nebudeme muset skrývat. To byl přece náš cíl!“

Tanner se netvářil, že by se jeho slovy nechal zviklat. Několik ostatních členů smečky vypadalo nerozhodně, ale ve vzduchu pořád viselo napětí. Někteří toužili po násilí a já pochopila, že Kadenovy argumenty nestačí.

„Na tom nezáleží,“ řekl Tanner. „Trénovali jsme na *tvou* osobní vendetu proti Lvům, to je celé. Tvoje zlost a ublíženost tě tak zaslepily, že nevidíš, co je zjevné všem: vybíjíš si je na smečce, a my teď kvůli tomu trpíme. Teď jsi Lvům sebral alfovu ženu a bude to jen čím dál tím horší. Tví rodiče by si tohle nikdy nepřáli.“ Zavrtěl

hlavou, oči plné opovržení. „Stanu se novým alfou a budu smečku chránit. Ty to nedokážeš, to je všem jasné.“

Vztek zostřil všechny rysy Kadenova těla, stál tak nehybně, až mě napadlo, jestli vůbec dýchá. Několik dlouhých chvil se nikdo neodvážil ani pohnout. Pak Kaden stroze přikývl. „Fajn, budeme bojovat zítra. Hned po setmění.“

Tanner si Kadena ještě chvíli měřil pohledem, ani jeden z nich nesklopil zrak. Pak se otočil a zmizel v davu. Kaden se rozhlédl po členech své smečky, ale zdálo se, že se nikdo nechce proti alfovi postavit a promluvit, ba ani pohlédnout mu do očí. Zanedlouho se vytratili i oni a byli jsme sami, jen my tři na verandě.

„Nemůžu uvěřit, že jsi tu výzvu přijal,“ řekla jsem Kadenovi a žaludek se mi sevřel strachem.

„Ani já ne,“ řekla Stella.

„Copak jsem měl na vybranou?“ zeptal se Kaden a zkřížil ruce na prsou. „Když chce vyzvat alfu, má na to právo.“

„Půjdu a pokusím se přivést členy smečky k rozumu,“ řekla Stella, hněv z ní náhle vyprchal a zůstal jí jen ten unavený, ustaraný výraz, který jsem viděla předtím. „Věděla jsem, že někteří lidi jsou naštvaní kvůli tomu, jakým směrem se jako smečka ubíráme, ale nenapadlo mě, že je to takhle zlé. Většina z nich chápe, že jsme se nemohli skrývat věčně, a my jim jen musíme připomenout, že vymíráme moc rychle na to, abychom se znovu nepřipojili k ostatním smečkám. Asi si jen neuvědomují, že to obnáší i porážku Lvů.“

„A Slunečních čarodějek,“ zamumlala jsem. Pořád jsme Stelle dlužili informace o všem, co jsme se za posledních pár týdnů dozvěděli.

„Pořádně se najezte a zkuste se trochu zklidnit,“ řekla nám ustaraně Stella. „Brzy se vrátím.“

Zůstali jsme sami. Má předchozí dobrá nálada, která pramenila z pomyšlení, že jsem se vrátila ke své pravé rodině, se pod vlivem nastalé situace vypařila. Netušila jsem, že existují členové smečky Hadonoše odmítající Kadenovu válku se Lvy. Než jsem odešla s Jordanem, neměla jsem takový dojem. Zdálo se, že všichni ke Kadenovi vzhlíží, a kdykoli na něj přišla řeč, pěli na něj jako na alfu samou chválu. Ale možná jsem nestrávila dost času s touhle částí smečky.

„Mám strach,“ řekla jsem a otočila se ke Kadenovi.

„Já ne,“ opáčil Kaden, plný suverénní síly alfy.

Zavřela jsem oči a přála si, abych měla aspoň špetku takové jistoty. Než jsem je stihla zase otevřít, ucítila jsem, jak se Kaden přiblížil. Objal mě a přitiskl se mi celým tělem na záda.

„Neprohraju,“ řekl. „Ještě nikdy jsem neprohrál a nemám to v plánu ani zítra večer. Tanner je sice velký, ale pomáhal jsem mu s tréninky. Znáám jeho slabiny.“

„Pak zná i on tvoje.“ Žaludek se mi pořád svíral strachem a ten se teď mísil s pocitem viny. Polkla jsem a snažila se to všechno potlačit.

„Žádné nemám,“ řekl Kaden a já jen obrátila oči v sloup. *Jasně, až na tu tvoji alfovskou aroganci.*

Z další myšlenky se mi žaludek stáhl ještě víc. „Myslel jsi to vážně?“

„Hm?“ Kaden mě pevně objal a já zaklonila hlavu, abych mu viděla do tváře.

„Že jsem nová alfa samice.“

„Samozřejmě.“ Dotkl se mého krku tam, kde si mě označil. „Co sis myslela, že to znamená?“

„Asi jsem nad tím moc nepřemýšlela.“ Kousla jsem se do rtu. „Přece jen nejsem zrovna typ na alfa samici.“

Kaden mě políbil na čelo. „Jsi. Jinak bych si tě nevybral.“

Zavrtěla jsem hlavou. Byla jsem vděčná, že ve mě Kaden tolik věří, ale celý život jsem byla vyvrhel. Dokonce i když jsem se přidala ke smečce Hadonoše, byla jsem jen nováček, a teď se zdálo, že mě půlka Kadenových měnlivců nenávidí. Možná víc než půlka. Jak je můžu vést jako jejich alfa samice?

Na druhou stranu, pokud Tanner dosáhne svého, stane se zítřka alfou *on* a já si s ničím ohledně svého postavení nebudu muset dělat starosti. Aby k tomu však došlo, musel by Kaden prohrát. Pravděpodobně by mě vyhnali, protože je jasné, že mě tu nechťejí. Což znamená, že za čtyřiaadvacet hodin budu zase bez smečky. A co hůř, Kaden může být mrtvý.

Nesmí prohrát.

KDYŽ JSEM SE DRUHÝ DEN RÁNO PROBUDILA, Kaden už byl pryč. Ve skutečnosti byla chata úplně prázdná. On i Stella museli být někde venku a mluvit se členy smečky. Když jsem si nalévala kafe, přemýšlela jsem, jestli bych měla jít taky, nebo jestli by moje přítomnost všechno jenom nezhoršila. Jako opravdová alfa samice bych teď byla venku mezi svými lidmi nebo po boku svého alfy... jenže nejsem. Nikdo by mě nerespektoval,

kdybych se tak snažila chovat. Jsem ještě pořád nováček a ani jsem se do téhle smečky nenarodila. Proč by mě vůbec měli jako alfa samici přijmout? To neudělají. Zvláště teď, když mě obviňují z toho, co se stalo se Lvy.

Chápala jsem jejich pocity, protože jsem se cítila stejně. Dokonce i teď jsem je svou přítomností vystavovala nebezpečí. Sakra, možná bych měla odejít. Třeba by to Kadenovi i všem ostatním usnadnilo život. Přála jsem si jen, aby byli v bezpečí.

Už už jsem se chystala jít si zabalit, když někdo zaklepal na dveře. Strnula jsem, ale pak jsem se přinutila vstát a otevřít. Stál za nimi Clayton, a jak mě uviděl, pevně mě sevřel v medvědíh objetí.

„Jsem rád, že jsi zpátky.“ Pustil mě a ve tváři měl vážný výraz. „Slyšel jsem, co se stalo včera večer. Byl bych to zarazil dřív, než to zašlo tak daleko, ale byl jsem v lese na lovu, když se to celé semlelo.“

Rukou jsem mu naznačila, ať jde dovnitř, a pak jsem mu šla nalít kávu. „Rozhodně to nebylo takové přivítání, v jaké jsme po příjezdu doufali.“

Clayton si vzal hrnek s kafem a přikývl. „Je to pěkná volovina,“ užil Clayton výrazu, který se ani trochu neslučoval s jeho jemným vyjadřováním. „Tentokrát zašel Tanner moc daleko.“

„Myslela jsem, že jsme přátelé. Nebo jsem si aspoň neuvědomovala, že mě tak nenávidí.“

„Aylo, není to tím, že by nenáviděl tebe nebo Kadena. Tedy ne doopravdy. Ale vždy se k plánu jít proti Lvům stavěl skepticky. Myslí si, že budeme ve větším bezpečí, zůstaneme-li jako

smečka schovaní a nebudeme se zaplétat s ostatními vlky zvěrokruhu. Když pak Lvi zaútočili na Coronis, zabili jeho staršího bratra, a Tanner potřeboval najít nějakého viníka. Nerad to říkám, ale když jsi nás opustila, bylo pro něj snadné označit za nepřitele tebe. Obzvláště když jsi odešla se Lvy. To vážně nevypadalo dobře.“

„Udělala jsem to jen proto, abych ochránila smečku,“ řekla jsem s povzdechem.

„To já vím, jenomže Tanner tomu nevěřil a řada dalších si myslela totéž. Vždycky tu byla malá skupinka lidí, která byla proti Kadenovu plánu pokusit se znovu připojit k vlkům zvěrokruhu, ale po útoku Lvů se rozrostla a začala být hlasitější. Tím víc, když si za mluvčího vybrali Tannera.“

Usrkla jsem kávu a přemýšlela. „Bylo by lepší, kdybych odešla?“

„Ne, to nedělej,“ řekl Clayton nekompromisně. „Vím, Aylo, zdá se ti, že je proti tobě celá smečka, ale ujišťuji tě, že nás, kteří Kadena – a tebe – podporují, je spousta. Lidé jsou teď jen vyděšení. Přišli o domovy, někteří i o členy rodiny, a nemají jistotu, co bude dál.“

Zhroutila jsem se na pohovku. „Kaden a já se snažíme uzavřít spojenectví s některými dalšími smečkami. Obávám se, že momentálně není možné, abychom se boji se Lvy a Slunečními čarodějkami vyhnuli. Chtějí ovládnout všechny ostatní smečky – včetně té naší. Pokud se Tanner stane alfou...“ Při té představě jsem ztěžka polkla.

„Nestane,“ řekl Clayton.

Ozvalo se další zaklepání na dveře, a když jsem vstala, abych je otevřela, našla jsem za nimi Harper společně s Jackem a Danem. Nesli krabici koblih.

„Přišli jsme vám vyjádřit podporu,“ řekla Harper a bez pozvání se protlačila dovnitř. „Vzali jsme i jídlo, protože jsme usoudili, že budeš mít hlad.“

„Díky,“ řekla jsem, když jsem si brala krabici, a oči se mi zalily slzami vděčnosti. Věděla jsem, že se přátelí s Tannerem, takže pro mě hodně znamenalo, že se rozhodli sem zajít a veřejně ukázat, že jsou na naší straně.

Dane vešel dovnitř za Harper, ale zastavil se, aby mi položil ruce na ramena a kývl na mě. Lámala jsem si hlavu nad tím, proč nikdy nepromluví, ale nevadilo mi to – brala jsem ho takového, jaký je, stejně jako on bral mě takovou, jaká jsem já. Taky jsem mu byla dlužná, protože ukázal Kadenovi pravdu o tom, proč jsem odešla se Lvy.

Jack mi položil ruku na rameno a věnoval mi jeden ze svých okouzlujících úsměvů. „Neboj se. Tohle všechno se brzo přežene. Tanner sice je jeden z nejlepších bojovníků smečky, jenže nikdo není lepší než Kaden.“

Dlouze jsem vydechla. „Doufám, že máš pravdu.“

Všichni jsme se usadili na gauči, jedli koblihy, pili kafe a sdělovali si, co se za posledních pár týdnů stalo. Harper mi vyprávěla, jak zneškodnili Lvy, kteří byli u smečky Ryb, a já jsem jim vylíčila, jak jsme našli smečku Raka a s ní i mého bratra. V určité chvíli se ukázal i Grant, Claytonův druh. Přidal se k nám a snědl poslední koblihy.

Přelétla jsem pohledem své přátele usazené kolem Kadenova stolu a zahřálo mě to u srdce, přestože jsem se bála, co se večer stane. Možná v téhle smečce přece jen nejsem úplný vyvrhel. Snad moje místo v ní stojí za to, abych o něj bojovala.

24. KAPITOLA

SLUNCE ZAPADLO ZA HORY MOC RYCHLE. Věděla jsem, že si tím musíme projít, ale přála jsem si, abych mohla s Kadenem strávit trochu víc času, než bude bojovat s Tannerem. Když se vrátil po rozhovorech s některými členy smečky, vypadal frustrovaně a požádal mě, abych ho nechala chvíli o samotě; potřeboval si srovnat myšlenky. Dopřála jsem mu prostor a vyrazila k jezeru. Usmála jsem se na několik měnlivců, kteří u něj byli, ale všichni se mě stranili. Nikdo se mnou nechtěl ani promluvit, dokud neuvidí, co se dnes večer stane.

Nastal čas boje. Většina smečky už se shromáždila v kruhu před Kadenovou chatou a uprostřed nechala místo pro Tannera a Kadena.

Vyšli jsme s Kadenem ven. Cítila jsem, jak se na nás upírají oči všech přítomných, když jsme k nim kráčeli, a srdce se mi rozbušilo rychleji. Tanner čekal na jednom konci davu obklopen skupinou svých příznivců, naproti nim stál Clayton a vedle něj řada dalších členů smečky, včetně našich přátel. Viděla jsem rozštěpenou smečku – všechno kvůli mně.

Když jsem sledovala Tannerovu tvář se smrtelně vážným výrazem, kůže mi mravenčila napětím – zjevně byl odhodlán dotáhnout svou vzpouru do vítězného konce. Už jsem zažila dost výzev k boji o post alfy a věděla jsem, jak brutální a krvavé to může být. Kaden byl mimořádně dobrý bojovník, ale nedokázala jsem si nedělat starosti. V hlavě se mi začaly přehrávat nejhorší scénáře, nekonečná smyčka záběrů, jak Tanner trhá Kadenovi hrdlo novými a děsivými způsoby. Každý byl horší než ten předchozí a já si díky tomu, co se právě dělo venku i v mé hlavě, něco uvědomila.

Miluji Kadena i bez partnerského pouta. Všechno, co mému životu dává smysl, pocit, že mám rodinu, že jsem doma, to všechno ve mně vzbuzuje především on. Miluji Kadena i za to, že ve mě věřil a věří, když nikdo jiný ne, že mi dal šanci stát se lepším člověkem. Nesnesla bych, kdybych ho ztratila.

Podívala jsem se na svého druha a najednou jsem měla v krku knedlík. Opětoval mi pohled a i v jeho očích se zračily silné emoce. Zbytek davu jako by se vytratil, zůstali jsme jen my dva.

„Pojď sem, vlčí štěně,“ zašeptal Kaden a přitáhl si mě do náruče. Naklonil se ke mně a políbil mě, ne tak dlouze a hluboce, jak bych si přála, ale i tak jsem zavřela oči a vychutnávala si dotek jeho rtů na mých.

„Pusa pro štěstí,“ řekla jsem, když se odtáhl. „Možná bys měl pro jistotu dostat ještě jednu.“

„Dobrý nápad.“ Přitáhl si mě k sobě pevněji a políbil mě déle, až jsem z toho zčervenala.

Vzala jsem jeho tvář do dlaní. „Zůstaň naživu, nebo tě zabiju sama.“

Kadenův něžný úsměv se změnil v suverénní. „Neboj se. Neplánuju dneska večer umřít.“

Otočil se k Tannerovi a jedním plynulým pohybem si svlékl tričko, opálené svaly na těle se mu zavlnily a natáhly. Tanner udělal totéž a odhodil svoje tričko na zem.

Clayton natáhl ruku, sevřel Kadenovi rameno a prohodili spolu pár slov jako beta a alfa. Mluvili spolu nějakou dobu, hlavy skloněné k sobě, aby jejich rozhovor zůstal soukromým a dav ho neslyšel. V hlučení okolních hlasů jsem nedokázala pochytit, co si měnlivci říkají.

Zatímco spolu soupeři mluvili, přistoupila ke mně Stella. Celý den se nevrátila do chaty a vypadala stejně vyčerpaně jako včera večer. „Myslím, že se mi podařilo trochu je přemluvit,“ řekla unaveně a prohrábla si prsty dlouhé tmavé vlasy.

„Vím, že sis vedla skvěle. Lidé tě poslouchají.“ Vzala jsem ji za ruku a stiskla ji. Stella už léta nesla na svých bedrech roli alfa samice, ačkoli o ni nestála.

„Nic se mu nestane,“ řekla Stella, když sledovala Kadena, skoro jako by přesvědčovala sebe místo mě. „Je to nejlepší bojovník, kterého máme.“

„Nikdy jsem ho neviděla prohrát boj,“ dodala jsem. „Když jsme hledali smečku Raka, skolili jsme několik Býků. Většinu z nich zabil on.“

Stella přikývla a sevřela čelist. Clayton, který působil jako rozhodčí výzvy, popošel dopředu a vyzval dav, ať se zklidní. To se stalo okamžitě a bylo až překvapivé, jak rychle přešla živá debata do ticha.

„Vyjádřete své úmysly,“ řekl Clayton a ustoupil.

Tanner přešel doprostřed kruhu. „Vyzývám Kadena k boji o právo být alfou smečky Hadonoše.“

„Tvou výzvu přijímám,“ řekl Kaden, když se postavil na své místo a zpražil Tannera pohledem. Stál tu s rukama svěšenýma podél těla a jeho hlas zněl naprosto nevzrušeně.

Tanner však vypadal vynervovaně. Těkal očima po mýtině. Znovu mě přepadla úzkost a stiskla jsem Stelle prsty.

„Souhlasíte oba s tím, že budete bojovat beze zbraní až do smrti, nebo dokud se jeden z vás nevzdá?“ zeptal se Clayton a Tanner i Kaden nahlas souhlasili.

„A taky žádná ta tvoje měsíční magie,“ řekl Tanner.

Kaden sklonil hlavu. „Jo, to je fér.“

Clayton přikývl. „Začněte.“

Oba měnlivci kolem sebe nejdřív jen kroužili a neodvažovali se spustit ze sebe oči. Tím, kdo s hlasitým vzdorovitým výkřikem provedl první úder, byl Tanner. Kaden se mu nevzrušeně vyhnul a já si uvědomila, že Tanner pekelně zuří. Už jen to Kadenovi poskytovalo výhodu.

Další úder vedl Kaden, ale Tannerovi se podařilo uhnout a já jsem sledovala, jak Kaden upravuje svůj postoj. Další Tannerův úder zasáhl Kadena do boku a já zalapala po dechu, když se Kaden odvrátil. Měl vyceněné zuby, věděla jsem, že ho to zabořilo. Kaden pak předvedl sérii tvrdých, rychlých úderů.

Už si nehrál. Všimla jsem si, jak se výraz v jeho tváři změnil z ostražitého ve smrtelně vážný. Tanner zafuněl, když ho zasáhla jedna z Kadenových ran, následovala další, Tanner ani neměl čas se vzpamatovat.

Hned nato Tanner ustoupil, ohrnul rty a zavrčel a pak se proměnil ve velkého šedého vlka. Vrhł se na Kadena a já sebou škubla, ale zapoměla jsem, že Kaden se dokáže přeměnit během mrknutí oka. Jeho velký černý vlk se okamžitě objevil a střetl se s Tannerem. Následoval jeden výpad za druhým.

Váleli se v hlíně v záplavě zubů, drápů a srsti. Dav při pohledu na ně ztichl, jako by všichni tajili dech a čekali, co bude dál.

Ozvalo se kňučení, a když se od sebe dva vlčí samci odtrhli, Kaden měl krvavý čenich a Tanner couval a napadal na nohu. Do vzduchu se vznesla pachut' krve a já se poškrábala na nose. Bylo to skoro nesnesitelné, drásalo mi to už tak dost pocuchané nervy.

Oba měnlivci znovu zaútočili a postupem času bylo jasné, že Kaden má navrch. Byl lepším bojovníkem, ačkoli jejich vlci byli stejně velcí. Kaden však byl rychlejší, obratnější. Přišpendlil Tannera k zemi a ze změti dvou bojujících měnlivců se ozvalo další zakňučení.

Koutkem oka jsem zachytila náhlý pohyb. Z davu se vynořila hezká brunetka a se zjevnou zlobou v očích pozorovala boj.

Několikrát přešla po okraji kruhu sem a tam, evidentně rozrušená.

„To je Lindsey,“ řekla Stella tiše. „Tannerova družka.“

Lindsey ze sebe strhla šaty a proměnila se v hnědého vlka. Byla menší než ti dva, kteří se rvali na zemi, ale na tom nezáleželo. Kaden k ní stál zády, zdálo se, že se na něj chystá zaútočit. Napjaly se jí svaly, jak se připravovala ke skoku, a já se ve zlomku vteřiny rozhodla.

To teda ani náhodou, pomyslela jsem si a pustila Stellinu ruku. Nehodlala jsem Tannerově družce dovolit, aby se do toho pletla, když Kaden bojoval fér. Lindsey s vyceněnými tesáky vyrazila kupředu a já se začala přeměňovat, aniž bych se svlékla. Mé bílé vlčí tělo do ní narazilo dřív, než jsem si stihla uvědomit, že jsem úplně proměněná. Nikdy předtím se mi to nepovedlo tak rychle, ale taky jsem nikdy dřív nebojovala, abych ochránila svého alfu. *Svého druha*.

Přitiskla jsem Lindsey k zemi, ale z mého sevření se vykroutila dřív, než jsem ji stačila pořádně chytit, abych ji udržela od Kadena. Pokusila se pokračovat v útoku, ale kousla jsem ji do ocasu a stáhla ji zpátky. Zavrčela a konečně ke mně obrátila pozornost.

Co to do prdele děláš? Když jsem v hlavě uslyšela Kadenův hlas, nadskočila jsem.

Chráním tě, vyslala jsem zpět. Jediné, co jsem dostala na oplátku, byl pocit Kadenova naprostého znechucení nad tou představou. On má přece chránit mě! Sám však měl plné ruce práce s Tannerem. To Lindsey porušila pravidla a pokusila se zapojit do zápasu, a já ji nehodlala dovolit, aby se vrhla do boje. A jak tam proti mně stála se vztyčenýma ušima a vyceněnými tesáky, zmocnil se mě nový pocit.

Nebojovala jsem jen za Kadena. Bojovala jsem i za to, abych se stala alfa samicí smečky.

Jen se mi nepleť do cesty a nenech se zabít, řekl Kaden.

No nepovídej, pomyslela jsem si a znovu se dala do boje s Lindsey. Byla jsem větší, ale ona byla kluzká jako úhoř. Dokázala jsem ji přišpendlit k zemi, ale ne na dost dlouho, abych

ji donutila se mi podřídít. Vždy se jí podařilo najít způsob, jak z mého sevření vyklouznout.

Nakonec jsem se na ni svalila. Tak mi nemohla uniknout, a i když to nebyl zrovna elegantní způsob, jak ji udržet u země, dostala jsem ji do zranitelné pozice. I tak se Lindsey pořád bránila a já nevěděla, co dál.

Podříd' se, řekl Kaden Tannerovi. Držel ho na zemi, tesáky kolem jeho krku. Přestože Tannera dělila jen chvíle od smrti, vrčel na Kadena, cvakal čelistmi a zadními tlapami se snažil přetočit na břicho.

Budeš mě muset zabít, zavrčel Tanner vzdorovitě, i když jsem pod tím tónem zaslechla strach. Věřil, že Kaden s ním opravdu skoncuje, teď a tady. Na to měl alfa právo, zvlášť když se soupeř nechtěl vzdát.

Zabiju tě a Ayla zabije tvou družku. Tohle vážně chceš? zeptal se Kaden. Varovně zaťal do Tannerova hrdla tesáky.

Podívala jsem se na Lindsey, nevypadala, že je připravena zemřít. Vyhlížela vyděšeně, oči měla doširoka otevřené. Už se mnou ani nebojovala. Nechtěla jsem ji zabít. Měla to být moje sestra ze smečky, někdo, na koho se můžu spolehnout, že mi bude krýt záda, když půjde do tuhého. Jenže se pokusila napadnout Kadena, alfu, a tím napadla i mě. Kdyby na to přišlo, zabořila bych jí zuby do krku a sledovala, jak jí z očí vyprchává život.

Lindsey mi to musela vyčíst z tváře, neboť se znovu začala vzpírat. Už ne proto, aby bojovala, ale aby se osvobodila. *Prosím*, vyslala ze sebe, ale patřilo to Tannerovi, ne mně.

Tanner přelétl pohledem na Lindsey a sklopil hlavu. *Vzdávám se.*

Kaden Tannera okamžitě pustil a Tanner odskočil mimo dosah jeho tesáků. Konečně jsem Lindsey dovolila, aby se zpoza mě vysoukala. Tanner počkal, až se k němu připojí, a pak se kruh členů smečky Hadonoše rozestoupil a nechal je projít. Vběhli do lesa, aniž by se přeměnili zpátky do lidské podoby.

„Alfou zůstává Kaden,“ řekl Clayton a v hlase mu byla slyšet úleva. Kaden zvedl svou tmavou hlavu a vydal ze sebe dlouhé zavytí. Kůží a kostmi mi proniklo přímo do duše. Instinktivně jsem zvedla čenich a moje vlastní zavytí se harmonicky sladilo s Kadenovým v písni plné vítězství a úlevy s trochou smutku. O pár vteřin později s námi začali výt i ostatní členové smečky, lidští i vlčí.

Když vyty ustalo, Kaden se přeměnil do lidské podoby a já udělala to samé. Oba jsme byli nazí a celí od krve, ale to bylo jedno. V kruhu členů smečky Hadonoše to začalo burácet. Většina lidí jásama a vypadala šťastně, že viděla svého alfu zvítězit. Stella byla jednou z nejhlasitějších, poskakovala nahoru a dolů.

Ne všichni však měli z Kadenova vítězství radost. Někteří se otočili a vydali se za Tannerem a Lindsey. Potvrdili nám, že Tanner nebyl jediný, kdo si myslel, že Kaden vede smečku Hadonoše na scestí.

Alfa se rozhlédl a přelétl pohledem členy své smečky, kteří zůstali. Oči mu hořely ohněm, který pramenil z právě vybojovaného vítězství, a stejný pocit se přenesl i na mě. „Chce mě tu vyzvat ještě někdo další?“

Smečka Hadonoše ztichla a já si všimla, jak několik měnlivců sklopilo zrak, jako by se styděli. Nikdo nevystoupil. Ani bych nechtěla. Každý kousek jeho těla vyzařoval sílu, kterou v sobě měl,

a jen z toho, jak jsem vedle něj stála, jsem chápala, že s takovou silou se musí počítat.

Kaden roztáhl doširoka ruce. „Všechno, co dělám, dělám pro vás, pro tuhle smečku, a vždy nás povedu tak, jak uznám za vhodné. Pokud vám vadí, co dělám, můžete si se mnou o svých obavách promluvit. A co se týče Ayly...“ Chytil mě za ruku a ten dotek se mnou pěkně zamával. „Je to moje alfa samice. Dnes v noci dokázala, že si to zaslouží. Společně zničíme Lvy, znovu se připojíme k vlkům zvěrokruhu a povedeme naši smečku k lepší budoucnosti.“

Dívala jsem se na shromážděné měnlivce a snažila se zklidnit bušící srdce a roztřesené ruce. Jeden po druhém sklonili hlavy na znamení poslušnosti. Přijali mě jako alfa samici. Nemohla jsem tomu uvěřit. O tenhle post jsem nestála a nikdy jsem si nepředstavovala, že bych o něj mohla někdy usilovat, a přesto, když nastal čas bojovat o své místo, výzvu jsem přijala. A udělala bych to tisíckrát, jen abych udržela Kadena v bezpečí.

Podívala jsem se na Kadena a v krvi mi rezonovalo vítězství. *Tohle* bylo správné. *Tohle* bylo to, co jsem celý život hledala. Byla jsem Kadenova družka a byla jsem alfa samice smečky Hadonoše.

25. KAPITOLA

NECHALI JSME S KADENEM DAV ZA SEBOU, srdce nám pořád zběsile bušila a vzduch byl nadále prosycen napětím z bitvy. V žilách mi kolovalo tolik adrenalinu, až jsem se skoro klepala nervozitou. Podívala jsem se na Kadena a nadechla se, abych se ho zeptala *Co s tím pocitem mám dělat?*

Díky zřetelnému chtíči, který se mu odrážel v očích, jsem si uvědomila, že to, co cítím, není tak úplně dozvuk boje. Účastnili jsme se ho spolu, spolu jsme ho vyhráli a oba jsme měli potřebu prožít to vítězství společně, ujistit se, že jsme opravdu pořád naživu.

Při pohledu na jeho nahé tělo pokryté potem a krví, ze kterého sálala ryzí mužná síla alfy, mě zachvátila touha. Tak silná, že jsem málem zavrávala. Potřebovala jsem mít Kadena u sebe. Přála jsem si, aby se naše kůže dotýkala tak, jak jen to bylo lidsky možné. Moje vlčice ochutnala krev a teď se dožadovala sexu.

Vrhla jsem se ke Kadenovi a on mě nechal a přitáhl si mě k sobě. Srazili jsme se rty a Kaden mě chytil za nahý zadek tak pevně, až to skoro bolelo. Vášnivě mě líbal a svým hladovým

jazykem se dral do mých úst. Pustila jsem ho k sobě a začala ho líbat se stejnou intenzitou. Naši vlci nám pořád bublali pod kůži a stěží jsme připomínali lidi, když jsme se na sebe vrhli jako zvířata v říji, akorát teď nás k tomu nevybízel úplněk.

Kaden mě líbal, jako by mě chtěl sníst. Přitiskla jsem se k němu celým tělem a ucítila jsem na stehně jeho pulzující mužství připravené k akci. Chtěla jsem ho do sebe vzít, tady a teď. Bylo mi fuk, kdo to uvidí. Zdrcující nápor energie, který ve mně vřel, teď dostal možnost se ventilovat, a ať se propadnu, jestli mi v tom někdo zabrání.

Kaden ze sebe vydal zvuk, napůl zavrčení, napůl sten, a pak mě odstrčil. Zamrkala jsem, když mezi námi náhle vznikla mezera, a snažila se donutit mozek, ať se oprostí od té zdrcující *potřeby*.

„Chata,“ řekl Kaden, ale znělo to, jako by byl stejně neochotný jako já se tím příkazem řídit. Když jsem otevřela pusu, zvedl ruku. „Kolem jsou štěňata. Nechceme je traumatizovat na celý život.“

Jasně. To mě přimělo k pohybu. Ke srubu to bylo jen pár kroků a při každém jsem za sebou vnímala jeho přítomnost. Chtěla jsem mu říct, ať se na to *vykašle* a vezme si mě na místě, ale než jsem se nadála, byli jsme uvnitř.

Kaden zabouchl dveře a pak mě k nim rychle přitiskl, jako by se ani on nemohl dočkat, až budeme uvnitř. Vydechla jsem, když jsem zády narazila na neopracované dřevo. Nehodlala jsem si stěžovat, vůbec ne. Když se na mě Kaden natlačil a líbal mě po celém těle, jako by se nedokázal ovládat, zachvátila mě touha.

„Byla jsi zatraceně skvělá,“ řekl a pak mi olízl kůži na krku.

„Ty taky.“ Prohnula jsem se proti jeho tělu a hladila ho po ramenou. Chtěla jsem se ho dotýkat všude, kam jsem dosáhla. Chtěla jsem ho taky *ochutnat*.

Chytila jsem ho za ruce a pomocí své přemisťovací síly jsem nás otočila tak, aby byl zády ke dveřím. Než se stihl vzpamatoval, sklouzla jsem po jeho těle až ke kolenům, jako jsem to udělala u auta, když jsem ho uzdravovala. Ale tentokrát jsem si byla jistá, že mě nezastaví.

Vzala jsem jeho penis do rukou a cítila, jak v něm pulzuje. Každý den se na mě díval a v očích mu plály majetnické jiskřičky. Když mi vklouzl rukama do vlasů, přejela jsem mu jazykem po spodní straně, načež mu ze rtů uniklo hlasité zasténání. Chutnal jako sůl a hřích, a já ho chtěla ještě víc. Nikdy předtím jsem tohle nedělala, ale jakýsi prastarý instinkt ve mně mi napovídal. Vzala jsem jeho žalud mezi rty.

„Ach bože,“ řekl a opřel si hlavu o dveře. „Ani nevíš, jak dlouho jsem ti ho chtěl strčit do pusy. Pokaždé, když jsi mi odmlouvala, jsem myslel na to, že tě tak umlčím.“

Vážně? Přimhouřila jsem oči, vzala ho pevně do ruky, stiskla a doufala, že vykřikne. Ale vymstilo se mi to, protože se mu to líbilo, vrazil mi penis do pusy a znovu zasténal.

„Takhle pokračuj a brzo se ti udělám do krku,“ zavrčel.

O to mi přesně jde, pomyslela jsem si. Chtěla jsem ho přivést na pokraj šílenství, aby se přestal ovládat, abych viděla jeho výraz, až se díky mně udělá. Ještě nikdy mi nedovolil, abych se ho dotýkala takhle, způsobem, který mi nejdříve přišel submisivní, dokud jsem si neuvědomila, že veškerou moc mám já. Opravdu jsem jeho alfa samicí.

Sála jsem ho a lízala a boky se mu začaly pohybovat jakoby samovolně. Moc se mi líbilo, jak do mě naráží, jako by nedokázal zabránit touze ponořit se hlouběji, a já ho chytila za jeho pevný zadek, abych ho povzbudila. Rukama mi pevně svíral vlasy a neustále opakoval moje jméno, zatímco se mu plnilo jeho přání dělat mi to do pusy. A pak v jednom velkolepém okamžiku ztratil veškerou kontrolu, vykřikl mé jméno a na jazyk mi vytrysklo jeho semeno. Polykala jsem ho, dychtivá po všem, co mi mohl dát, a věděla jsem, že od něj budu chtít vždycky víc.

„Vlčí štěně, ty budeš moje zkáza,“ řekl Kaden a vytáhl mě na nohy. Pak mě chytil za zadek, zvedl mě, ovinul si moje nohy kolem pasu a přitiskl mě zpátky ke dveřím. „Teď je řada na mně, abych tě donutil křičet.“

„Tak brzy?“ Škádčila jsem ho. „Nepotřebuješ chvíli na vzpařování?“

„Neurážej mě.“ Přiblížil se ke mně, přitiskl se a ukázal mi, jak je tvrdý. „Jsem alfa a ty jsi moje žena. Mohl bych ti to dělat celou noc, přivádět tě k šílenství, bez jediné přestávky. Jak sama dobře víš.“

„Sliby, chyby...“ Přitiskla jsem se k němu, narazila na něj a nechala ho klouzat mezi svými nohama.

„Potřebuješ další důkaz?“

Vstoupil do mě tak rychle a tvrdě, až jsem vykřikla. Svíral mi stehna ocelovým stiskem a mírná bolest ještě umocňovala rozkoš, která se mi hromadila v nitru. Když byl ve mně na doraz, zastavil se a oddechoval tak ztěžka, jako by se zrovna vrátil z boje. Přitiskla jsem nohy pevněji k jeho bokům a z toho pocitu, jak hluboko v sobě ho mám, se mi protočily panenky.

„Budeš tu celý den jen tak stát, nebo konečně splníš své hrozby?“

Kaden odpověděl zavrčením a jednou rukou mi zajel do vlasů. Omotal si je kolem prstů a trhl mi hlavou dozadu. Začala jsem vidět hvězdičky, zatemňovaly mi vidění, a tiskla jsem k němu boky a přála si, aby se mě už konečně zmocnil. Několik úderů srdce mě nechal, abych se po něm svezla sama, a tření bylo dostatečně intenzivní na to, abych žadonila o víc. Pak se mi zakousl do krku, dost důkladně, aby mi bylo jasné, že mi udělá modřiny. Další otisk, aby všichni věděli, že jsem *jeho*.

Klouzal mi jazykem po krku, laskal a uklidňoval místo, kam mě kousl. Odtáhl se, takže byl ve mně jen trochu, a já nad tou ztrátou málem zakňourala. Než jsem si stačila postěžovat víc, pronikl do mě znovu. Dřevěné dveře za mými zády se zachvěly, jak do mě přirážel, a já mu zaryla nehty do kůže.

Posouval si mě nahoru a dolů a dveře za námi se nepřestávaly prohýbat a chvět. Kdokoli by šel okolo, nepochybně by okamžitě věděl, co se tu děje. Ne že by mě to v tu chvíli trápilo.

Přemohl mě orgasmus, prudce a rychle. Pevně jsem sevřela nohy kolem Kadena a vnímala ho hluboko v sobě, zatímco jsem se chvěla a všechno se mi v nitru svíralo. Když jsem dosáhla vyvrcholení, začal mi zuby do krku a mě zaplavily další vlny rozkoše.

Kaden byl úplně nehybný, zatímco jsem prožívala orgasmus, a nechal mě se na něm pohybovat, abych se uvolnila, ale bylo mi jasné, že ještě neskončil. Vzápětí mě postavil na zem, a jakmile jsem měla nohy na podlaze, otočil mě.

Ještě jsem se chvěla po orgasmu, opřela jsem se rukama o dveře a on mi roztáhl nohy. Přitiskla jsem tvář na neopracované dřevo,

zatímco mi sjel jednou rukou po zádech, zastavil ji těsně nad mým zadkem a silně zatlačil. Zasténala jsem, když do mě znovu vstoupil a nasadil tempo. Bylo tvrdé a nelítostné, a když mi Kaden vsunul druhou ruku mezi stehna, málem jsem vážně vykřikla. Sklouzl prsty dolů mezi moje nohy a roztáhl mi pysky, aby mohl jedním prstem kroužit kolem klitorisu. Každý dotyk jeho prstů ve mně vyvolával záchvěvy rozkoše. Zavřela jsem oči a soustředila se na narůstající slast, která mě po předchozím orgasmu ještě neopustila. Bylo to skoro až nesnesitelné, až moc dobré.

Pak nás oba stáhl na podlahu, takže jsem mu seděla na klíně, čelem k němu. Stále přirážel, jednou rukou mě dráždil mezi nohama a druhou mě štipal do bradavky, dokud jsem nevyjekla ve směsi rozkoše a bolesti.

Kaden nepolevoval, a jak zrychloval tempo a hluboce přirážel, pořád mnou projížděly vlny slasti.

Přivedl mě k druhému orgasmu, při kterém se mi roztřásla kolena, a z rozkoše, kterou jsem cítila díky kombinaci slasti z toho, jak mě laskal prsty a hýbal se uvnitř mě, mi přecházel zrak. Když mě přivedl na hranici vyvrcholení a pak mě přes ni poslal, vykřikla jsem jeho jméno.

Pevně jsem se kolem Kadena sevřela a jemu se zrychlil dech. Vzepjal se jako nějaké divoké zvíře, když se udělal, a já jsem na něm dál jezdila a nedokázala se zastavit, žádala jsem víc, víc, ještě víc. Zaklonila jsem hlavu a cítila ho v sobě a bylo to tak příjemné, že jsem si nebyla jistá, jestli se ještě vzpomínám z posledního orgasmu, nebo jestli moje tělo vyvíjí heroickou snahu, aby se zmohlo ještě na další.

Když rozkoš odezněla, oba jsme těžce oddechovali a srdce nám bušila jako o závod. Otočila jsem se k němu, on mě objal kolem ramen a ze tmy na mě hleděl. Někdy během našeho zběsilého sexu nastala noc a v chatě se nesvítilo. Ne že by nám na tom záleželo.

Kaden mi vzal bradu do dlaně. „Bojovala jsi za mě.“

„Samozřejmě že ano.“ Tím nečekaně něžným dotykem mě zaskočil. „Naštěstí mě vycvičili ti nejlepší.“

Hluboko z hrudi se mu vydralo souhlasné zamručení. Pak sklouzl palcem dolů z mé brady a dotkl se otisku na mém krku. „Jaké to je, být novou alfa samicí?“

„Děsivé,“ přiznala jsem.

Tiše se zasmál. „Ze začátku mi to taky připadalo takové. Ale ty to zvládneš, stejně jako já.“

„Víš určitě, že to mám být já?“ zeptala jsem se a konečně vyslovila to, čeho jsem se nejvíc bála.

„Určitě.“ Políbil mě něžně na rty. „Neexistuje nikdo jiný, koho bych chtěl mít po svém boku raději, aby se mnou vládl mé smečce.“

Opětovala jsem mu polibek a upjala se k jeho síle, k jeho jistotě. Neměla jsem ponětí, jak se stát alfa samicí, a vzhledem k tomu, jak velké napětí ve smečce panovalo, mi bylo jasné, že mě čeká těžký boj, aby mě všichni přijali. Ale musela jsem to zkusit. Kvůli Kadenovi. Kvůli své smečce.

26. KAPITOLA

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA JSME SVOLALI setkání v chatě a pozvali na ně všechny členy smečky. Bylo zřejmé, že až příliš mnoho lidí má pochybnosti, obavy nebo otázky ohledně toho, co se děje, a situace se během Kadenovy několikátýdenní nepřítomnosti jen zhoršila. Částečně to byla moje vina, a tak jsem Kadenovi řekla, že bychom měli smečce všechno vyložit. Ano, *všechno*. Kaden váhal, hlavně kvůli nutkání chránit mé soukromí, protože to znamenalo vynést na světlo spoustu špinavého prádla mé rodiny. Ale já měla silný pocit, že k našim lidem musíme být otevření a upřímní, a také jsem cítila, že bych to měla být já, kdo obstará většinu mluvení. Smečka potřebovala slyšet z mých vlastních úst, proč jsem odešla s Jordanem a taky všechno ostatní, co jsem zjistila v zajetí a potom od bratra.

Když jsem se dostala k tomu, že Jordan je můj polorodý bratr, rozhořčení a zděšení smečky mi napovědělo, že jsem se rozhodla správně. Hadonoši byli vůči Slunečním čarodějkám už tak dost skeptičtí. Příčilo se jim, jak na vlky zvěrokruhu používají magii, aby nad nimi měly kontrolu, a to i nad takovými věcmi, jako je

přeměna a partnerské pouto. To, co jsem jim právě pověděla, byla poslední kapka. Než jsme se dostali na konec rekapitulace všech událostí a vysvětlili jim své budoucí plány, bylo na naší straně mnohem víc lidí než předtím.

Pořád se našli někteří členové smečky, kteří mi nevěřili, považovali mě za vyvrhele nebo si jednoduše mysleli, že jsem ještě moc velký nováček nebo moc mladá, ale to se dalo čekat. Kaden mi vyprávěl, že když se stal alfou, mnozí si taky mysleli, že je příliš mladý. Ano, změna nenastane ze dne na den. Budu muset dál pracovat na tom, abych si získala jejich důvěru a loajalitu, jako to udělal on. Bojovala jsem o svoji pozici a vyhrála, ale bitva ještě neskončila. Ale netrápilo mě to. Tohle byla moje smečka a já se nikam nechystala.

Po zbytek dne a dlouho do noci jsme se já a Kaden setkali s lidmi, naslouchali jejich stížnostem a obavám a snažili se je uklidnit. Ačkoli byl Kaden pryč jen pár týdnů, zdálo se, že s ním každý potřebuje o něčem naléhavě mluvit. Věnovala jsem čas tomu, abych si o každém člověku zapamatovala, co se dalo, a vryla si do paměti jeho jméno. Tanner a Lindsey se ale neukázali a mě zajímalo, kolik dalších měnivců se s nimi drželo zpátky.

Než jsme se večer vrátili do chaty, měla jsem úplně vyštavený mozek. Stella nás něčím nakrmila a já jsem nedlouho potom odpadla na gauči uprostřed jejího vyprávění o tom, co celý den dělala. Matně jsem si vybavovala, že mě Kaden odnesl do postele, a to bylo všechno.

Když jsem druhý den ráno sešla dolů na snídani, našla jsem tam Kadena. Byl už chvíli vzhůru, dělal mi palačinky a neměl na sobě tričko, jak jinak. Mňam. Obracel palačinky a já měla krásný

výhled na napjaté svaly na jeho zádech. Když jsem k němu přišla blíž, přitáhl si mě k sobě a neskutečně žhavě mě políbil, až se mi z toho podlamovala kolena. Dal mi ochutnat kousek palačinky, byla výborná a pěkně nadýchaná. Tenhle chlap je sexy, chytrý, silný a *umí vařit*? Vážně jsem vyhrála jackpot.

Po snídani jsme vyrazili ven, abychom strávili další den setkáváním se členy smečky. Ráno bylo zahalené do mlžného oparu, dny byly čím dál chladnější. Blížil se podzim. Listí už pomalu začalo měnit barvu. Minuli jsme Stellu, která seděla u jezera se skupinkou štěnat a snažila se dál vést svou školku, i když bez skutečné školy. Popovídali jsme si s ostatními členy smečky, kteří rybařili, štípali dřevo nebo se poflakovali před chatou. Klepali jsme na dveře a zjišťovali, jestli můžeme s něčím pomoci. Nikdy jsem si neuvědomila, v čem spočívá značná část údělu alfy. Že zkrátka kontroluje svou smečku a zjišťuje, jak se jeho lidem daří nebo jestli je třeba něco vyřešit, ať už jde o sousedské spory, rozbitý záchod či o to, že nějaké dítě ztratilo v lese hračku. Na druhou stranu, tohle byl Kadenův způsob, jak být alfou, a ten se značně lišil od toho, jak vedl smečku Raka můj otec.

Když se setmělo, myslela jsem si, že se vrátíme do chaty, ale Kaden mě místo toho zavedl do lesa. Měsíc nad našimi hlavami tvořil dokonalý půlkruh a pod ním na nás mrkaly miliony hvězd. Trochu jsem se zatřásla a litovala, že jsem si nevzala bundu.

„Dneska večer tě chci naučit, jak se stavějí strážce,“ řekl Kaden, zatímco mě vedl hlouběji do temného lesa a používal přitom své vlčí smysly. „Jako alfa samice bys to měla umět, zvláště když máš v těle krev Měsíční čarodějky.“

„Ráda bych se to naučila,“ řekla jsem a spěchala, abych s ním udržela krok. „O magii nic nevím.“

„Moc se netěš. Znáám jen pár ochranných kouzel, která mě naučili rodiče a která se dědí z generace na generaci. V porovnání s tím, co by dokázala plnohodnotná čarodějka, to nic není, ale za ta léta nám posloužila dobře.“

„Kéž by existoval způsob, jak Měsíční čarodějky najít,“ povzdechla jsem si. Partnerské pouto s Jordanem ve mně stále žilo a bzučelo jako otravný hmyz, i když už jsem se ho naučila docela dobře ignorovat. Pomáhalo, že jsem byla od Jordana daleko, stejně jako to, že jsem byla s Kadenem. Ale pouto nikdy doopravdy nezмізі, dokud nenajdeme čarodějkę, která kouzlo zlomí.

Kaden mě vzal za ruku a pomohl mi přes kmen. „Až se budeme vracet z Konvergence při zatmění Slunce, mohli bychom se stavit v Coronisu. Podívám se, jestli táta nemá o Měsíčních čarodějkách něco, čeho jsem si předtím nevšiml.“

„Dobrý nápad,“ řekla jsem.

Došli jsme k jakési neviditelné bariěře, kterou viděl jen Kaden. Zastavil se a nasál chladný noční vzduch. „Když jsme sem poprvé dorazili, postavil jsem strážę,“ vysvětlil. „Udržují naši polohę skrytou před cizími lidmi i měnlivci a komukoli zabrání vstoupit na území bez našeho svolení. Kouzlo by mělo blokovat i tvé partnerské pouto a mařit Jordanovy snahy vypátrat tě. Dokud se ovšem budeš pohybovat v jeho hranicích.“

Přikývla jsem. To dávalo smysl – i Coronis byl takhle chráněný a Lvi a jejich spojenci mě dokázali vystopovat teprve tehdy, když jsem opustila území smečky. Pak Sluneční čarodějky Kadenovy

strážce zneškodnily a umožnily nepřátelským měnlivcům zaútočit na Coronis. „Jak dlouho strážce vydrží?“

„Nejlepší je, když je obnovuju každých pár týdnů.“

Natáhla jsem ruku a ucítila, jak mi na dlani pulzuje magie. Byla chladná a poddajná, jemně mi klouzala po kůži, hodně se lišila od magie Slunečních čarodějek.

„Sleduj, jak dělám první, a pak přejdeme na další místo a můžeš to zkusit sama,“ řekl Kaden. Zvedl ruce a tvář k měsíci, jako by chytil jeho světlo a vtahoval ho do sebe. Pak začal odříkávat nějaká slova, kterým jsem nerozuměla, zněla však podobně jako ta, která při svých kouzlech pronášely Sluneční čarodějky. Vystrčil ruce dopředu, vytrysklo mu z nich měsíční světlo a vytvořilo před námi stěnu. Ta se roztáhla do stran a pak nám skoro okamžitě zmizela z očí. Ale magie zde pořád byla, silnější než předtím.

„Co jsi to povídal?“ zeptala jsem se.

„Je to ve starořečtině. Nebo to mi aspoň řekli.“ Pokrčil rameny. „Nevím, co to znamená, ale funguje to, takže to nezpochybňuju.“

Procházeli jsme podél neviditelné bariéry, obcházeli stromy, překračovali popadané větve a dávali pozor, abychom si ve tmě nevyvrtli kotníky. Když jsme došli k místu, kde magická bariéra slábla, Kaden se zastavil. Učil mě slova, která předtím pronášel, a nutil mě je opakovat pořád dokola, dokud jsem je nevyslovovala správně. Pak jsem doširoka roztáhla ruce a vzhlédla k měsíci a načerpala do sebe jeho sílu, jako kdybych se potřebovala teleportovat. Tahle část už byla dost snadná. Začala jsem váhavě odříkávat slova a Kaden na mě kývl, aby mi dal najevo, že to dělám správně. Jakmile jsem cítila, že se ve mně nahromadilo dost

magie, zkusila jsem ji poslat ven do existujících strážců, jako to udělal on. Nic se nestalo.

Zkusila jsem to znovu, tlačila jsem dlaně před sebe a přála si, aby se magie uvolnila, ale zůstala ve mně, jako by narazila do zdi. Frustrovaně jsem vydechla, zkusila to potřetí a lámala si hlavu nad tím, proč se mi to nedaří.

„Nezvládnou to,“ řekla jsem. „Cítím magii, ale nějak se k ní nemůžu dostat.“

„Hm...“ Kaden se zamyslel a zakroutil hlavou. „Možná jsi vy-stresovaná nebo moc unavená...“

„To si nemyslím. Mám pocit, že jsem nějak zablokováná.“ Dlouze jsem vydechla. „Nechápu to. Dokážu se přemísťovat, a když na mě Sluneční čarodějky seslaly to svoje kouzlo, uvolnilo se ze mě nějaké světlo a srazilo je na zem... tak proč nedokážu tohle?“

„Zkusíme to znovu na dalším místě,“ navrhl Kaden. Pokračovali jsme dál, ale bez ohledu na to, kolikrát jsem to zkusila, vlastní stráže se mi nepodařilo vytvořit. Kaden se snažil ze všech sil, ale marně. A ve mně s každým jeho úspěchem a mým dalším neúspěchem rostl pocit selhání. Tolik k tomu, že jsem mocná Měsíční čarodějka. Sluneční čarodějky mě označily za nebezpečnou, ale kdyby teď viděly, že nedokážu seslat ani to nejzákladnější kouzlo, vysmály by se mi.

UPLYNULY TÝDNY, ze stromů hojně opadávalo listí a vzduch byl čím dál chladnější, jak se kolem nás usadil podzim. Měsíc byl v úplňku a s Kadenem jsme odvedli smečku do lesa na lov. Toho

dne jsem poprvé pomohla skolit jelence běloocasého. Ještě pořád jsem se nedokázala dostat ke své magii, ať jsem se snažila sebevíc, ale mezi ostatními měnlivci jsem se cítila se svou vlčí stránkou propojena víc než kdy dřív.

Zatmění Slunce se blížilo a já jsem nikdy neměla takovou chuť zastavit tok času jako teď. Zároveň jsem se těšila, že zase uvidím bratra. S Wesleyem jsme byli v kontaktu skoro každý den a dohodli jsme se, že setkání uspořádáme na chatě v Oregonu, která patřila našemu otci. Já jsem tam sice nikdy nebyla, ale táta tam několikrát vzal Wesleyho na výlet a mě nechal doma s Jackie. Třebaže jsem moc nestála o to navštívit místo, které mi připomene rodiče, Wesley tvrdil, že je ideální, protože se nachází mimo území všech smeček, ale je pro všechny snadno dostupné. Nebyla jsem o tom úplně přesvědčená, ale ani mě nenapadlo žádné jiné. Teď šlo hlavně o to, aby tam někdo z ostatních smeček opravdu dorazil.

„Aylo, posloucháš mě?“ zeptal se Wesley.

„Jo, jsem tu.“ Vytrhla jsem se z myšlenek a začala se procházet po břehu jezera, zatímco jsem si k uchu tiskla telefon. Uvědomila jsem si, že jsem Wesleyho nechala pár minut mluvit, aniž bych pochytila jediné slovo.

„Jak už jsem říkal, všichni se Lvů bojí,“ pokračoval. „Víš, že jsem se snažil navázat kontakt s ostatními, ale alfové se zdráhají se mnou vůbec *promluvit*, natož aby souhlasili se schůzkou.“

„Vím, že děláš, co můžeš,“ řekla jsem a jednou rukou si třela spánek. „Aspoň že alfa Ryb souhlasil. To je začátek. Když pojede on, připojí se i ostatní.“ *Doufám*, dodala jsem v duchu.

Mira mi včera poslala zprávu, že se jí konečně podařilo přesvědčit alfu Ryb, aby si nás přišel vyslechnout. Měla jsem podezření, že ho ona i její druh neustále otravovali, dokud konečně neoustoupil, a nikdy jsem nebyla tak vděčná, že mám takovou neodbytnou kamarádku.

„Myslím, že dorazí i alfa Vah,“ řekl Wesley. „Rozhodně se chce dozvědět, co mu chceme říct.“

„Dobře. Snad se objeví i další.“ Povzdechla jsem si a zadívala se na trpytící se vodu jezera. „Člověk by čekal, že smečky projeví větší odpor k tomu, aby je Lvi ovládali.“

„Každá smečka věří, že jí se nic zlého nestane, nebo že když se do sporů nebude plést, bude v bezpečí.“ Wesley zněl vyčerpaně, když mluvil. „Oba víme, že je to hloupost, ale chápu, že si to můžou myslet.“

Poté, co ostatní vlci zvěrokruhu při Konvergenci opustili naši smečku a nechali její členy zemřít, jsem jim věřila mnohem méně. Měli jsme být jednotní, a přesto při prvním náznaku krveprolití všichni stáhli ocas a zdrhli. A teď bylo skoro nemožné je přimět, aby s námi vůbec promluvili. Málem jsem chtěla říct, ať na to kašleme a necháme je padnout pod nadvládu Lvů, když nejsou ochotní hnout prstem, aby tomu zabránili. Neudělala jsem to jen proto, že jsem věděla, jak by se nám to vymstilo, jak by to ublížilo Wesleyho i Miřině smečce a nakonec i mé. Jestli Lvi a Sluneční čarodějky získají příliš velkou moc, jsme všichni odsouzeni padnout. Rozloučili jsme se a slíbili si, že si zase brzy promluvíme. Chvíli jsem měla chuť hodit mobil do vody, ale hned jsem se za takovou dětinskost zastyděla. Místo toho jsem

ho pevně sevřela a snažila se rozdýchat pocit beznaděje, který mnou proudil.

Za zády mi zapraskala větvička a já se otočila, připravená k boji. Ze stínů vystoupil Kaden. „Dobrá forma.“

Jeho slova mě vrátila zpátky v čase, do doby, kdy byl spíše mým nepřítelem než milencem a musel mě trénovat z čiré nutnosti. Navzdory všem útrapám bych jedinou z těch zkušeností nevyměnila za nic na světě; každá totiž přispěla k tomu, kým jsem dnes.

Vrhla jsem se ke Kadenovi, který rozevřel náruč. Byl na výpravě pro zásoby, a i když trvala jen pár dní, hrozně se mi po něm stýskalo. Natáhla jsem ruku, přitáhla si k sobě Kadenovu tvář a zaklonila hlavu, abychom se mohli políbit.

Chtěla jsem, aby to byl hezký, krátký polibek, ale jakmile se moje rty dotkly jeho, chtěla jsem víc. Kaden byl zjevně dostatečně natěšený. Polibek prohloubil a rukama mi sklouzl po bocích, aby mě k sobě přitáhl blíž.

Pak zabručel a odtáhl se. „I když bych rád pokračoval, mám pro tebe nejdřív novinku.“

Ušklíbla jsem se. „Novinku?“

„Netvař se takhle, je to dobrá zpráva,“ řekl. „Našel jsem smečku Střelce. Potulovali se dost blízko našich pozemků, takže jsem dokázal zachytit jejich pach a vystopovat je.“

Střelci byli známi tím, že žili jako kočovníci, kteří nemají pevně stanovené území ani místo, které by mohli nazývat domovem. Vyhovovalo jim to tak a slyšela jsem, že někteří měnlivci do smečky Střelce odcházejí, pokud cítí, že chtějí žít skutečně

svobodný život. Byla to taky jediná smečka, která měla se smečkou Hadonoše přátelské styky již před Konvergencí, ačkoli od té doby jsme s nimi v kontaktu nebyli.

„To je skvělé,“ řekla jsem. „Co se stalo? Mluvil jsi s nimi?“ Spontánně jsem si prohlédla jeho tělo a snažila se zjistit, jestli ho někdo nenapadl. Nemyslela jsem si, že by mu členové smečky Střelce ublížili, jenže za posledních pár měsíců se toho tolik změnilo. Co my víme, třeba se za tu dobu přidali ke Lvům. Kromě toho jsem se vůči svému muži cítila ochranitelsky, stejně jako on ke mně.

„Jo, s několika z nich jsem mluvil,“ řekl Kaden a zahnal mé obavy. „Dohodli jsme se, že se zítra setkám s jejich alfou. Rád bych, abys šla se mnou.“

„Samozřejmě. Udělám cokoli, abych pomohla.“ Díru, kterou mi v útrobách vyhloubila frustrace z hovoru s Wesleyem, zaplnila naděje. Připadalo mi, že jde o největší zvrát, který jsme zatím zažili.

„Jsem přesvědčený, že budou ochotní poslouchat. Nejsou spojenci Lvů a vždycky jsme s nimi měli dobré vztahy.“

Přikývla jsem. „A jestli existuje nějaká smečka, která by bojovala za to, aby ji jiná neovládala, jsou to oni.“

„Přesně tak.“ Kaden sáhl po brašně, co mu visela přes rameno. „Něco jsem ti koupil, když jsem byl pryč.“

Obočí mi vystřelilo vzhůru. „Vážně?“

„Něco, co jsem ti chtěl pořídit už dávno, ale ještě jsem k tomu neměl příležitost, až doteď.“ Podal mi krabici, nedokonale zabalenou, jako by neměl čas to udělat pořádně. Nebo možná jen neumí balit dárky.

Mně na tom ale nezáleželo. Nevzpomínala jsem si, kdy jsem naposledy dostala zabalený dárek nebo dárek vůbec. Roztrhla jsem papír možná až moc dychtivě, a když jsem krabici otevřela, zalapala jsem po dechu. Uvnitř byl nový profesionální fotoaparát, jehož černé hrany se na denním světle hrdě leskly. Když jsem se podívala na Kadena, okamžitě mi do očí vstoupily slzy štěstí. „Kdes...?“

„S Jackem jsme se po cestě stihli zastavit v obchodě s elektronikou ve Winnipegu.“ Kaden si prohrábl vlasy. „Líbí se ti? Nebyl jsem si jistý, jaký koupit, ale chlápek v obchodě říkal, že tenhle je dobrý. Víím, že jsi o svůj přišla na Konvergenci, ale doufám, že tohle je slušná náhrada.“

„Je úžasný.“ Jedním prstem jsem přejela po krytce objektivu. Byl to asi ten nejhezčí foťák, jaký jsem kdy viděla. Nedokázala jsem si ani představit, kolik všemožných typů fotografií s ním můžu pořídit. Obtočila jsem Kadenovi ruce kolem krku a dávala si pozor, abych mezi námi nerozmačkala krabíčku. „Dík. Moc se mi líbí a moc pro mě znamená, že jsi mi ho pořídil.“

Kaden mi přešel klouby prstů po tváři. „Posledních pár týdnů jsi tak tvrdě pracovala. Zasloužíš si ho.“

Znovu jsme se políbili a já ho pevně stiskla, ohromená tím, že si dal tu práci, aby mi koupil takový dárek. Vzpomněla jsem si, že poslouchal, když Mira mluvila o tom, jak jsem ztratila foťák, ale nečekala jsem, že s tím něco udělá. Hrdlo se mi sevřelo dojetím, když jsem si uvědomila, co to ještě znamená: že mi věří. Mohla jsem klidně vyfotit celý tábor, ale věděl, že nikdy neudělám nic, čím bych vyradila, kde se smečka ukrývá.

„Jsem strašně nadšená.“ Sundala jsem všechny obaly, aparát jsem si vytáhla a prohlédla si ho z každé strany. „Teď už zase můžu fotit a nemusím se spoléhat na ten mizerný foťák v mobilu.“ Zvedla jsem foťák a předstírala, že fotím Kadena. „Řekni sýr!“

Zamračil se a zvedl na protest ruku. „Už teď lituju, že jsem ti ho koupil.“

Zaculila jsem se a podržela přístroj mimo jeho dosah. „Pozdě. Už je můj a nemůžeš si ho vzít zpátky.“

„Jen si dávej bacha, kam s tím míříš,“ zabručel Kaden, jeho staré nevrlé já. Akorát teď jsem už věděla, že tohle všechno jen hraje, aby chránil to svoje obrovské sentimentální srdce.

Zasmála jsem se, vzala ho za ruku a pak jsem ho odtáhla do chaty, abych mu ukázala, jak moc jsem mu za jeho dar vděčná.

27. KAPITOLA

SMEČKA STŘELCE SE POHYBOVALA v severních, řídkce osídlených částech Kanady a někdy bylo těžké ji vypátrat. Měli jsme štěstí, že se rozhodli utábořit jen pár hodin od místa, kde jsme žili, a že je Kaden dokázal najít a navázat s nimi kontakt.

Druhý den jsme se za nimi vydali. Auto jsme ale zaparkovali o kousek dál a zbytek cesty jsme stoupali pěšky do kopce, kde se smečka utábořila na velké mýtině. První, co jsem uviděla, byly řady vymazlených obytných vozů a karavanů a za nimi několik postavených stanů. Vzduchem se nesla tichá hudba a vůně táborových ohňů a vařeného jídla.

Když jsme se přiblížili, z křoví se náhle vynořili dva lidé, muž a žena, pohybovali se tiše a lадně. Každý držel v ruce napnutý luk připravený ke střelbě. Střelci byli vynikajícími lukostřelci, tuhle dovednost trénovali už od dětství, a když použili sílu své smečky – zrak ostrostřelce –, nikdy neminuli, nehledě na to, jak daleko byl jejich cíl.

„Uveďte důvod své návštěvy,“ řekl ten muž.

Kaden mírně sklonil hlavu. „Jsem Kaden Shaw, alfa smečky Hadonoše, a tohle je moje družka Ayla Berosová. Přišli jsme si promluvit s vašimi alfy.“

„Můžete jít dál,“ řekla žena a oba ustoupili stranou.

Vešli jsme do tábora a já jsem byla ohromena tím, jak se tu Střelci zabydleli. Velké krásné stany jemných nenápadných barev byly postavené uprostřed a společně s několika hořícími ohništi vytvářely útulný, pohostinný prostor. Lidé seděli na skládacích židlích přímo u svých karavanů a popíjeli pivo, zatímco děti tančily a hrály si kolem stanů. Vypadalo to tak domácky, že jsem rázem pochopila, proč nikdy nechtěli žít jinak.

Přistoupili k nám dva další lidé a oba se na nás srdečně usmívali. Oběma bylo kolem padesátky, měli tmavé vlasy a rysy, ze kterých jsem získala dojem, že jim v žilách koluje krev Inuitů, stejně jako řadě dalších lidí z jejich smečky. Z těch dvou vyzařovala směs sebevědomí a síly, což naznačovalo, že jde o alfy smečky Střelce.

Muž natáhl ruku a podal ji Kadenovi. „Vítej. Rád tě zase vidím.“

„Ano, už je to dávno,“ řekl Kaden. „Děkuju, že jste se s námi sešli.“

„To my rádi, Kadene.“ Alfa samice Kadena přátelsky objala a pak se otočila ke mně. „Moc ráda tě poznávám. Říkala jsem si, jestli si Kaden někdy najde družku.“

Při jejích slovech jsem se začervenala, ale vycítila jsem v jejím hlase náznak humoru a rozhodla jsem se pokračovat ve stejném duchu. „Jen nenašel ženu, která by se mu dokázala postavit, dokud nepotkal mě.“

Oba alfové se zachechtali a alfa samice mi sevřela ruce. „Už teď se mi líbíš. Jmenuju se Mae a tohle je Theo. Pojdte, jídlo už čeká.“

„Děkujeme,“ řekl Kaden, když jsme je následovali skrz bludiště stanů a karavanů. „Moc nás těší, že jste se náhodou vydali sem a můžeme se s vámi setkat.“

„To nebyla náhoda,“ opáčil Theo. „Ve vzduchu je cítit změna a větrem se šíří zvěsti o nadcházejícím setkání alfů, kteří nemají zájem stát se poddanými smečky Lva. Rozhodli jsme se, že vyrazíme na cesty poblíž území vaší smečky, a doufali jsme, že si troufnete sem zajít a vnesete do celé té záležitosti trochu světla.“

„To uděláme rádi,“ řekl Kaden.

Už teď to setkání probíhalo lépe, než jsem čekala. Když jsme procházeli kempem, narůstal ve mně hřejivý pocit a já s potěšením nahlížela do některých otevřených karavanů a překvapilo mě, jak jsou hezké. Byly jako miniaturní luxusní domy na kolečkách. I ta skupina stanů byla úplně báječná a já si uvědomila, že když jsme sem jeli, čekala jsem něco úplně jiného. Ale bylo jasné, že Střelci cestují stylově a mohou si dopřát komfort.

Alfové nás zavedli k jednomu z velkých stanů, před jehož vchodem blikala světlíka a venku stál dlouhý rozkládací stůl. Vnitřní vybavení posouvalo glamping na zcela novou úroveň. Byl tam plně zařízený obývací pokoj včetně velké televize. Na pohovce seděl mladší pár, který se držel za ruce, a já předpokládala, že je to beta smečky a jeho družka. Když se otočili, aby nás pozdravili, Kaden se prudce zastavil.

Když se muž i žena zvedli a zírali na Kadena, ve vzduchu se vznášelo napětí. Beta byl velice pohledný, měl krátké tmavé vlasy a výraznou čelist, a když se na nás podíval, ušklíbl se. Samice vedle něj byla nádherná, po zádech jí splývaly dlouhé černé vlasy a byly tak rovné, až se zdálo, že by jimi mohla řezat předměty. Žena zamrkala, jako by nevěřila tomu, co vidí, a pak vykročila vpřed, skoro jako by si nemohla pomoci. Muž ji chytil za paži, jako by ji chtěl zadržet. Přelétala jsem mezi všemi pohledem a přemýšlela, co se děje.

„Ach...“ Mae pohlédla na beta samici a na Kadena a zamračila se. „Moc se omlouvám, zapomněla jsem.“

„Nějaký problém?“ zeptala jsem se.

„Ne, žádný,“ odpověděl Kaden, ale v hlase měl pořád zvláštní napětí.

Beta samice se na Kadena usmála a v tom úsměvu bylo cosi, čehož smysl mi zcela unikal, a v očích se jí zračil náznak smutku. „Jak se pořád máš, Kadene? Už je to tak dlouho.“

Beta samec zavrčel tak tiše, že to bylo spíš jen takové zamručení. Objal beta samici majetnický kolem ramen a ona se na něj ohlédla, jako by se právě vynořila ze snu.

Kaden na muže upřeně zíral a nepřerušoval oční kontakt. V zaťaté čelisti mu zaškubal sval. „Mám se dobře,“ řekl zdvořilým, strohým tónem. „Jak se daří tobě, Eileen?“

Eileen. To jméno mi nastartovalo paměť a všechno do sebe najednou zapadlo. To napětí mezi Kadenem a touhle ženou, to, jak majetnický se beta samec bez jakéhokoli zjevného důvodu choval – Eileen byla Kadenova bývalá. Jeho láska z dětství, ta,

o které si myslel, že se jednou stane alfa samicí smečky, až Kaden po rodičích převzme vládu. Pak vyrazili do smečky Střelce za obchodem a během toho setkání, které se pravděpodobně dost podobalo tomuhle, se mezi ní a zdejším betou projevilo partnerské pouto. A ona potom ze smečky Hadonoše odešla nadobro.

„Daří se mi dobře, díky.“ Eileen se podívala na svého druha. „Devina si asi pamatuješ.“

„Samozřejmě,“ řekl Kaden.

Všichni se chovali přehnaně zdvořile, ale v každém slově bylo cítit napětí. Byla to tak trapná a nepříjemná chvíle, že jsem měla chuť odejít. Akorát že když jsem pozorovala, jak Kaden na Eileen zírá, probudila se ve mně další emoce, zlověstná a nová. Nikdy dřív jsem ji necítila tak intenzivně a chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, jak ji pojmenovat.

Žárlivost. A k tomu obrovský kus touhy si Kadena přivlastnit. Chtěla jsem ho kousnout, abych Eileen ukázala, že je *můj*, ale toleroval by to? Chová k Eileen ještě nějaké city? Tahle žena mu zlomila srdce, a kdyby si nenašla nového druha, nejspíš by spolu byli doteď.

Kaden mi položil ruku na paži a trochu tím zklidnil mou vnitřní šelmu. „Tohle je moje alfa samice Ayla.“

Eileen se rozšířily oči, když si mě prohlížela. „Možná bychom měli odejít.“

„Jo, to byste možná měli,“ odsekla jsem. *Lehni, holka*, přikázala jsem své vlčici, která byla připravena vydrat se na povrch se zuřivě vyceněnými tesáky a bojovat za svého muže.

Eileen zatahala Devina za ruku a pak spolu vyšli ze stanu. Kaden se za nimi díval neskutečně dlouho, až jsem zatnula čelist a odvrátila od něj pohled.

„Mrzí mě to,“ omlouval se Theo. „Zapomněl jsem na vaši... situaci. Jinak bych je nepozval.“

„To je v pohodě, nic si nevyčítejte,“ odvětil Kaden.

„Posaďte se, prosím.“ Mae ukázala na pohovku, evidentně toužila přejít tu trapnou chvíli co nejrychleji. „Dáte si víno?“

„To zní dobře, díky,“ odpověděla jsem s nuceným úsměvem.

Když jsme se posadili, z Kadenova těla vyprchalo napětí a zase vypadal jako vždycky. Můj Kaden, který se snaží získat smečky na naši stranu, abychom mohli zastavit Lvy. Nebýt úzkosti, která mi vibrovala v těle, myslela bych si, že to, co jsem viděla, bylo jen šálení smyslů.

Alfa s jeho ženou se to snažili odčinit, a tak jsme seděli, popíjeli víno a několik minut si jen tak povídali. Byli překvapivě zábavní a vyprávěli jednu historku za druhou, smál se při nich i Kaden, a brzy jsme na tu nepříjemnou chvíli zapomněli.

Pak jsme se přesunuli k rozkládacímu stolu, kde nám jedna mladá žena, nejspíš jejich dcera, naservírovala nějaký jelení guláš s hutným, vločkovým chlebem. Chutnalo to mnohem líp, než jsem podle vzhledu čekala, a teplo z jídla mi proniklo až do kostí. Zatímco jsme jedli, přešli jsme k našemu poslání a vyprávěli alfám Střelce svůj dlouhý příběh o Lvech a Slunečních čarodějkách.

Oba vypadali šokovaně, ale něco z našeho vyprávění je nepřekvapilo. „Dixon nás přišel po Konvergenci zastrašit,“ přiznal

Theo. „Poslali jsme ho spolu s ostatními Lvy do háje a řekli mu, že o spojenectví nestojíme. Podařilo se nám zůstat neutrální, dokonce i během všech let bojů. Sympatizujeme s vaší věcí, ale nemáme v úmyslu si teď v téhle bitvě vybrat jednu stranu.“

„Nebudete moci zůstat neutrální navždycky,“ řekl Kaden. „Lvi už nechtějí spojenectví – chtějí poddané. Neumím si představit, že by s tím smečka, která si tolik cení svobody, někdy souhlasila.“

„Když na to dojde, budeme za zachování našeho způsobu života bojovat na život a na smrt,“ řekla Mae. „Ale nechce se mi věřit, že by se něco takového stalo.“

„Věř tomu,“ řekla jsem. „Ani Raky nikdy nenapadlo, že by Lvi mohli během jediné noci vyhladit skoro celou jejich smečku, a přesto to tak bylo. Která smečka bude další?“

„To, co se stalo tvé bývalé smečce, je hanebnost,“ řekla Mae a pak pohlédla na svého manžela. Dívali se na sebe a komunikovali spolu tak, jak to umějí jen dlouholeté manželské páry.

„Prosím, jen dorazte na setkání,“ řekla jsem. „O víc nežádáme.“

Theo se znovu podíval na Mae a přikývl. „Dobře, na schůzku přijdeme. Nemůžu nic slíbit, ale aspoň si vás vyslechneme.“

„Děkuju,“ řekl Kaden a kývl hlavou.

Dlouze jsem vydechla a povolila jsem ramena, jak se mi ulevilo. Byl to sice jen malý krůček, ale správným směrem. Když Wesley přesvědčí některé další smečky, mohli bychom mít na našem setkání přece jen slušnou účast.

„Musíte být unavení,“ řekla alfa samice a vstala. „Ukážu vám váš stan.“

Bylo jasné, že naši debatu rozpouštíme. Pravděpodobně chtěli celou věc ještě probrat mezi sebou, což bylo pochopitelné. Kromě toho se při tom všem popíjení vína a vyprávění už dosti připozdilo. Mae nás dovedla přes tábor k prázdnému stanu, který byl malý a útulný, ideální pro dva. Uvnitř leželo na zemi přichystané lůžko se spoustou příkrývek proti chladnému vzduchu.

„Podle mě to šlo dobře,“ řekla jsem, když jsme osaměli.

Kaden zavrčel. „Tak dobře, jak se dalo očekávat, myslím. Střelci si nezávislosti cení nade vše. Jakmile pochopí, že jim ji Lvi chtějí vzít, přidají se k nám.“

Svlékli jsme se a vlezli si do postele, ale neschoulili jsme se k sobě a do mě se znovu vetřela dřívější úzkost. *Možná je jen unavený*, říkala jsem si. *Nebo možná myslí na svou bývalou*, opáčil protivný hlas v mé hlavě.

„Jsi po setkání s Eileen v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Jsem, nic mi není.“ Posunul se, aby se opřel o loket a upíral na mě ve tmě pohled. „Skončilo to mezi námi před lety. Už k ní nic necítím. Jen...“ Odmlčel se. „Překvapilo mě, že ji vidím, to je všechno.“

„Tebe i mě,“ řekla jsem a strojeně se zasmála.

Kaden mi zajel prsty do vlasů a přitáhl si mě k sobě. „Ach, vlčí štěně, ty žárliš?“ Přitiskl mi rty na krk. „Přísahám, že ty jsi jediná žena, se kterou chci sdílet postel. Nebo srdce, když už o tom mluvíme.“

„Fajn,“ řekla jsem a objala ho kolem krku. „Kdybych beta samici Střelců rozpárala hrdlo, nejspíš by to zhoršilo naše vzájemné vztahy. To by byla špatná politika.“

Uchechtl se a přitiskl si mě na hrud'. „Jsi pěkná divoška. Není divu, že jsi moje alfa samice.“

Když mě k sobě přitiskl a políbil mě, uvěřila jsem, že už k Eileen nic necítí. Alespoň ne takhle. Nechtěl s ní být, to bylo jasné, ale taky bylo zřejmé, že mu hodně ublížila a že rána se ještě úplně nezhojila. Koneckonců, ona byla jediným důvodem, proč se mnou Kaden předtím nechtěl zůstat. Báł se, že odejdu se svým druhem, protože nedokážu odolat síle našeho pouta, jako se to stalo s Eileen. Teprve když se dozvěděl, že mým druhem se stal můj bratr, byl ochoten se konečně vzdát a přijmout mě.

Kaden rychle usnul, ale já byla na spánek roztěkaná. Vyklouzla jsem ze stanu, abych si zašla někam odskočit, ale nebyla jsem si jistá, jestli mám jít do křoví nebo kam vlastně. Žádné cestovní toalety jsem poblíž neviděla, tak jsem zalezla do hustého podrostu, abych vykonala potřebu. Zašla jsem kvůli tomu co nej dál od tábora.

Když jsem se vracela, zahlédla jsem, jak někdo osamoceně sedí v lese na kládě, a zastavila jsem se. Eileen.

„Neukousnu tě,“ zavolala na mě.

„Jo, ale já bych tebe mohla,“ řekla jsem a přišla jsem k ní blíž.

Brala mě na vědomí a já ji taky. Teď, když jsme byly bez mužů, byla uvolněnější, i když jsem z jejího dechu cítila víno, což tomu nejspíš taky napomohlo. Ne že bychom se jako měnlivci dokázali opít, ale občas na zklidnění nervů stačilo vědomí, že člověk alkohol pije.

„Všimla jsem si toho otisku na tvém krku.“ Znělo to smutně, ne nepřátelsky. „A slyšela jsem, že tě Kaden učinil svou alfa samicí.“

„Ano, to učinil,“ přitakala jsem a navzdory jejímu klidnému tónu jsem se cítila defenzivně. „A co?“

„Víš, totéž se snažil udělat se mnou.“ Zadívala se na své ruce v klíně. „Byli jsme zamilovaní jako teď vy a bylo nám jedno, že nás nespojuje partnerské pouto. Mysleli jsme si, že spolu budeme napořád. Do té doby jsem celý život věřila, že s ním povedu smečku.“ Přerývaně se nadechla. „A pak se objevilo moje partnerské pouto s Devinem a všechno se změnilo.“

Stála jsem na místě, poslouchala její verzi příběhu a nedokázala se odtrhnout. „Nemohla jsi s tím bojovat?“

„Ne. Nejdřív jsem to zkoušela, ale nebylo to nic platné. Nechtěla jsem opustit Kadena ani smečku, ale nešlo to jinak. Věř mi, zlomilo mi srdce, když jsem musela odejít, stejně jako to zlomilo srdce Kadenovi.“ Povzddechla si. „A teď je Kaden ve stejné pozici jako já.“

To mi hnulo žlučí. „O čem to mluvíš?“

Věnovala mi ponurý, ustaraný pohled. „Co se stane, až Kaden najde svou skutečnou družku?“

Otevřela jsem pusu a zase ji zavřela, její slova mi vzala všechny vzduch z plic. Tolik jsem se soustředila na přerušení svého partnerského pouta s Jordanem, že jsem na tohle nepomyslela. Prostě jsem předpokládala, že až se to stane, spárujeme se s Kadenem. Ale co když ne? Co když se setkáme s jinými smečkami a Kaden si mezi nimi najde svou pravou alfa samici? Co když to celé se mnou je jen krátkodobá aférka, sen, ze kterého se jednoho dne probudíme?

Eileen vstala, přistoupila ke mně a položila mi ruku na rameno. Měla laskavý, soucitný, ale taky obezřetný pohled v očích. „Jen nechci, aby se Kaden znovu zranil.“

„To je to poslední, co bych chtěla,“ řekla jsem a hlas se mi mírně zachvěl.

Přikývla a pustila mě. „Na tenhle problém neexistuje snadné řešení vepsané ve hvězdách, takže ti jen řeknu, abys dávala pozor na svoje srdce... A na Kadenovo.“

Vplula mezi stromy jako nějaké půlnoční strašidlo dřív, než jsem se zmohla na kloudnou odpověď. Ostatně, co bych na to asi tak mohla říct... Podívala jsem se na ubývající měsíc a prosila bohyni Seléné o znamení, že jsme si s Kadenem souzeni, ale ona mlčela. Nakonec jsem to vzdala a vrátila se do stanu. Tam jsem Kadenu pevně objala a bála se, že ho jednou budu muset pustit.

28. KAPITOLA

VRÁTILI JSME SE DO TÁBORA HADONOŠE a odpočítávali dny do zatmění Slunce. Wesleymu se konečně ozvaly další smečky a oznámily, že by se mohly zúčastnit. Poskytovalo nám to malou jiskřičku naděje, a já se nemohla dočkat, až zase uvidím bratra.

První oficiální podzimní den jsme strávili přípravami na odjezd do Oregonu, což byla další dlouhá cesta, která bude trvat několik dní. Jack vykřikoval, že bude celou cestu řídit Aston Martina, dokud mu Harper nepřipomněla, že se bude muset střídat, a blahosklonně se nabídl jako záskok. Poté, co ji její bratr počastoval důrazným pohledem, přidala neochotně na seznam řidičů i Danea.

Rychlejší by bylo letět, ale při tom hrozilo větší riziko: že Lvi zjistí, co děláme, zvláště když musíme překročit hranice do USA. Ale Kaden měl plán – on a několik dalších lidí měli pasy, aby mohli přejít hranice, a my ostatní jsme měli předstírat, že jsme psi. Kdo by uvěřil, že si někdo jen tak jezdí s vlky na zadním sedadle?

Když zapadlo slunce a na oblohu se vkradl soumrak, vydala jsem se hledat Kadena, protože jsem ho už několik hodin neviděla. Neměla jsem s ním žádné partnerské pouto, které by mě k němu dovedlo, ale začichala jsem a nechala se vést svými smysly, dokud jsem ho nenašla v lese. Štípal dřevo. Na sobě měl jen roztrhané džíny. *Kupodivu, že?*

Opřela jsem se o strom a vytáhla foťák, abych zvěčnila, jak se Kadenovi hýbou svaly na hrudi, když zatíná sekeru do kusu dřeva. Nemluvě o jeho svalnatých pažích, které byly skoro stejně silné jako polena, která štípal, a velkých rukou, které se sekerou pracovaly, jako by nic nevážila. Z jeho mužné síly jsem byla celá rozpálená a chtěla jsem z něj strhnout džíny a vylézt na něj jako na strom. Koho by napadlo, že se mi tolik líbí sexy dřevorubci?

„Budeš na mě zírat celý den, nebo mi chceš něco podstatného sdělit, vlčí štěně?“ zeptal se, než znovu udeřil sekerou do dalšího kusu dřeva.

Pořídila jsem další fotku. „Musíš se sbalit na zítřek. Tohle může udělat někdo jiný.“

„Chci se ujistit, že smečka bude mít dostatek dřeva, zatímco budeme pryč. Začíná se ochlazovat a myslím, že by brzo mohly přijít deště.“

Povzdechla jsem si, ale to byl celý on. Rozhodl se, že to musí udělat zrovna teď, on a nikdo jiný. Ostatní alfové by ten úkol na někoho delegovali, ale Kaden ne. Když už, tak na něj aspoň byl pěkný pohled.

Rozsekal další kus dřeva, pak se zastavil, otočil se ke mně a zahlédl foťák. „Co s tím děláš?“

„Dokumentuju tenhle okamžik.“ Přitiskla jsem si fotoaparát k hrudi. „Vsadím se, že bych to mohla prodat za pěkný balík.“

Sklopil oči, odložil sekeru a otřel si pot z čela. „Dobře, skončil jsem.“

„Škoda. Představení se mi líbilo.“

„Můžu ti poskytnout něco lepšího.“ Přistoupil ke mně, chytil mě kolem pasu a přitáhl si mě k sobě. Trochu jsem ztuhla, nemohla jsem zapomenout na to, co mi onehdy řekla Eileen.

Kaden si toho všiml a zamračeně mě zkoumal pohledem. „Co jsme se vrátili z návštěvy smečky Střelce, jsi odtažitá. Děje se něco?“

„Jsem jen vystresovaná ze zatmění Slunce,“ řekla jsem a podívala se dolů.

„Hm, podle mě je v tom něco dalšího.“ Chytil mě za bradu, takže jsem se na něj musela podívat. „Vyklap to, nebo tě přispědlím k zemi a vypáčím to z tebe.“

Ušklíbla jsem se. „To je výhrůžka?“

„Aylo...“ V jeho hlase byl znát varovný tón. „Pověz mi to.“

„Dobře, je to kvůli něčemu, co mi Eileen onehdy v noci řekla.“

Kaden se napjal a další slova zavrčel. „Mluvila s tebou? Co ti říkala?“

„Nic špatného. Aspoň ne tak, jak myslíš.“ Strkala jsem foťák do tašky, hlavně proto, abych se nemusela dívat na Kadena, když ze sebe soukám další slova. „Přiměla mě přemýšlet, co by se stalo, kdybys někdy našel svou skutečnou družku. Jako se to stalo jí, když jste vy dva byli spolu.“

„Chápu.“ Vzal mě za ruku a odváděl mě dopředu. „Pojď. Projdeme se.“

Stmívalo se a on mě vedl lesem, dokud jsme nedorazili k části jezera, u které jsem ještě nebyla a která se schovávala mezi hustými stromy. Postavil se ke břehu a otočil se ke mně.

„Pamatuješ, jak jsme se poprvé setkali u vodopádu?“ zeptal se Kaden.

„Samozřejmě. Tvůj vlk mi málem roztrhl hrdlo.“

„Asi ti to tak připadalo, ale pravda je, že můj vlk se na tebe vrhl, protože si tě chtěl nárokovat přímo tam. V tu chvíli jsem nechápal, co to znamená.“ Ironicky se pousmál. „Myslel jsem si, že jsem si prostě jen moc dlouho nevrzнул a můj vlk mě za to trestá. Ale pak jsem přišel na Konvergenci a cítil jsem, že mě to k tobě táhne i tam. Dost na to, abych po našem odchodu zůstal neviditelný a sledoval, co se děje. Tehdy mi došlo, že to, co jsem cítil, musí být pravé partnerské pouto – jen nebylo kompletní, protože jsi ještě neměla svého vlka.“

Rozbušilo se mi srdce a najednou se mi začalo špatně dýchat. „Tys to věděl už tehdy?“

Položil mi ruce na ramena. „Ano i ne. Nepochyboval jsem o tom až do párovacího rituálu, kdy tě připoutali k Jordanovi. Když jsem vás tam viděl, předpokládal jsem, že jsem se musel mýlit, protože jak bys mohla být *moje*, když jsi spárovaná s někým jiným?“

„Ale teď už víme, že to partnerské pouto je podvrh,“ zašeptala jsem a upřela na Kadena doširoka rozevřené oči plné naděje.

„Přesně tak. Jakmile jsem to zjistil, věděl jsem s naprostou jistotou, že to, co jsem cítil na Konvergenci, je skutečné. Jsem si jistý, že až odstraníme to falešné pouto s Jordanem, objeví se naše skutečné partnerské pouto.“

„Jak si můžeš být jistý?“ Chtěla jsem věřit tomu, že Kaden je můj pravý druh, ale bylo děsivé tolik věřit něčemu, co mi může zlomit srdce.

„Vím to od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali. Snažil jsem se tomu vzdorovat, snažil jsem se namluvit si, že to není skutečné, ale nakonec jsem se musel podívat pravdě do očí. Jsi moje družka.“ Vzal mou ruku a přitiskl si ji na srdce. „Myslím, že to víš taky.“

Pomaloučku jsem přikývla a nechala se naplnit jistotou. Taky jsem něco cítila, když jsme se setkali poprvé, a každý okamžik poté, ale už tak dlouho jsem bojovala mezi svými city ke Kadenovi a potom k Jordanovi. Nikdy jsem nedokázala plně důvěřovat tomu, co ke Kadenovi cítím, protože někde v pozadí byl vždycky Jordan. Když jsem se dozvěděla, že je můj bratr a že naše partnerské pouto je pouhá lež, do jisté míry jsem tu bariéru překonala. Nemohla jsem se dočkat, až se partnerského pouta zbavím úplně a budu moci být s Kadenem naplno, bez pochyb a strachu z budoucnosti.

Kaden se na mě podíval a já v jeho očích zahlédla žhnoucí majetnickou touhu. Nedokázala jsem odporovat, když mi sklouzl rukama k pasu. Už několik dní se mě takhle nedotkl a já po tom prahla jako po jídle nebo vodě. Když sklonil hlavu, aby mě políbil, okamžitě jsem v jeho náruči zvláčněla a splynula s jeho tělem. Nikdy v životě jsem se necítila tak dobře. *Druh, druh, druh*, propěvovala si moje duše, projednou byla hlasitější než partnerské pouto a já se konečně rozhodla jí naslouchat.

Zajel mi rukou do vlasů a propletl si je mezi prsty. Lehce za ně zatahal, já zasténala a natáhla ruce k jeho nahé hrudi. Jeho

kůže pod mými prsty byla horká navzdory okolnímu chladnému nočnímu vzduchu a já se k němu přitiskla blíž. Už mu stál, cítila jsem jeho erekci na boku a lehce jsem se o něj otřela. Při pomýšlení na to, co se bude dít dál, mnou projel nepatrný záchvěv rozkoše.

Kaden se ode mě s vrčením odtrhl a sevřel v rukou lem mojí košile. Poslušně jsem zvedla ruce, nechala ho, aby mě svlékl, a pak jsem si sama sundala džíny. Jakmile jsem byla nahá, Kaden mi přelétl očima po těle. Pomyslela jsem si, že si nikdy nezvyknu na to, jak se na mě dívá. Jako by se mě nemohl nabažit a nikdy se nenabaží.

„Sundej to,“ řekla jsem a zatahala ho za džíny.

Povyτάhl obočí. „Dneska jsme trochu panovační, ne?“

„Můžeš si za to sám, když si tu hraješ na sexy dřevorubce.“

Kaden se z plna hrdla zasmál a svlékl si džíny. Sledovala jsem ho a z každého kousku jeho nahého těla se mi tajil dech. Byl tak krásný, každá linie byla dokonale vytvarovaná jako od samotné Měsíční bohyně. Od kůže se mu odráželo světlo z hvězd a já toužila po tom natáhnout ruku a hladit místa, kde světlo přecházelo do stínu, a zmapovat dotykem každý centimetr jeho těla.

„Jestli se na mě budeš takhle dívat, asi se neudrším,“ řekl.

Zvedl mi bradu a sklonil se, aby mě znovu políbil, a já ho objala kolem krku. Musela jsem se ho dotknout, abych se ujistila, že je vážně tady, u tohoto jezera, se mnou. Kaden mi zavrčel do úst, objal mě kolem pasu, přetočil mě a stáhl nás oba na zem. Narazila jsem zády na travnatou zem a to stačilo, aby jeho rty opustily ty

mé, ale když jsem ho chtěla znovu políbit, přitlačil mě svalnatou rukou zpátky dolů.

Roztáhla jsem nohy a nechala ho, aby se mezi nimi uvelebil a přitiskl se ke mně tak blízko, až jsem cítila jeho teplou erekci na vnitřní straně stehna. Podíval se dolů na mě a lačnost v jeho očích odrážela hluboké, vzrušené předení, které se rozléhalo mým nitrem.

Rukou, kterou mě předtím přitiskl k zemi, mi přešel po přední části těla, přes prsa a zastavil se na bradavkách. Za každým prstem zůstávala na mé kůži ohnivá stopa, zatímco postupoval níž, níž, níž.

„Jsi tak citlivá,“ zašeptal, prsty jen pár centimetrů od místa, kde jsem je skutečně chtěla mít.

Posunula jsem boky, hnaná touhou, aby se mě dotýkal tam, kde jsem to potřebovala.

Kaden se mi podíval do očí, a i přesto, že se tvářil neúprosně, v jeho pohledu rošťácky zajiskřilo. „Pověz mi, co chceš.“

„Udělej mi to, Kadene.“ Byl tak blízko, tak ochotný se poddat, a přesto mě škádlil.

„Hrozně se mi líbí, když o něco slušně požádáš,“ řekl. „Máš tak prořízlou pusku, až si člověk těžko pamatuje, že se dokážeš snížit i k tomuhle.“

Vklouzl do mě prsty a já zalapala po dechu. Byla jsem tak vlhká, že jsem nekladla sebemenší odpor. Vzpínala jsem boky, chtěla jsem se o něj třít víc, a on mě druhou rukou přitlačil dolů a držel mě na místě, zatímco ve mně ve stálém rytmu pomalu pohyboval prsty. Když ve mně začala plát rozkoš, zasténala jsem, chtěla jsem víc, chtěla jsem všechno, co mi mohl nabídnout.

Kaden sklonil hlavu mezi moje stehna a zajel mi mezi nohy jazykem. V náhlém přívalu rozkoše jsem nadzvedla boky, abych mu vyšla vstříc. Začal mě dráždit prsty, zatímco mi sál klitoris, a já se chvěla pod návaem pocitů, které mnou zmítaly. Chtěla jsem ho mít v sobě, ale nehodlala jsem nic namítat. Měl neuvěřitelně šikovné ruce i jazyk, to už jsem věděla. Rozkoš se neustále stupňovala, touha se mi jako horká vlna rozlévala po celém mém těle. Kaden souhlasně zabručel s pusou na mém klitorisu, zatímco mě nepřestával dráždit prsty. *Užíval si*, že mě uspokojuje, a to ho ještě víc vzrušovalo.

Tlak se stupňoval, a čím blíží jsem byla vyvrcholení, tím víc zrychloval tempo. Když jsem dosáhla orgasmu, už jsem skoro křičela a zarývala jsem mu prsty do bicepsů tak silně, že jsem nepochybovala o tom, že mu rozškrábu kůži. Nepřestával, i během orgasmu ve mně hýbal prsty, laskal mě jazykem a dopřával mi jednu vlnu rozkoše za druhou.

Pak se zvedl, zatímco moje tělo se ještě třásl z toho, co mi právě udělal. „Myslím, že teď jsi připravená, abych do tebe vstoupil.“

„Ano, prosím.“ I když jsem se právě udělala, stehna se mi sevřela očekáváním.

Kaden nade mnou klečel jako nějaký bůh temnoty, pomalu se hladil mezi nohama a díval se na mě, jako bych patřila jen jemu a nikomu jinému. „Budu si tě nárokovat přímo tady, pod hvězdami a měsícem, aby to viděli všichni bohové,“ řekl a pak zavrčel: „Jsi moje, teď a navždy.“

Moje. Zachvěla jsem se, když se mi to slovo zavrtalo přímo do srdce.

Kaden si na mě lehl a jedním plynulým přírazem mě zcela zaplnil. Chytil mě za zápěstí, zvedl mi ruce nad hlavu a přitiskl je, zatímco začal přirážet. Nedokázala jsem se pohnout, byla jsem mu kompletně vydaná na milost a nemilost, jak mě tiskl k zemi a nárokoval si mě, znovu a znovu.

„Jsem tvoje,“ zašeptala jsem. „Jakkoli budeš chtít.“

Kaden zavrčel a při dalším pohybu vyhledal moje rty a zabořil mi mezi ně jazyk. *Cítila jsem* jeho majetnickou touhu, při polibku i při tom, jak se ve mně hýbal.

Náhle se odtáhl a přehodil si moje nohy přes ramena, čímž změnil úhel mého těla, a dostal se tak do mě ještě hlouběji. Zalapala jsem po dechu, když do mě znovu vnikl, cítila jsem se neskutěčně napjatá a plná.

„Jsi moje,“ zavrčel, když přirazil a přitlačil mě do hlíny. „Řekni to. Zopakuj to.“

„Jsem tvoje,“ vykřikla jsem. Snažila jsem se říct víc, vyjádřit pocit, který ve mně narůstal společně se slastí, ale dokázala jsem jen opakovat to slovo pořád dokola, tlak rostl téměř závratnou rychlostí. Kaden mě štípl do klitorisu a pak už jsem se zmohla jen na výkřik, jak jsem dosáhla orgasmu. Když jsem se kolem něj sevřela a pocítila silnější vyvrcholení než poprvé, Kadenny dokonale odměřené přírazy ztratily rytmus a on mě následoval za okraj šílenství.

Když se ve mně přestal hýbat, spustil mi nohy dolů, lehl si na mě, přitiskl mi nos na krk a zhluboka vydechl. „Moje družko,“ řekl a jeho hlas zněl divoce.

„Můj druhu,“ odpověděla jsem šepem.

Vzal mou tvář do dlaně a ten něžný dotek ostře kontrastoval s rozkoší, kterou mi právě dopřál. Schovala jsem hlavu do jeho dlaně a zavřela oči. Opravdu jsme tady, spolu, a na ničem jiném nezáleží.

Další den jsme měli spoustu práce a já věděla, že nás nečeká jednoduchá cesta. Prozatím jsem spokojeně podřimovala, přitisknutá ke Kadenovu boku, a vdechovala jeho vůni s vědomím, že to všechno prožijeme společně.

Jako druh a družka.

29. KAPITOLA

K OTCOVĚ CHATĚ JSME DORAZILI brzy ráno, několik hodin před zatměním Slunce, a vyslali jsme Jacka, Harper a Danea, aby nás upozornili, až někoho zahlédnou. Tátova chata se už nějakou dobu nepoužívala a my se s Kadenem rychle dali do vy-
metávání pavučin, vyklepávání polštářů a zapálili jsme také oheň. Chata byla celkem malá, byly tu jen dvě ložnice, útulný obývací pokoj s krbem a maličká kuchyň. Nepočítali jsme však s návaly lidí – na rozdíl od Konvergence mělo jít o komornější schůzku, čekali jsme jen alfy a bety – a plánovali jsme, že samotné setkání se bude konat venku. Ale chtěli jsme, aby lidi mohli zajít dovnitř, vzít si něco k jídlu a pití a v případě potřeby si odpočinout, převléknout nebo použít toaletu.

Cestou jsme se zásobili základními potřebami, jako je toaletní papír, jídlo a pití, a jakmile jsme v chatě trochu poklidili, začali jsme mít pocit, jako bychom pořádali večírek. Přála jsem si, aby s námi jela i Stella, ale Kaden usoudil, že bude nejlepší, když s Claytonem zůstane se smečkou, zatímco budeme pryč. Nejdřív jsem si myslela, že je to kvůli měnlivcům, kteří

nesouhlasí s tím, co děláme – ve smečce takoví pořád ještě byli –, ale pak mi došlo, že to má jiný důvod: Kaden tam chce mít někoho, kdo je schopen smečku vést a ochránit, kdyby nás oba zabili. Alarmující představa. I když jsme se všichni snažili zůstat optimističtí, pořád existovala možnost, že nás některá ze smeček zradí.

Když jsem dokončila přípravu obloženého sýrového talíře, přiběhl Jack ve vlčí podobě a rychle se přeměnil v člověka. „Ze severu se blíží členové smečky Raka.“

Srdce se mi rozbušilo rychleji samou radostí a vyběhla jsem ven. Slyšela jsem Raky přicházet a rozeběhla se na okraj mýtiny u srubu. Wesley se s úsměvem prodíral mezi stromy a já počkala, až přijde blíž, a pak jsem si ho přitáhla do náruče.

„Chyběl jsi mi,“ řekla jsem.

Wesley mě pevně objal. „Ty mně taky.“

Zavřela jsem oči a vdechovala jeho vůni, směs slané vody, cedru a naděje. Pamatovala jsem si ji z dětství a byla pořád stejně milá. Kdysi jsem strávila dost času přemýšlením nad tím, že už nikdy nedostanu příležitost ji cítit. Potlačila jsem slzy, když jsem se od bratra odtáhla. Teď se nemůžu sesypat. Máme toho před sebou ještě hodně.

„Většinu věcí jsme už připravili,“ řekla jsem. „Teď už musíme jen čekat.“

„Bezva. Přinesl jsem pivo a desítky levných zatmavených brýlí pro všechny.“ Pokynul ostatním členům své smečky a ti zamířili s taškami zásob do chaty. „Nemůžeme přece dopustit, aby si lidi při zatmění oddělali oči.“

„Dobrý nápad. A my ti zase přivezli auto.“ Kývla jsem na vůz Aston Martin zaparkovaný u chaty. Byl celý zablácený a vypadal tu dosti nepatřičně.

Wesley se pronikavě zasmál. „Na to auto jsem úplně zapomněl. To bylo pro tátu typické, koupit si něco takového. Ty jo, možná bych ho mohl prodat. Vsadím se, že z výdělků bych dokázal měsíc živit celou smečku.“

Ušklíbla jsem se a pomyslela si, jak moc se Wesley liší od našeho otce – a že by se táta nejspíš obracel v hrobě, kdyby tušil, že se Wesley chystá tohle auto střílet.

„Nějaké novinky?“ zeptala jsem se. Pár dní jsme spolu nemluvili, protože jsme se oba připravovali na setkání a pak jsme byli na cestě.

Wesleyho tvář zvažněla. „Konečně se nám ozvala smečka Vodnáře. Přísahali, že budou sloužit Lvům.“

„Do háje.“ Byli to jedni z nejstarších spojenců Raka. Zatraceně, to byla pro naši věc obrovská rána. Když nebyli ochotni přijít oni, bude k tomu svolný někdo jiný? Málokterá smečka by měla odvahu postavit se Lvům, zvláště teď, když se na jejich stranu přidalo tolik významných hráčů.

„To bude v pohodě,“ řekl Wesley. „Jsem si jistý, že ostatní dorazí.“

Wesley a já jsme přešli k dlouhému rozkládacímu stolu, který Kaden nachystal. Potrásli si rukama a já si zkusila představit, jaké by to bylo, kdyby všechno bylo jinak: kdyby smečka Hado-noše nebyla ve vyhnanství a Wesley a Kaden se znali od dětství. Byli by přátelé?

Jak ubíhaly minuty a blížilo se zatmění Slunce, začala jsem se obávat, že nikdo další nedorazí a všechna naše práce přijde zničena. Ale o hodinu později se vrátil Jack, aby nám oznámil, že přichází smečka Střelce. S úlevou jsem vydechla a šla je přivítat.

K mému překvapení se ukázali Eileen a Devin a taky pár drsně vypadajících bojovníků, kteří zjevně nějakou tu bitvu prožili. Otočila jsem se na Kadena, který očima pátral po alfa vůdcích, ale ani jeden z nich nepřijel.

„Co to znamená?“ zamumlala jsem jeho směrem, plně si uvědomujíc, že všichni kolem mají citlivější sluch. Připadalo mi to skoro jako urážka, poslat tyhle dva, když alfové moc dobře vědí, jakou mají Kaden a Eileen minulost. Na druhou stranu jsou Eileen a Devin beta představitelé smečky, takže možná jediní lidé, kterým alfové věří natolik, aby je sem vyslali.

„Netuším,“ řekl Kaden. „Ale nevěstí to pro nás nic dobrého.“

Byla jsem jako na trní, zatímco k nám Eileen a Devin přicházeli. Když se před námi zastavili, napětí ve vzduchu bylo skoro hmatatelné.

„Vítejte,“ řekla jsem a doufala, že trochu prolomím ledy.

„Mae a Theo nemohli přijít,“ řekla Eileen formálním tónem. „Museli odjet kvůli naléhavé záležitosti ohledně jejich dcery. Je jim to líto a žádají, abyste je omluvili. Pověřili nás, abychom jejich jménem rozhodovali za smečku Střelce.“

„Jsme rádi, že tu jste,“ řekl Kaden. „Prosím, odpočiňte si a dejte si něco k jídlu a pití. Ostatní určitě brzo dorazí.“

„Díky,“ řekl Devin upjatě a zvedl tašku. „Přinesli jsme nějaké zákusky. Eileen upekla koláčky a pár dortů.“

„To je od vás hezké,“ řekla jsem a přinutila se k úsměvu. Mezi námi čtyřmi to bylo jaksi rozpačité, ale všichni jsme se k tomu stavěli, jak nejlépe jsme svedli. Když odešli, aby si promluvili s Wesleyem, konečně jsem vydechla vzduch, který jsem zadržovala.

Jako další dorazila smečka Ryb. Když se vynořila z lesa, srdce mi poskočilo radostí, protože ke mně právě mířila známá tvář.

„Mirol!“ Vrhla jsem se k ní. Nečekala jsem, že dorazí Mira, ale ona i její druh Aiden stáli v čele malé skupinky lidí a alfa Ryb byl jen krok za nimi.

Usmála se na mě a objala mě stejně pevně jako předtím Wesley. „Jsem tak šťastná, že jsem tady,“ zašeptala mi. Ať už svému alfovi řekla cokoli, aby ho nakonec přesvědčila souhlasit s účastí, byla jsem jí za to vděčná. Už jen to, že ho sem dostala, byl dobrý první krok. Možná se nestanou našimi spojenci, ale aspoň je ochotný naslouchat.

Mira upřela pohled na někoho za mým ramenem, a když jsem se otočila, uvědomila jsem si, že hledí na Wesleyho. Už jsem ji viděla, jak se na Wesleyho takhle dívá. Rty se jí trochu roztáhly, pak se oklepala a znovu se na mě usmála. Zvedla jsem obočí. Překvapilo mě, že je do mého bratra evidentně pořád zamilovaná, třebaže si utvořila partnerské pouto.

Wesley nás přišel pozdravit a Mira se rychle podívala na zem, jako by ji někdo přistihl při něčem, co by neměla dělat. Rozevřel náruč a Mira zaváhala, než ho pevně objala. „Jsem tak rád, že jsi to zvládla,“ řekl. „Tvých rodičů je mi líto. Byli to skvělí lidé a budou nám chybět.“

Mira se na něj podívala a smutně se usmála. „Díky.“

„I ty nám ve smečce Raka chybiš,“ pokračoval. „Doufám, že si na nový život u Ryb zvykáš dobře.“

„Jo, jsou ke mně moc laskaví.“ Mira si roztěkaně sáhla na hrud' a já jsem ten pohyb bedlivě pozorovala. *Tam*, přesně tam se projevovalo to, co jsem cítila ke Kadenovi. Ne v žaludku, jako v případě Jordana a partnerského pouta, ale v srdci. Mohlo být její partnerské pouto také podvrhem?

Otevřela jsem pusu, abych něco řekla, ale pak se k nám připojil Aiden a Mira k němu rychle vzhledla. Z jejího pohledu vyzařovala náklonnost. Měl široká ramena a svalnaté tělo, byl přitažlivý, takovým tím omračujícím způsobem, a měl husté vlasy pískové barvy a zelené oči. Mira nás všechny představila a on nám věnoval vřelý úsměv, ale já jsem nemohla zapomenout, že když jsme se viděli naposledy, Miru ode mě odtáhl a mě nechal napospas smrti. Nedokázala jsem se na něj usmát, a tak jsem jednoduše přikývla. Když se Mira dívala na Aiden, výraz v její tváři se změnil, očividně do něj byla zamilovaná, a já začala zpochybňovat své předchozí domněnky ohledně ní a Wesleyho. Nejspíš se teď, když byl Wesley alfou, cítila v jeho přítomnosti nesvá. Což bylo pochopitelné. Jen jsem si kdysi přála, aby byli spárovaní, protože jsem toužila po tom, aby dva z mých oblíbených lidí zůstali spolu. Jenže nejspíš jsem jen viděla, co jsem vidět chtěla.

Pak si šel Wesley promluvit s alfou Ryb, jehož jméno, jak jsem si vzpomněla, bylo Amos. Podali si ruce a můj bratr řekl: „Děkuju, že jste přišli. Vážíme si vaší podpory.“

„Je mi líto tvé rodiny i toho, že jsem předtím smečce Raka nepomohl,“ řekl Amos a díval se Wesleymu zpříma do tváře. Bylo mu něco kolem šedesátky, měl šedivé vlasy a živly ošlehaný obličej, na sobě flanelovou košili a džíny, ale působil tak nějak důstojněji než kdokoli jiný tady. „Nemáme moc bojovníků, ale během toho všeho jsme měli stát po vašem boku. Jestli můžeme jakkoli pomoci, aby se z toho vaše smečka vzpamatovala, dej mi prosím vědět.“

Wesley sklonil hlavu, poděkoval za nabídku a k mému překvapení se Amos obrátil ke mně.

„Musím se omluvit i tobě, za to, že jsem ti nepomohl, když jsi za námi na Konvergenci přišla,“ řekl mi. „Měli jsme se tě ujmout a věz, že od té doby svého jednání hluboce lituji.“

„Díky,“ řekla jsem, svíralo se mi hrdlo. „Vím, že ses jen snažil chránit svou smečku.“

Tvářil se zasmušile. „To ano, ale měl jsem vědět, že se tomuhle konfliktu nedá vyhnout, a udělat správnou věc. Nebudu tě prosit o odpuštění, ale přísahám, že smečka Ryb už z boje neuplave. Budeme při vás stát, jak jen to bude v našich silách.“

Jeho slova mi dodala naději a cítila jsem se ještě líp, když si šel promluvit s Kadenem a vyměnili si spolu pár vět. Celé se to tak lišilo od toho, jak se ke Kadenovi chovali na Konvergenci, a já si začala myslet, že bude opravdu možné něco změnit.

Bylo skoro poledne a začínalo zatmění Slunce. Všechno zalilo tlumené světlo a já jsem sledovala, jak se mění stíny stromů, jak se z plnohodnotných stínů listů dopadajících na zem stávají střípky. Wesley a smečka Raka rozdali brýle, abychom si při

zatmění chránili oči, a všichni jsme si je nasadili. V hrudi se mi znovu usadila nervozita. Schůzka měla brzy začít, ale nikdo jiný tu nebyl. Budou snad Ryby a Střelci jedinými smečkami, které se jí zúčastní?

Blížila se chvíle úplného zatmění, když dorazila smečka Vah. Zpoza stromů vystoupil její alfa a několik dalších měnlivců. Alfa Vah byl mladý a nespárovaný, zřejmě přibližně stejně starý jako Kaden a taky zatraceně sexy. Byl oblečený, jako by šel na nějakou obchodní schůzku, a vyhrnuté rukávy košile odhalovaly tetování na jeho svalnatých pažích. Vzpomněla jsem si, co mi o něm Wesley říkal. Že je to úplně nový alfa a že na rozdíl od mého bratra nebo Kadena post nezdědil – vyzval předchozího alfu Vah a porazil ho. K mému překvapení pozdravil Kadena zdvořile a formálně, stejně jako jakéhokoli jiného alfu.

Než jsem s ním stačila promluvit, vynořili se mezi stromy tři muži a jedna žena se symbolem Kozoroha na rukou a všechny nás překvapili. Wesley sice doufal, že dorazí, ačkoli se k ničemu nezavázali, byli však dávnými spojenci smečky Raka. Nikoho z nich jsem nepoznávala, přestože jsem se už několikrát setkala s alfou a jeho ženou, a odhadovala jsem, že Kozorozi nevyslali alfy, jen bety a pár bojovníků. Snažila jsem se, aby mě to moc netrápilo – poslali aspoň někoho.

Kaden vykročil kupředu, aby se s nimi pozdravil, ale oni si ho nevšíмали, prošli kolem něj a kráčeli přímo k Wesleymu. Muž v čele na bratra rázně kývl. „Já jsem Pierce, beta smečky Kozoroha. Jsme tu, abychom dostáli našemu spojení se smečkou Raka.“ Pronikavě se podíval na Kadena a pak se otočil zpátky

k Wesleymu. „Ačkoli nám ti vaši noví spojenci připadají... pochybní.“

Tón jeho hlasu mi hnul žlučí. Jak se jen opovažuje mluvit takhle o *mém* alfovi.

„Rád vás poznávám,“ řekl Wesley a diplomaticky ignoroval poslední betova slova. „Vezměte si brýle a dejte si pivo nebo cokoli jiného a usadte se. Za chvíli začneme.“

Pozorovala jsem beta vůdce Kozoroha, když šli k rozkládacímu stolu s jídlem a skleničkami. Kaden, který vycítil můj hněv, ke mně přistoupil a položil mi ruku na rameno.

„To je v pohodě. Věděli jsme, že ne každý Hadonoše okamžitě přijme. Je to úleva, že vůbec dorazili.“

Odkdy je on tím klidnějším z nás? Zkřížila jsem ruce na prsou, pořád ještě jsem byla naštvaná kvůli tomu, jak se chovali. „Asi máš pravdu.“

Ještě chvíli jsme čekali, ale čas se krátil. Slunce pomalu mizelo za Měsícem a s blížícím se úplným zatměním se stále zmenšovalo. Což znamenalo, že nám zbývá už jen asi hodina, než bude po všem.

Zatímco jsme čekali, až dorazí další smečky, sledovala jsem, jak spolu ostatní alfa a beta vůdci hovoří, stejně jako měnlivci, které s sebou přivedli. Nebyla to tak radostná komunikace jako na Konvergenci, ale bylo hezké vidět tolik měnlivců na jednom místě, jak si rozumějí, přestože jsou z různých smeček.

Když uběhlo dalších patnáct minut a ze Slunce zbýval jen nepatrný kousek světla, Kaden řekl: „Nikdo další nepřijde. Za chvíli začne úplné zatmění a my potřebujeme, aby začalo i tohle setkání.“

Povzdechla jsem si, ale věděla jsem, že má pravdu. Pokud ostatní smečky nedorazily doteď, už nepřijdou. Navíc bylo známo, že smečky Berana, Býka a Štíra už se spojily se Lvy, takže jsme je ani nepozvali. A zrovna jsme se dozvěděli, že se k nim přidala i smečka Vodnáře.

„Krucí, doufal jsem, že Panny a Blíženci to taky zvládnou,“ řekl Wesley a já v jeho hlase zaslechla zklamání.

„Jsou tu čtyři smečky,“ řekla jsem a snažila se najít na celé věci světlou stránku. „To je pro začátek dobré.“

Wesley narovnal ramena a přikývl. „Máš pravdu. To je víc, než jsme měli předtím, a pokud budou souhlasit, že se k nám přidají, máme šanci.“

„Bude to stačit,“ řekl Kaden a v očích mu odhodlaně zajiskřilo. „Začneme.“

30. KAPITOLA

NASTALO ÚPLNÉ ZATMĚNÍ SLUNCE, nad hlavami nám zůstala jen malá koróna světla a zahalila okolí do šera. Vy-dali jsme se ke kruhu rozkládacích židlí, které jsme předtím roze-stavěli. Odtud alfa a beta vůdci na všechny uvidí a všechno uslyší. Wesley přítomné vyzval, ať se k nám připojí, a jakmile se měnlivci shromáždili, zahájil naši vlastní Minikonvergenci. Přepadl mě po-cit napětí. Alfové a beta vůdci seděli na židlích, zatímco ostatní členové jejich smeček postávali za nimi. Sama jsem se posadila do části určené Hadonošům a žaludek se mi sevřel nervozitou.

„Děkuju vám všem, že jste přišli,“ řekl Kaden poté, co ostatní vyzval, ať se utiší. „Nedávno jsme se dozvěděli, že Lvi plánují s po-mocí Slunečních čarodějek ovládnout všechny smečky a přimět je, aby se podřídily jejich nadvládě. Jsme tu, abychom se poradili, jak je zastavit.“

Shromážděnými měnlivci projela vlna znepokojení. Wesley se postavil vedle Kadena, což byl zjevný projev podpory. „Všichni jste viděli, co se na Konvergenci stalo smečce Raka,“ řekl Wesley. „Sluneční čarodějky jen nečinně přihlížely a nehnuly prstem,

zatímco celou moji smečku vyvraždili, včetně mých rodičů. Přezil jsem jen díky holému štěstí a zvládl se vrátit ke své smečce a odvést ji do úkrytu.“ Rozhlédl se po shromážděných měnlivcích a na chvíli se odmlčel, zatímco si někteří z nich mezi sebou šeptali. „Nedávno jsme dostali zprávu, že se Lvům podřídila smečka Vodnáře. Smečky Berana, Býka a Štíra už jsou ztracené a o smečkách Blížence a Panny nic nevíme. Možná už je taky ovládají Lvi, těžko říci.“

„Kdo z přítomných bude další na řadě?“ zeptal se Kaden a postupně se podíval po jednotlivých smečkách. „Viděli jste, jak Lvi operují. Chtějí si podrobit úplně všechny a nevím, jak vy, ale já si to rozhodně nehodlám nechat líbit. Musíme se Lvům a Slunečným čarodějkám postavit, pokud si chceme zachovat samostatnost a svobodu.“

„Jak si tím můžete být tak jistí?“ zeptal se alfa Vah, který se předtím představil jako Ethan.

„Lvi mě zajali a jejich alfa mi prozradil své plány,“ řekla jsem a stoupla si.

„Nejsi náhodou Jordanova družka?“ zeptal se pohrdavě Pierce, beta Kozorohů. „Počkej, vlastně nejsi. On tě přece odmítl. Co tady vůbec děláš, mísenko?“

Z toho slova se mi udělalo úzko. Už uběhla spousta času, co jsem tohle označení slyšela naposledy, a zapomněla jsem, jak moc to bolí.

Kaden se postavil přede mě a hluboko z hrdla se mu vydralo zavrčení. „Ayla je alfa samice Hadonoše a ty jí budeš prokazovat úctu, *beto*.“

Odkašlala jsem si a zahнала stud a vztek, abych dokázala mluvit vyrovnaně. „Ano, Jordan je můj druh, a proto vím, že je to všechno pravda. Lvi spolupracují se Slunečními čarodějkami a společně chtějí sjednotit vlky zvěrokruhu – pod svou nadvládou.“

„Sluneční čarodějky byly vždy neutrálními spojenci,“ řekl Pierce, posadil se a zkřížil si ruce na prsou. „Proč by s tím Lvům pomáhaly?“

„Sluneční čarodějky vám celé roky lžou,“ odsekl Kaden. „Drží vaše vlky až do dospělosti pod zámkem, krmí vás výmysly o Měsíční kletbě, a když se jim to hodí, vytvářejí falešná partnerská pouta.“

„Proč by to všechno dělaly?“ zeptal se Ethan.

„Aby nad vámi měly moc,“ řekl Kaden. „Je to jen jedna část jejich plánu na ovládnutí všech vlků zvěrokruhu.“

„Ale co tím sledují?“ Ethan naklonil hlavu ke straně a tvářil se zamyšleně. „Jsem ochoten uvěřit, že nám Lvi chtějí vládnout a že jim v tom Sluneční čarodějky pomáhají, ale jak máme vědět, že cokoli dalšího z toho, co říkáš, je pravda? Třeba to o partnerských poutech?“

Vtom se ozval Wesley. „Našel jsem důkaz, že můj otec Slunečním čarodějkám zaplatil, aby vytvořily partnerské pouto mezi Aylou a Jordanem. Pokud vytvořily tohle pouto, mohly v průběhu let zmanipulovat i další.“

Alfa i beta vůdci se zatvářili překvapeně, ale mě překvapilo ještě víc, když vstala Eileen a promluvila. „Třebaže jsem teď beta samice Střelců, vyrostla jsem jako Hadonoška. Můžu potvrdit, že vlky získáváme zcela přirozeně už jako děti, nesužuje nás žádná Měsíční kletba, ani nepotřebujeme kouzlo, abychom si našli druhy.“

Vůdcové smeček nějakou dobu diskutovali o Slunečních čarodějkách a já jsem vypnula jejich hlasy a zadívala se skrz brýle na zatmění. Úplné zatmění skončilo a Slunce se za stínem Měsíce zvětšovalo. Krátil se nám čas.

Nakonec zvedl Kaden ruku, aby všechny umlčel. „Smečka Hadonoše je připravena bojovat a uzavřela spojení s Raky. Obě smečky udělají, co bude třeba, abychom si uchovali nezávislost na Lvech a Slunečních čarodějkách. Přidá se k nám někdo?“

Rozhostilo se zdrcující ticho. Zmítala mnou nervozita, zatímco alfové a jim podřízení beta vůdci zvažovali svůj další krok. Pak se postavil Amos, alfa Ryb, a mně se zrychlil tep. Mohl rozhodnout o úspěchu nebo neúspěchu setkání. „Smečka Ryb se k vám přidá.“

Díky Měsíční bohyni, pomyslela jsem si.

„Měl jsem plno pochyb, jako mnozí z vás,“ řekl Amos ostatním. „Litoval jsem, že jsem neudělal víc pro to, abych na Konvergenci pomohl smečce Raka, ale myslel jsem si, že svou smečku dokážu udržet nestrannou a v bezpečí. Pak poslal Jordan do mé vesnice skupinu Lvů a požadoval, abychom se jim podřídili. Vzali si mého synovce jako rukojmí a unesli jeho družku; jejich životy použili k tomu, aby mě vydírali.“ Když to vyslovil, spočinul pohledem na Aidenovi a na Miře a tvářil se vážně. „Díky smečce Hadonoše se k nám Mira vrátila, Aiden se podařilo osvobodit a Lvy, kteří mou smečku obtěžovali, zneškodnit. Tehdy jsem si uvědomil, že před tímhle konfliktem se nedá nikde schovat. Naší jedinou možností je držet při sobě a bojovat, nebo se rovnou vzdát a podřídít se lví nadvládě.“

„Víme určitě, že se Lvy nemůžeme vyjednávat?“ zeptal se Ethan a mnul si bradu. „Slyšel jsem, že nový alfa je mnohem rozumnější, než byl Dixon.“

„Ne, s nimi se vyjednávat nedá,“ řekla jsem. „Byly doby, kdy jsem si myslela, že má Jordan v srdci špetku dobra, ale pletla jsem se.“

Pierce mě pozoroval přimhouřenýma očima. „A co z toho spojeníctví, které navrhuje, mají Hadonoši?“

„Žádáme jen, aby skončilo naše vyhnanství a abychom se mohli vrátit k vlkům zvěrokruhu,“ odpověděl Kaden.

Podpořila jsem ho úsměvem. Od doby, kdy jsem ho poznala poprvé, kdy bylo jeho jediným cílem vyhladit ostatní vlky zvěrokruhu nebo je donutit, aby se podřídili jeho vládě – což se příliš nelišilo od toho, co chtěl Jordan –, ušel ohromný kus cesty. Rozdíl mezi Jordanem a Kadenem byl v tom, že Kaden se změnil a pochopil, že existuje i jiná možnost. Lepší možnost. *Kvůli mně*, uvědomila jsem si.

Pierce si odfrkl. „Můžu mluvit za všechny Kozorohy, když řeknu, že nechceme, aby naši smečce vládli Lvi, ale radši to, než se spojit s Hadonoši. Už léta jsme dvanáctou smečkou zvěrokruhu a nemáme zájem na tom nic měnit. Byli jste vyhnáni z nějakého důvodu.“

V Eileeniných tmavých očích zableskla zlost. „Vy tvrdohlavé kozy nikdy nechcete nic změnit.“

Beta Kozoroha se na ni chladně usmál. „A vy nikdy nikde nezůstanete dost dlouho na to, abyste věděli, jak vypadá skutečná změna. Kdykoli jde do tuhého, vaše smečka zdrhne.“

Devin v tu chvíli zavrčel a vyskočil, ale Wesley se postavil mezi oba rozezlené beta vůdce a zastínil jim výhled na sebe.

„Teď nemáme čas na to, abychom se mezi sebou hádali,“ řekl Wesley. „Jsme tu, abychom rozhodli o naší budoucnosti, ne abychom vytahovali staré malicherné spory. Spojí se někdo z vás se smečkami Raka, Ryb a Hadonoše proti Lvům a pomůže nám naplánovat útok?“

Alfa Vah se tvářil zamýšleně, ale nic neříkal. Beta Kozoroha se pořád tvářil naštvaně. Zbývali Střelci.

Kaden se otočil k Devinovi a Eileen. „Co říkáte?“ zeptal se jich. „Vaše smečka je už dlouho spojencem té naší.“

Devin se podíval na Eileen a pak se obrátil ke Kadenovi. „I když si naše smečka cení svobody a nezávislosti nade vše, váháme, jestli se do něčeho tak závažného pustit.“

Sakra. Pokud se nám nepodaří získat na svou stranu ani Střelce, jsme totálně v háji. Ostatní se taky stáhnou a všechno přijde vniveč. Chtěla jsem si rvát vlasy.

„Vím, že je to těžké rozhodnutí,“ řekl Wesley, i když si s Kadenem vyměnili pohled, který říkal *Jsme v průšvih*.

Eileen položila ruku Devinovi na rameno, pak se k němu naklonila a něco mu pošeptala. Podíval se na ni, zvažněl, pak kývl na Kadena a zamračil se. „Střelci budou stát při vás,“ řekl.

Málem jsem nahlas zavýskla radostí, ale udržela jsem se a snažila se zůstat klidná a vyrovnaná. To, že se k nám přidali Střelci, bylo velké vítězství – měli úžasné bojovníky a stejně jako Lvi byli ohnivým znamením, což jim poskytovalo určitou odolnost proti útokům Slunečních čarodějek.

„A vy?“ zeptal se Wesley Pierce. „Jsme spojenci vaší smečky už hodně dlouho. Jste ochotní odložit spory a pomoci nám v boji proti Lvům? Nebo dovolíte, aby vás vaše váhavost dovedla k záhubě?“

Beta Kozoroha se ušklíbl. „Máš pravdu, Harrisonův synu. I když máme jisté... výhrady, nikdy se Lvům nepodvolíme. Pořád jsme vašimi spojenci.“

Wesley sklonil hlavu. „Děkuju.“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Po tom všem, co Pierce řekl, jsem čekala, že Kozorozi ze setkání odejdou, aniž by nám přislíbili podporu. Zůstal jen nerozhodnutý alfa Vah.

„Jak to vidí smečka Vah?“ zeptal se Kaden.

Ethan si poklepal prsty na rty a zamyslel se. „Ještě si nejsem jistý. Myslím, že jsme se s tímhle rozhodnutím příliš unáhli. Ještě je šance vyřešit to diplomaticky. Kdybychom se jen všichni mohli sejít a promluvit si se Lvy...“

Alfa Ryb zavrtěl hlavou. „To nevyjde. Vím, že vaše smečka ráda dělá prostředníky, a dobré, ale na to teď není čas.“

Debata pokračovala, ale najednou jsem se na ni nedokázala soustředit. V břiše mi zaškubalo partnerské pouto tak silně, až jsem otevřela pusu a tiše zalapala po dechu. Bylo nečinné už pár týdnů, co jsem byla s Hadonoši, a já skoro zapomněla, jaký je to pocit, i na to, jak dotěrný je. Obzvlášť když je nablízku můj druh.

Byl tu Jordan a to zpropadené partnerské pouto mě k němu pořád táhlo.

Ne – táhlo *jeho* ke mně.

31. KAPITOLA

VYSKOČILA JSEM A CHYTILA Kadena za ruku. „Lvi. Jsou tady.“

„Cože?“ zeptal se Kaden a zaostřil pohled. „Jak to víš?“

„Kvůli tomu zatracenému partnerskému poutu,“ zabručela jsem. „Což znamená, že Jordan taky ví, kde jsem já. Jsem pro něj jako podělaný naváděcí světlo, maják.“

„Do hajzlu,“ řekl Wesley a vytřeštil oči. „Asi si naše spojenectví rovnou vyzkoušíme.“

„Míří sem Lvi,“ oznámil Kaden ostatním. „Musíme se připravit na útok.“

Ostatní měnlivci vyskočili na nohy a dali se do akce. Ty, kteří nebojovali, poslal Kaden do chaty, zatímco všichni ostatní se chystali na boj venku.

Viděla jsem, jak Eileen podala Devinovi dlouhý luk a několik šípů, pak ho dlouze políbila a zamířila do chaty. Popohnala jsem Miru a Aideny, ať jdou za ní, společně s alfou Ryb. Přihnal se k nám Jack a potvrdil, že je v lese cítit pach Lvů a ještě někoho dalšího – Slunečních čarodějek.

Kaden pohlédl na oblohu, na které už slunce po zatmění plně zářilo, a pak zaklel. Rozmýšleli jsme se moc dlouho a Sluneční čarodějky budou zase v plné síle.

Otočil se ke mně a přitáhl si mě k sobě. „Nepředpokládám, že tě přesvědčím, abys šla taky dovnitř.“

„Ani náhodou. Tohle je i můj boj. A už na mě ani nezkoušej použít příkaz alfy. Oba víme, že to minule nezabralo.“

„Samozřejmě že ne.“ Kaden mi sevřel prsty bradu. „Protože jsi moje alfa samice. Jediná, která se mi na světě vyrovná.“ Přitiskl mi rty na rty a tvrdě mě políbil. Popadla jsem ho za tvář a se stejnou vervou mu polibek opětovala, pro případ, že by to bylo naposledy.

Přitiskl mi čelo na čelo. „Vím, že budeš bojovat, a já tě nemůžu nijak zastavit. Jen chci, abys věděla, že se budu celou dobu bít po tvém boku, a ať se propadnu do pekla, jestli dovolím, aby tě znovu unesli.“

„Tentokrát se zajmout nenechám,“ řekla jsem a přejela mu palcem po rtech. „Jen mi neumři, jo?“

Hořce se usmál. „Na to se nechystám.“

V okolí mýtiny se rozléhalo vrčení, ze všech stran se ozývalo praskání větví a šoupání nohou po lesním podrostu. Byli jsme obklíčeni, náhle a naprosto. Projela mnou vlna strachu a zároveň vzrušeného očekávání z nadcházejícího boje. Byla jsem připravená znovu se postavit Lvům a pomstít se jim za všechno, co provedli mně a mojí rodině. *Tak se ukažte*, pomyslela jsem si.

Měli jsme dost času, abychom zaujali provizorní bojovou formaci, a pak se zpoza stromů vynořili měnlivci. Z lesa se vyřítili Lvi, Berani a Býci a za nimi Sluneční čarodějky v oranžových hábitech. Okamžitě nás obklopili a zatlačili do kruhu. Kaden stál

po mé pravici, Wesley po mé levici – dva muži, na kterých mi záleželo nejvíc a za které bych bojovala, abych je ochránila. Pierce a Devin stáli za mnou, obklopeni několika měnlivci z jejich smeček. K mému překvapení tam byl i alfa Vah Ethan. Serval ze sebe košili s knoflíky a odhalil tak další tetování. A já si říkala, co si teď asi myslí o své milované diplomacii.

„Do útoku!“ zařval Kaden.

Vyběhli jsme vstříc blížícím se útočníkům a řada z nás se v běhu přeměňovala. Překvapivě snadno jsem se převtělila do své vlčí podoby a vyrazila do boje. Když se naše dvě skupiny střetly, nárazy srsti o srst přerušovaly oslnivé záblesky světla z kouzel Slunečních čarodějek. Lvi spustili lví řev, aby jím přiměli měnlivce v jejich blízkosti buď utéct, nebo zkoprnět hrůzou, ale pak zvedly ruce Váhy a použily vlastní sílu, aby jejich řev ukončily. Zasažení měnlivci se zastavili, setřáslí ze sebe strach a pak se znovu zapojili do boje. Bojovníci ze smečky Střelce posílali do nepřátelských řad šípy a využívali přitom sílu zraku ostrostřelce, takže zasáhli každý cíl. Kozorozi použili sílu své smečky, kozí skok, a vrhli se na mýtinu tak, že se nesli vzduchem, jako by letěli, až přistáli na několika vlčích a roztrhali je.

Wesley vedle mě aktivoval svou račí zbroj, díky které byl skoro dokonale odolný vůči zranění, těsně předtím, než ho nějaký Beran zasáhl beraním útokem a odhodil ho málem až k chatě. Kaden zabořil své jedové tesáky do Lva, který se na něj odvážil zaútočit, a já jsem poblíž ucítila i mentální přítomnost Harper, Danea a Jacka, kteří bojovali synchronizovaně.

Proběhla jsem pod zbloudilým paprskem slunečního světla a vrhla se k měnlivci opodál, sevřela mu tesáky kolem nohy

a pokusila se ho odhodit na opačnou stranu mýtiny. Zůstal stát na místě a využil svou sílu nehybnosti, takže jsem nakonec spadla já. Zatracený býčí postoj. Býka jsem nemohla skolit jedovatým kousnutím a bez měsíčního světla jsem nemohla použít ani své další schopnosti. Naštěstí Devin vystřelil šíp, ten zasáhl Býka do oka, já jsem děkovně zakňučela a pak jsem se rozeběhla pryč.

Kaden si vedle mě prorážel cestu nepřátelskými měnlivci jako stroj. Wesley se o mě otřel, krátce se ke mně přitiskl kožichem, aby mi dodal sílu bojovat, a já si oddechla, že přežil zásah beraňního útoku.

Nepřátelští vlci dorazili k chatě, vyrazili dveře a já uvnitř spatřila Eileen. Přeměnila se v malého černého vlka a zavrčela. Mira nikde v dohledu nebyla a já doufala, že se jí nějak podařilo utéct s Amosem do bezpečí. Smečka Ryb dokázala neuvěřitelně rychle plavat pod vodou, ale Amos měl pravdu – oni nebyli válečníci. Přínejmenším ne na souši.

Pomozte mi chránit chatu, vyslala jsem k ostatním bojovníkům ze smečky Hadonoše a cítila jsem, jak Harper, Dane a Jack berou můj rozkaz na vědomí a přesouvají se na nové pozice. Skrze pouto smečky jsem vycítila Kadenův souhlas.

Devin a Střelci měli stejný nápad a vyrazili proti vlkům, kteří se snažili dostat do chaty. Devin náhle padl do čelisti nějakému Lvů, Eileen přerývaně zavyla a pak se s vytaženými drápy vrhla na měnlivce nalehlého na jejím druhovi.

Chtěla jsem jim pomoci, ale nemohla jsem se zastavit a zaměřit se na jejich boj. Mohla jsem akorát tlapami a zuby rvát maso, srážet měnlivce k zemi a doufat, že se už nepostaví.

Pak jsem zahlédla Evanoru v rudém rouchu, jak se společně se svou dcerou Roxandrou drží stranou bitvy. Zavřela jsem, ale než jsem se na ni stihla vrhnout, vstoupil mi do zorného pole Jordan. Byl pořád v lidské podobě a držel ruce před sebou, jako by rozkazoval *Neútoč*.

Jakmile přede mnou stál bez košile, v celé své kráse, partnerské pouto se roztoužené probralo k životu a málem mi podrazilo nohy. Bylo to *šílené*. Do hajzlu, Jordan byl můj bratr a já ho odmítala, ale pouto mě k němu stejně táhlo. Začala jsem vidět rudě. Tohle mi, *nám*, udělaly Sluneční čarodějky. Jak se vůbec *opovažují* plést se mi do života a nutit mě, abych chtěla vlastního bratra?

„Aylo!“ zavolal Jordan, ale než jsem se rozhodla, jestli se do něj zakousnu tesáky, nebo se otočím a uteču, narazil mi do boku záblesk oslnivé bílé síly.

Dopadla jsem tvrdě na zem, na chvíli se mi zatmělo před očima a uslyšela jsem ženský hlas: „Seberte ji, chci ji živou.“

Otočila jsem hlavu a uviděla, jak se ke mně blíží Evanora s několika dalšími Slunečními čarodějkami. Postavila jsem se na všechny čtyři tlapy a otrásla se, ale než jsem stačila něco podniknout, ucítla jsem, jak mě někdo popadl a drží mě na místě. Podle toho, jak zavrňelo moje partnerské pouto, jsem okamžitě poznala, že je to Jordan.

„Pro všechny bude snazší, když budeš souhlasit,“ zašeptal mi Jordan do ucha. Útroby mi vedle neutuchající touhy vyvolané partnerským poutem rozbouřila nevolnost. „Ochráním tě.“

Přeměnila jsem se zpátky do lidské podoby, abych mu řekla, ať jde do prdele. Jenže to znamenalo, že jsem byla nahá a svíjela se

mu v náruči. „Nesahej na mě,“ křičela jsem. Ale on byl neskutečně silný, a ať jsem se bránila sebevíc, nepouštěl mě.

Obrovský černý vlk poblíž zavrčel a vyrazil naším směrem – Kaden! V zápalu zuřivosti vypadal děsivě a za dalších pár vteřin by byl Jordana roztrhal na kusy a já bych ho v tu chvíli nechala. Pak se k němu ale otočily všechny Sluneční čarodějky a vypálily mu paprsky oslnivého světla přímo do boku.

Sledovala jsem jejich zápas, jako by to byla scéna z nějakého zpomaleného filmu, a nedokázala jsem se pohnout. Prvních pár paprsků ho nesložilo. Setřásl je a já si pomyslela, že *je silnější než ony*. Pak ho jeden srazil, a přestože vstal, zdálo se, že jen s obtížemi. Přeměnil se zpátky v člověka a zatnul zuby, pak odřikal nějaké vlastní kouzlo, ale vzhledem k tomu, že svítilo slunce, netušila jsem, jak moc ho ochrání.

„Znovu zaútočte, slábně,“ křikla Evanora a čarodějky na něj poslaly další paprsky světla. Zvuky boje ke mně doléhaly z dále, když jsem se zaměřila na to, co Kadenovi dělají. Světlo mu olízlo kůži jako ohnivé plameny a on, jak mu tělo spalovala síla slunce, řval bolestí a vzteky.

Podařilo se mi od Jordana odtrhnout, právě když Kaden padl k zemi a už se nezvedl. „Kadene!“ zakřičela jsem, ale on se nepohnul.

Něco se ve mně nahromadilo, emoce tak intenzivní a nena-
dálá, že jsem ji ani nestačila zpracovat, než se ze mě vyřinula. Vy-
křikla jsem jako zvíře a s mým křikem, či spíše řevem mi z těla
vyrazila i obrovská vlna stříbrného světla. Oslepilo mě, jak ze
mě vytrysklo, bylo to tak ohromné množství magie, až mi na

chvíli připadalo, že mě stravují plameny, akorát byly jaksi ledově chladné. Dala jsem průchod všemu, co ve mně kolotalo, tryskal ze mě žal a běs a ty spolu nějak osvobodily veškerou měsíční energii nahromaděnou uvnitř.

Když se všechna uvolnila, všichni v mé blízkosti leželi na zemi a nehýbali se. Jordan. Evanora. Roxandra. A desítky dalších měnlivců a čarodějek, přátel i nepřátel. Nevěděla jsem, co se to zrovna stalo, a bylo mi to jedno. Chtěla jsem se jen dostat ke Kadenovi.

Vstaň, prosila jsem ho, když jsem pádila dopředu. No tak, slíbil jsi mi, že neumřeš.

Kaden se ani nezachvěl.

To se nemůže stát. Nemůže.

Ale důkazy ležely přímo přede mnou. Kadena zasáhla spousta paprsků Slunečních čarodějek a já už jsem viděla, jak jiné měnlivce skolilo jejich mnohem menší množství. Nebylo možné, aby Kaden přežil úder tolika paprsků plných sluneční magie.

Dopotácela jsem se k němu a přidřepla. *Prosím, ať je naživu*, pomyslela jsem si, ale Kaden se nehýbal. Ani mě nerozhodilo, když mi po obličeji začaly stékat horké slzy, zatímco jsem se dotýkala jeho zčernalé tváře. Pach spálených vlasů a masa byl skoro nesnesitelný.

Přitáhla jsem si Kadena do klína, jak jen to šlo. „No tak,“ řekla jsem, aniž bych věděla, v co vlastně doufám, ale snažila jsem se do něj nalít životní sílu. Neměla jsem ponětí, co dělám, ale určitě, *určitě* to dokážu, zachráním ho. Nač mi všechna ta moc je, jestli její použití vyžaduje, aby umřel? Pak jsem si vzpomněla. *Mohla*

bych mu přece olízat rány. Prohlížela jsem si jeho tělo a snažila se rozhodnout, kde začít. Bylo jich *tolik*.

Mýtinu zaplavila další vlna světla, ale tohle bylo tlumenější než ostré světelné blesky Slunečních čarodějek. Vzhlédla jsem, ale ovinula jsem ruce kolem Kadena pevněji a přitiskla ho k sobě. Bylo mi jedno, jestli budu žít, nebo umřu, ať se stane cokoli, hlavně když přitom budu držet Kadena v náručí.

Vedle mě se zjevily ženy ve fialových a půlnočně modrých hábitech s kapucemi, jako by vystoupily z toho tlumeného světla, a já na ně udiveně zamrkala. Pak se objevila další žena a její roucho bylo černé, protkané stříbrnou nití. Měla dlouhé bílé vlasy a na hlavě korunu z třpytivých hvězd, s půlměsícem uprostřed. Zastavila se přede mnou a já na ni zírala a tak docela jsem nevěřila, že je skutečná.

„Musíš jít s námi,“ řekla. „Ale musíš jít hned, než se Sluneční čarodějky probudí a pokusí se nás zastavit.“

„Nikam nejdu,“ řekla jsem a stiskla Kadena ještě pevněji. „Můj druh... umírá. Nebo už je mrtvý, nevím.“ Mým tělem otřásl vzlyknutí, když jsem to vyslovila a uvědomila si, že ho nemůžu zachránit. Co když už je pro Kadena pozdě? Co si počnu?

Žena měla v očích laskavý, ale odhodlaný výraz. Položila mi ruku na rameno. „Nemůžeš mu pomoci. Přinejmenším *zatím* ne. Pojď, hned.“

Světlo kolem nás se rozzářilo a oslepilo mě. Zvedla jsem ruce, abych si chránila oči, a rázem jsem byla někde jinde.

32. KAPITOLA

PŘÍSAHÁM, že jestli otevřu oči a zjistím, že jsem v nějaké další zpropadené cele, začnu křičet, pomyslela jsem si a držela víčka pevně zavřená. Byla to směšná myšlenka, ale momentálně jsem nebyla zrovna psychicky vyrovnaná. Vlastně jsem si byla celkem jistá, že mě dělí jen malý krůček od totálního zhroucení. Kaden je mrtvý a já... já jsem kdovíkdě.

Konečně jsem se donutila otevřít oči a s nepatrnou úlevou jsem zjistila, že nejsem v cele. Bohužel jsem ale byla na pláži, obklopená těmi ženami ve fialových hábitech. Všechny se na mě dívaly s různou mírou obav, zatímco za jejich zády zalévaly břeh mírné vlny oceánu. Byla už noc a na nebi svítil úplněk, což nedávalo smysl, protože ještě před chvílí byl den a nov.

Nejhorší bylo, že jsem na klíně neměla Kadena, jen písek.

„Ne,“ řekla jsem a zbytečně šmátrala po písku, jako bych ho pod ním mohla najít. „Ne, to nemůžete!“ Můj hlas s každým slovem nabíral na výšce i hlasitosti, zoufalství mě nutilo skoro křičet. „Vezměte mě zpátky ke Kadenovi! Je to můj druh! Nemůžu ho opustit!“

Ženy na mě jen zíraly, ačkoli některé z nich teď vypadaly ne-své. Evidentně nehodlaly udělat nic, tak jsem se rozhodla, že musím něco udělat sama. Nevěděla jsem, kdo jsou ani co chtějí, ale na tom nezáleželo. Jediné, na čem mi záleželo, bylo dostat se zpátky ke Kadenovi, pomoci mu, zachránit ho. Třeba je ještě čas. Kdybych mu dokázala olízat rány, možná...

Třásla jsem se vztekem a únavou a snažila se přemístit pryč. Nebylo mi to nic platné. Zůstala jsem tam, kde jsem byla, třebaže mi měsíc dodával sílu. Musely mě nějak blokovat, a to stačilo, abych zplna hrdla vykřikla, zuřivě a prudce jako zvíře.

„Vy to asi nechápete,“ vzlykala jsem a křičela, slova mi skoro nedávala smysl. „Musím se vrátit ke Kadenovi. *Umírá*. Proč jste odnesly mě, a ne jeho?“ Otočila jsem se k ženě v čele, té v černém hábitu a s korunou na hlavě, která na mě promluvila na mýtině. „Proč?“

Žena sklonila hlavu, koruna na čele se zaleskla. „Je mi líto, ale teď pro něj nic udělat nemůžeme.“

Potvrzení toho, že je mrtvý, mě zasáhlo jako dýka do srdce. Několik vteřin jsem to nemohla rozdýchat, tak pronikavá to byla bolest. *Ne, ne, ne*. Odmítala jsem uvěřit, že je po smrti.

„Dostat tě odtamtud bylo důležitější než cokoli jiného, Aylo,“ řekla žena s korunou na hlavě. „Chtěly tě Sluneční čarodějky, a my jsme jim tě nemohly nechat.“

Když se mi zadívala do očí, poznala jsem, že tahle žena už v životě učinila spoustu těžkých rozhodnutí. Byla zvyklá na ztráty, i když to bolelo. Chtěla jsem odvrátit pohled. Nechtěla jsem se na ni dívat. Chtěla jsem *Kadena*.

„Hledáme tě už dlouho,“ pokračovala. „Když jsi na mýtině poprvé naplno použila svou sílu, konečně jsme přesně věděly, kde se nacházíš. Cítily jsme to odsud.“

„Jste Měsíční čarodějky,“ řekla jsem bezvýrazně. Samozřejmě že jsem je našla *ted*, když jsem přišla o to nejdůležitější, co jsem měla, když už mi bylo úplně jedno, jestli se mi podaří přerušit partnerské pouto, protože k čemu by mi to bylo? Osud byl krutý. Tolik, tolik krutý.

„Ano, já jsem Celesta, velekněžka Měsíčních čarodějek.“

V tu chvíli mi bylo úplně ukradené, kdo je. Byla jsem jen... otupělá. Po tvářích mi tekly slzy, nekonečný proud, ale nedokázala jsem je nijak zastavit. „Proč byste si braly *mě*?“ zeptala jsem se. „Kaden je větší Měsíční čaroděj než já. Proč jste nezachránily jeho?“

Zvedla ruku a poslala ostatní čarodějky pryč. Vytratily se a na písku na té podivné pláži jsme zůstaly jen my dvě. „Slibuji, že až se uklidníš, odpovím ti na všechny otázky.“

Uklidnit se? Na klid kašlu. Zavrtěla jsem hlavou a chtělo se mi znovu zakřičet. Všechno se dělo moc rychle a já nemohla dýchat. Ještě pořád ve mně rezonoval žal nad Kadenovou smrtí, tak bodavý, jako by to bylo nějaké zranění, ale já nedokázala přijít na to, kde je centrum mé bolesti. Bolelo mě celé tělo. Do srdce se mi zavrtával pocit viny, že jsem tam Kadenovo tělo jen tak nechala. Nerozhodla jsem se pro to, ale nedokázala jsem dělat nic, abych to tak necítila. A co všichni ostatní u chaty? Můj bratr, Mira, ti, kdo se zrovna spojili se smečkami Hadonoše a Raka, všichni tam zůstali napospas smrti. Kdo ví, co se jim stane?

„Musím se vrátit,“ řekla jsem, ale znělo to spíš jako zakňučení.
„Vezmi mě zpátky a nech mě bojovat.“

„To nemůžu,“ řekla Celesta.

Vrhla jsem se na ni, byla jsem na tu ženu najednou obrovsky naštvaná za to, že mě odvedla od mého druha a mých lidí. Zvedla ruku a já se zarazila o neviditelnou bariéru z měsíčního světla a padla zpátky do písku.

„Pojď se mnou a promluvíme si,“ řekla a natáhla ruku.

Zavrčela jsem na ni a chtěla se přeměnit do vlčí podoby, abych ji skolila. „Nechci si promluvit. Musím se vrátit ke svému druhovi a své smečce. Vezmi mě zpátky. *Okamžitě.*“

Podívala se na mě mnohem vlídněji i hlas jí znězněl a přestala mluvit tak obřadně. „Aylo, můžu ti pomoci tvé lidi zachránit. Možná ti dokonce pomůžu zachránit i jeho.“

Zachránit i jeho. Tahle její slova ke mně konečně pronikla a já se zhroutila do písku a okamžitě ze mě vyprchala veškerá bojovnost. „Jak?“

„Pojď se mnou a já ti všechno objasním.“ Smutně se na mě usmála, pak se otočila a odešla po pláži k domu stojícímu v dálce. Všechna světla byla rozsvícená, jako by mě zval dovnitř.

Napadlo mě, že uteču, ale rychle jsem to zavrhla. Ani jsem nevěděla, kde jsem. Co když jsem na úplně jiném kontinentu? Neměla jsem tušení, kam jít nebo co dělat dál.

Objala jsem si rukama kolena, položila si na ně hlavu a vzlykala jsem. Nikdy v životě jsem se necítila tak osamělá jako v tuto chvíli. Ani když jsem byla jako naprostý vyvrhel ve smečce Raka, ani když jsem byla bez smečky, ani když mě poprvé unesla

smečka Hadonoše. Dokonce ani když jsem byla uvězněná v Jordanově cele bez možnosti úniku. Když byl můj druh teď po smrti, mí přátelé bojovali o život a možná taky zemřeli a já jsem vězela kdovíkde, byla jsem úplně, úplně *sama*.

Jako by mi nebe četlo myšlenky, začaly na pláž dopadat velké dešťové kapky. Každá mě štípla na kůži a zamrazila až do morku kostí. Zadívala jsem se na měsíc a přemýšlela, proč mě Seléné tolik nenávidí. Copak moje bolest nebyla už tak dost velká? Musela na mě seslat i déšť?

Rukou jsem nahmatala symbol Hadonoše. Byla jsem s nimi, třebaže byli daleko, i když byl Kaden mrtvý. Kdykoli jsem dřív ztratila veškerou naději, slíbila jsem si, že se pokusím dostat zpátky ke své smečce. Musela jsem jen vstát a udělat první krok.

Ty to zvládneš, vlčí štěně.

Kadenův hlas v mé hlavě mi dodal sílu, abych se zvedla z písku a narovнала ramena. Přál by si, abych pokračovala, abych bojovala, abych nad ním nelámala hůl, děj se co děj.

Klopýtala jsem k domu na konci pláže a každý krok byl rozhodnější, až jsem kráčela kupředu, jako bych zrovna neutrpěla nejhorší ztrátu svého života. Ta Měsíční čarodějka říkala něco o záchraně Kadena a zbytku mé smečky. Měla odpovědi, které jsem potřebovala. Nevěděla jsem, proč mě sem přivedla, ale teď, když jsem Měsíční čarodějky našla, přiměju je, aby mi pomohly porazit Lvy a Sluneční čarodějky.

A možná, jen možná, přijdu i na to, jak zachránit Kadena.

Vydali jsme také:

Elizabeth Briggs
OSUDOVÉ POUTO
Vlci zvěrokruhu

Přeloženo z anglického originálu Star Cursed vydaného
nakladatelstvím Elizabeth Briggs Books v USA v roce 2021.

Cover designed by Natasha Snow
Cover photo by Wander Aguiar

Copyright © 2021 by Elizabeth Briggs
All rights reserved

Translation © Jana Michalcová, 2023
Illustration © Shutterstock/Iftikhar Alam

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8565. publikaci

Překlad Jana Michalcová
Odpovědná redaktorka Olga Tesařová
Redakční úprava Lada Součková
Grafická úprava a sazba TypoText
První vydání, Praha 2023
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2023

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-247-4934-1 (ePub)
ISBN 978-80-247-4933-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-3931-6 (print)

OSUDOVÉ POUTO

VLCI ZVĚROKRUHU

Erotická fantasy série pokračuje

Ayla, vyvrženec smečky Raka, našla své místo ve třinácté smečce Hadonoše. Když je její nová rodina napadena smečkou Lvů, Ayla za ni statečně bojuje. Nakonec ji Lvi unesou. Alfa vůdce Jordan, její Slunečními čarodějkami vyvolený partner, s ní má totiž velké plány. Odolá Ayla partnerskému poutu? Dokáže se znovu vrátit ke své smečce a především ke Kadenovi, který je pro ni tím jediným a pravým? A jak se postaví k dalším odhalením o své rodině a Slunečních čarodějkách?

Grada Publishing, a. s., U Průhonu 22
170 00 Praha 7, tel.: 234 264 401
e-mail: obchod@grada.cz, www.grada.cz

NEW ADULT

CZ: 449 Kč / SK: 18,71 €

